

Giới thiệu Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân

Một thân hình nhỏ nhỏ trốn ở trong ổ chăn thật dày đang ôm một con búp bê vải dính máu, thấp giọng khóc nức nở.

Một đôi vợ chồng cùng một bé trai đứng bên cạnh không dám đến gần cô bé, bởi vì chỉ cần tới gần một chút cô sẽ bắt đầu lên tiếng khóc to.

Kẻ đang trốn ở trong chăn kia tên là Thuần Thuần, năm nay vừa tròn ba tuổi, là vợ chồng Đinh thị vừa mới từ cô nhi viện nhận cô bé về nuôi. Vợ chồng Đinh thị thích con gái nhưng kết hôn nhiều năm chỉ có độc nhất một đứa con trai, nên mới nhận nuôi bé Thuần Thuần ở cô nhi viện.

Bé Thuần Thuần được đưa đến Đinh gia đã được một ngày, nhưng vẫn không chịu ăn gì, chỉ trốn trong ổ chăn không ngừng khóc. Vợ chồng Đinh thị rất sợ sức khỏe cô bé gầy nhỏ sẽ đi xuống nhanh chóng, bởi vậy bọn họ lo lắng không biết có nên đưa cô trở về cô nhi viện hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Một thân hình nhỏ nhỏ trốn ở trong ổ chăn thật dày đang ôm một con búp bê vải dính máu, thấp giọng khóc nức nở.

Một đôi vợ chồng cùng một bé trai đứng bên cạnh không dám đến gần cô bé, bởi vì chỉ cần tới gần một chút cô sẽ bắt đầu lên tiếng khóc to.

Kẻ đang trốn ở trong chăn kia tên là Thuần Thuần, năm nay vừa tròn ba tuổi, là vợ chồng Đinh thị vừa mới từ cô nhi viện nhận cô bé về nuôi. Vợ chồng Đinh thị thích con gái nhưng kết hôn nhiều năm chỉ có độc nhất một đứa con trai, nên mới nhận nuôi bé Thuần Thuần ở cô nhi viện.

Bé Thuần Thuần được đưa đến Đinh gia đã được một ngày, nhưng vẫn không chịu ăn gì, chỉ trốn trong ổ chăn không ngừng khóc. Vợ chồng Đinh thị rất sợ sức khỏe cô bé gầy nhỏ sẽ đi xuống nhanh chóng, bởi vậy bọn họ lo lắng không biết có nên đưa cô trở về cô nhi viện hay không?

Phía sau, con trai độc nhất của bọn họ – Đinh Hạo Luân đột nhiên lên tiếng: “Để con thử xem!”.

“Con? Ân... Được rồi!” – Vợ chồng Đinh thị hoài nghi không biết đứa con nhỏ tuổi kia có thể làm được gì nhưng vẫn buông tay để nó thử một lần.

Đối mặt với đứa bé trốn ở ổ chăn không ngừng khóc kia, Đinh Hạo Luân không dịu dàng an ủi, cũng không tiến lên khuyên bảo, hắn chỉ đem com ngon do mẹ chuẩn bị lại, ngồi ở trên sàn bên cạnh giường, cầm chiếc thìa bạc nhỏ, múc đồ ăn đưa vào miệng.

“Hạo Luân, đó là...” của Thuần Thuần!

Đinh mẫu không kịp ngăn cản, hắn đã đem com cà ri thơm ngon bỏ vào trong miệng, nhắm nháp từng miếng to.

“Ân, ăn thật là ngon!” Đinh Hạo Luân như biểu diễn, cố ý vừa ăn vừa thì thầm: “Com cà ri này thơm quá, canh khoai tây nấu thật nhuyễn, ăn mà không cần nhai cũng nuốt được.”

Trong phòng, cả ba người đều chú ý tới ổ chăn đang khóc nức nở kia đã tạm dừng một chút rồi.

“Oa, miếng thịt gà thật là lớn, ăn ngon cực.” Hắn lại vui vẻ nhét một miếng com cà ri to vào miệng, tinh tế nhai nuốt nhắm nháp. “Chắc chắn, ăn ngon thật, ngon đến nỗi đầu lưỡi đã sắp tan chảy rồi.”

Lần này tiếng khóc tạm dừng càng lâu, giống như chuyên chú nghe ngóng động tĩnh bên ngoài ổ chăn, vợ chồng Đinh thị trao đổi cho nhau một ánh mắt sau đó âm thầm nở nụ cười.

Có lẽ bọn họ không cần đem đứa nhỏ đáng yêu này trở về rồi!

“Oa, còn có bánh put-đinh! Ngươi xem, thơm quá, bánh thật mềm!”

Đinh Hạo Luân phát hiện một góc của ổ chăn lặng lẽ xóc lên một khe hở, hắn cố ý xấu bưng bánh put-đinh lại gần, làm cho mùi thơm nồng của bánh put-đinh trứng gà tiến vào trong ổ chăn.

Lúc này hắn tựa hồ nghe được thanh âm nuốt nước miếng, nhưng hắn cũng không nói thêm cái gì, thẳng thừng cầm lấy cái thìa nhỏ, xắn một miếng đưa vào miệng.

“Vừa mềm, vừa ngọt, vừa ăn ngon, trên thế giới làm gì có bánh put-đinh ăn ngon như thế này đâu?”

Hắn lại lần nữa phát huy khả năng biểu diễn trời cho, dường như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian, dùng tốc độ hết sức thông thả đem bánh put-đinh ăn sạch.

Lúc này tiếng khóc trong ổ chăn đã hoàn toàn muốn đình chỉ.

“Ta đến giúp em bé buộc tóc thật đẹp!” Đinh Hạo Luân ăn xong cơm, cầm lấy búp bê tóc vàng mẹ mua vì cô bé, bắt đầu chơi tiếp.

“Hắn là như vậy đi!” Hắn đem búp bê tóc vàng xinh đẹp biến thành một đồng rom rã rối loạn, dùng dây thun buộc lung tung.

“Không phải như vậy, xấu quá!”

Một thanh âm mềm mại truyền đến, Đinh Hạo Luân ngẩng đầu, phát hiện từ khi nào ở ổ chăn chui ra một cái đầu nhỏ, giống như vừa ló ra quan sát thế giới bên ngoài.

Cô bé sớm đã quên khóc, mở to đôi mắt tròn vo, tập trung tinh thần nhìn con búp bê trong tay hắn.

Tim của hắn đập thật là mãnh liệt, nhưng không dám để lộ ra biểu tình đặc ý, sợ cô lại lui vào ổ chăn.

“Phải không? Bằng không thì buộc như thế nào? Người dạy ta nha!” Hắn đem búp bê đưa cho cô, bày ra điệu bộ không biết làm thế nào.

“Phải buộc như vậy!” Thuận Thuận mới ba tuổi cầm lấy con búp bê, bải bần vuốt mái tóc vàng hỗn độn lên, sau đó chia thành hai bên trái phải rồi giao lại cho Đinh Hạo Luân: “Như vậy buộc lên là được rồi!”

“Úc!” Đinh Hạo Luân lập tức dùng dây thun sửa sang lại tóc con búp bê sau đó liền lấy lòng hỏi: “Có phải như vậy hay không?”

“Đúng rồi!” Cô bé gật gật đầu cười, thật cao hứng khi dạy được hắn.

Cô nghiêng đầu đánh giá hắn, chau mày nghi hoặc hỏi: “Người là ai?”

“Ta? Ta là anh trai của người nha!” Hắn nuốt nước miếng, khăn trương trả lời.

“Anh trai?” Thuận Thuận còn thật sự suy nghĩ một hồi lâu, mới lại lộ ra nụ cười đáng yêu: “Àn! Thuận Thuận nhớ rõ, Thuận Thuận có một anh trai, anh trai rất thương Thuận Thuận. Nhưng là... bộ dạng của người và anh trai không giống nhau lắm!” Trong đầu cô mơ hồ hiện lên một thân ảnh khác.

“Không sai, ta chính là anh trai của Thuận Thuận!” Đinh Hạo Luân cầm cánh tay nhỏ gầy của cô, vội vàng nói: “Người nhớ rõ sao? Ta là anh trai, chúng ta cùng nhau chơi đùa nha!”

Thuận Thuận mở to ánh mắt tròn, cố gắng xem xét hắn một lúc lâu, cuối cùng cũng mở cái miệng nhỏ nhắn, lắc đầu: “Ta không nhớ rõ rồi.”

Cô đã chính mắt nhìn thấy cha mẹ chết thảm ngoài ý muốn, bị đá kích quá lớn nên quên đi nhiều chuyện, thậm chí ngay cả diện mạo của cha mẹ lẫn anh trai đều không nhớ rõ.

“Không nhớ rõ không sao, về sau chi cần nhận ra ta là anh trai của Thuận Thuận, mà cha mẹ của anh trai cũng chính là cha mẹ của Thuận Thuận thì tốt rồi!”

Thuận Thuận nhìn kỹ gương mặt hiền lành, nhu thuận gật đầu nói: “Àn! Thuận Thuận nhớ kỹ.”

“Rất ngoan! Em đã đói bụng chưa? Có muốn ăn gì không?” Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ, yêu thương hỏi.

“Có! Thuận Thuận bụng rất đói, Thuận Thuận muốn ăn cơm cà ri cùng bánh put-đinh.” Cô liếm liếm môi, không quên nhớ lại vừa rồi hại cô chảy một đồng nước miếng.

“Tốt!” Đinh Hạo Luân quay đầu cười nói với mẹ: “Mẹ, phiền mẹ thay Thuận Thuận chuẩn bị một phần cơm cà ri cùng bánh put-đinh, em đã đói bụng rồi.”

“Tốt!” Đinh mẩu mừng rỡ như điên, lập tức ra khỏi phòng đi thu xếp đồ ăn.

“Đến đây đi! Anh trai ôm em đi ra ngoài ăn.” Đinh Hạo Luân vừa đạt được mục đích hướng em gái mở rộng hai tay.

Thuận Thuận quan sát hắn một hồi lâu mới dùng cả tứ chi chui ra khỏi ổ chăn, lao vào vòng ôm của hắn, không chút phòng vệ nào liền đem cái đầu nhỏ dựa lên bờ vai hắn.

Hắn đã hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm của cô rồi!

“Thuận Thuận...” Đinh Hạo Luân ôm chặt vật nhỏ mềm mại trong lòng, khó có thể biểu đạt sự cảm động trong lòng là gì.

Cô là mềm mại như vậy, nhỏ bé như vậy, hơn nữa lại không hề ngần ngại mà tín nhiệm hắn, hắn chưa bao giờ cảm giác được, mình quan trọng như thế

nào! Giờ khắc này, hẳn cảm thấy mình chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Ngay lúc ấy, hẳn lập lời thề: Chiều cổ cô thật tốt, bảo hộ cô, hẳn sẽ quý trọng yêu thương cô cả đời, bởi vì đó là sứ mệnh quan trọng nhất của hẳn.

Tình cảm của hẳn đối với cô, có lẽ chính là đẩy lên từ khi đó...

Năm đó hẳn mười tuổi, Thuần Thuần ba tuổi.

Màn đêm dần dần buông xuống, ánh sáng của ngọn đèn từ từ lóe lên, chiều rọi thành thị âm u, trên đường cái bốn phía đều thông suốt, chật ních những chiếc xe về đêm, hình thành một dòng sông đăng sáng rực rỡ như ngọc minh châu.

Đây là con đường lớn duy nhất ngăn cách một dãy nhà bên trong con hẻm nhỏ, kỳ lạ như thể có một thành phố lớn không hề yên tĩnh và an nhàn.

Đình Hạo Luân một tay để trong túi, chậm rãi đi về phía trước, hẳn rất ít khi đi tản bộ vào buổi tối, bởi vì hôm nay tâm tình phiền muộn, cho nên mới ngoại lệ đi ra ngoài một chút.

Hắn đi được một lúc, thấy phía trước có quán cà phê, bên trong đốt mấy ngọn đèn vàng nhạt trông thật ấm áp, lập tức giống như bướm bướm bị ánh đèn hấp dẫn, nhìn không được liền đi về phía trước.

Hắn đứng ở trước quán cà phê, ngưng mắt nhìn chung quanh, thường thức đủ loại cây xanh trong sân.

Xem xét một lát rồi hẳn đi động cước bộ, tiếp tục đi đến lối vào.

Cửa lớn làm bằng thủy tinh khảm gỗ tectch, treo ở phía trên dòng chữ to: “Hoan nghênh tới tâm linh hoa viên, cùng chung tâm linh thời gian”, hẳn mỉm cười, đánh giá cao sự khéo léo của chủ quán.

Hắn đối với quán cà phê này, càng lúc càng có hứng thú, hẳn khẩn trương muốn biết, bên trong có giống mặt tiền hay không, có thể làm cho người ta cười?

Hắn vươn tay, cầm tay nắm cửa bằng gỗ có treo một quả chuông thanh thúy, đồng thời, lại có bàn tay nhỏ bé trắng nõn cũng vươn ra. Nhưng cô chậm hơn hẳn một bước, thay vì nắm vào tay nắm cửa lại nắm vào tay hắn.

Đình Hạo Luân chậm rãi quay đầu, nhìn cô gái đang cầm tay hắn.

Đó là một cô gái rất xinh xắn, thoát nhìn thực trẻ tuổi, giống sinh viên. Cặp mắt đen láy, cái mũi cao thẳng, gương mặt trắng nõn, mịn màng, còn có mái tóc dài buông xõa trên vai, thấp phần thanh tú đẹp mắt.

Hắn cảm thấy cô rất giống một người, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra.

Người con gái kia ngẩng đầu nhìn thấy diện mạo của hắn, cũng ngây ngẩn cả người.

Một nam nhân thực anh tuấn!

Mũi hắn rất đẹp, con ngươi đen sáng ngời rất có thần, đôi môi mỏng. Hẳn không phải cái loại có khí chất nhã nhặn của học giả, cũng không phải cơ thể cường tráng của mãnh nam, nếu thật sự phải phân loại, thì hẳn có vẻ giống tầng lớp nghiên cứu về kinh doanh ở nước ngoài, một chút lãnh ngạo tự phụ, giờ tay nhắc chân đều toát ra mị lực, tràn ngập tự tin, khó có thể kháng cự lại sức hấp dẫn này,

Bọn họ hai người đối diện một lát, cô bị hắn nhìn bằng ánh mắt suy tư khiến cả người không được tự nhiên, mặt cũng nhin không được mà đỏ lên. Cô ngưng ngưng cúi đầu, lúc này mới phát hiện... tay cô đang đặt trên bàn tay to của hắn!

“Nha!” Cô khẽ kêu lên một tiếng, liền lui ngay về phía sau: “Thật xin lỗi!”

Cô như thế nào lại làm ra chuyện mất mặt như vậy? Chết tiệt! Hẳn nhất định nghĩ cô là nữ sắc lang, cho nên mới nắm chặt tay hắn không buông?

Cô thật sự không có cái kia ý tứ! Nếu không phải vì vội vàng, cô cũng sẽ không kích động lao thẳng về phía trước như vậy.

Cô hiện đang là sinh viên năm thứ tư đại học kế toán, sau khi học xong ở phố Nam Dương, cô đến một trường bổ túc làm thêm, đảm nhiệm công tác giảng dạy.

Hôm nay là ngày lĩnh lương của cô, cô đáp ứng mời hai người bạn tốt uống cà phê, không nghĩ tới trước khi đi chủ nhiệm lớp đột nhiên tìm cô nói chuyện, cho nên chậm trễ không ít thời gian.

Sau khi rời trường bổ túc, cô phát hiện thời gian hẹn với bạn không còn xa, vì tiết kiệm thời gian, đầu tiên cô đáp chuyến tàu điện ngầm đến chỗ gần đó, sau khi xuống xe lại một mạch chạy tới chỗ hẹn, sợ bạn học chờ lâu.

Không nghĩ tới, cô cư nhiên lỡ mang tay người khác làm tay nắm cửa, còn nắm lâu như vậy, thật sự là mất mặt!

“Không sao!”

Tiếng nói của người đàn ông này thật êm tai, rõ ràng là tiếng quốc ngữ, không cao không thấp, ở tầm trung, làm cho người ta nghe xong thực thoải mái.

Cô đột nhiên có một ý niệm quái dị trong đầu, muốn được nghe lại thanh âm của hắn, cứ như vậy nghe cả đời.....

“Tiểu thư?” Nam nhân kia thấy cô vẫn đứng bất động, thân nhiên nhếch miệng cười, trực tiếp kéo cửa nói: “Mời cô đi trước!”

“A?” Thư Cẩn Dư lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, thấy hắn đã mở cửa thay cô: “Cám..... Cám ơn!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của cô nhất thời đỏ lên như quả táo, cúi đầu nói lời cảm tạ rồi vội vàng bước nhanh vào quán cà phê.

Nam nhân đi sau cô cũng tiến vào quán, thoáng dừng ở cửa vài giây, sau khi tìm được vị trí vừa lòng, lập tức xoay người đi về phía bên phải, ngồi bên cạnh cửa sổ.

Tâm mắt của cô như bị nam châm hút đi, không kìm lòng được mà nhìn theo thân ảnh to lớn của hắn, đúng lúc đồng học nhìn thấy cô, liền vẫy tay gọi: “Cẩn Dư, chúng ta ở trong này!”

Thư Cẩn Dư thấy thật nực cười! Các cô ngồi ngay gần vị trí của người đàn ông kia, chỉ cách nhau mấy bàn mà thôi.

Thư Cẩn Dư đi đến chỗ bạn học, khi qua bàn của hắn, còn cố ý liếc mắt một cái.

Nhưng hắn đang cúi đầu nhìn menu, không có ngẩng đầu nhìn cô mà liếc mắt một cái, cô cảm thấy có chút thất vọng, đành đi nhanh đến chỗ hai người bạn đồng học.

“Thực xin lỗi, ta đến muộn!”

Cô kéo cái ghế rồi ngồi xuống, hai người đồng học kiêm bạn tốt của cô – Tô Tuyết Lương cùng Đào Quyên Linh, lập tức không hẹn mà cùng truy hỏi: “Cẩn Dư, nam nhân kia là ai vậy?”

“Ai?” Thư Cẩn Dư về mặt mơ hồ.

“Đừng có chối! Chính là vừa rồi ở cửa, người với nam nhân kia nhìn nhau lâu như vậy nha! Hắn không phải ngồi ở cái bàn kia và đang dựa vào cửa sổ sao? Các người như thế nào không ngồi cùng nhau?” Họ nhanh chóng lôi ra một đồng vấn đề.

“Không phải, ta không biết hắn!” Thật vất vả lắm mới bình phục sau tình huống xấu hổ vừa rồi, giờ bị họ truy hỏi như, hại cô lại đỏ mặt rồi.

“Không biết? Gạt người! Không biết còn có thể cùng hắn nhìn nhau lâu như vậy? Chúng ta là cái dạng giao tình gì chứ? Chỉ cần là người người thích, chúng ta tuyệt đối ủng hộ người, yên tâm!” Tô Tuyết Lương vỗ vỗ hai vai cô.

“Đừng thôi! Làm bạn học bốn năm rồi, cũng không phát hiện người động lòng với người con trai nào, hiếm lắm mới thấy người thích một người, chúng ta nhất định hết lòng giúp đỡ, sẽ không làm vương chân người.” Đào Quyên Linh cũng nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Tô Tuyết Lương gật đầu phụ họa.

“Ta mới không cần, ta thật sự không biết hắn! Được rồi, đừng nói bậy nữa, uống cà phê đi!”

Cô cầm lấy menu, chọn một tách cà phê yêu thích, đem menu trả lại cho người phục vụ, tâm mắt không kiềm chế được mà chuyển hướng nhìn sang thân ảnh cao ngất ngời ở bên cửa sổ.

Cô hiện tại ngồi ở vị trí này, không thể thấy mặt hắn, chỉ nhìn thấy lưng hắn, bất quá như vậy cũng tốt, bởi vì chỉ cần nam nhân kia không quay đầu lại, cô có thể không hề ngần ngại đánh giá hắn, không sợ bị hắn phát hiện.

Thời gian kế tiếp, cô không chút để ý đến cuộc nói chuyện với đồng học, thỉnh thoảng vụng trộm đánh giá gương mặt u buồn phản chiếu trên ô cửa sổ thủy tinh.

Hắn giống như có đầy bụng tâm sự.....

Cô nhìn đến thất thần, không phát hiện hai vị đồng học ngồi trước cô, trao đổi với nhau một ánh mắt tà ác, hai người che miệng cười trộm, thoạt nhìn như kẻ trộm.

Thư Cẩn Dư ngồi trong phòng cà phê nửa giờ, cũng lặng lẽ quan sát thân ảnh ử dột kia nửa giờ, cô biết chính mình không nên như vậy không nên nhìn chằm chằm một nam nhân như vậy, nhưng cô chính là nhện không được!

Biểu tình chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ của hắn làm cho cô cảm thấy thật cô đơn, thậm chí có loại cảm giác chua xót, cô thật muốn vượt lên nếp nhăn tại mi tâm của hắn.

Cô thờ dãi, muốn thay đổi tâm trạng một chút, vì thế cầm lấy túi rồi đứng dậy nói với đồng học: “Ta đi toilet một chút.”

“Ừ, người nhanh đi!”

Tô Tuyết Lương cùng Đào Quyên Linh dường như cầu còn không được, liều mạng xua tay bảo cô nhanh đi.

“Các người. làm gì mà hưng phấn như vậy chứ?” Nhìn họ cười đến như vậy, Thư Cẩn Dư không khỏi khả nghi.

Họ đang có chủ ý gì vậy?

“Không có! Chúng ta nào có hưng phấn cái gì?” Hai người đồng thời lắc đầu phủ nhận: “Người đừng hiểu lầm, mau đi đi!”

“Được rồi!” Thư Cẩn Dư hồ nghi liếc mắt nhìn họ một cái, mới đứng dậy đi vào toilet.

Cô ở trong toilet đợi năm phút đồng hồ, không nghĩ tới lúc trở lại, hai vị đồng học đã không thấy bóng người, không những thế, một thân ảnh ngoài ý muốn đang ngồi ở vị trí của hai người kia.

“Người.”

Cô kinh ngạc che miệng, nhìn người trước mắt.

Là nam nhân cùng cô vào cửa!

Hắn như thế nào lại ở chỗ này? Tuyết Lương cùng Quyên Linh đâu?

Nam nhân kia giống như nghe thấy tiếng lòng của cô, nhướng mi, thân nhiên nói: “Bằng hữu của người đi rồi, các cô muốn ta ở chỗ này chờ người. Theo các cô nói, người có chuyện quan trọng muốn nói với ta?”

“Ta?” Thư Cẩn Dư cuối cùng cũng biết, Tô Tuyết Lương cùng Đào Quyên Linh rốt cuộc là có chủ ý gì rồi.

Ông trời! Họ như thế nào dùng phương pháp đòi mạng này, vì cô mà tạo cơ hội đâu?

Họ thật sự hại chết cô!

“Không — không có!” Cô vừa thẹn vừa hoảng loạn vội phủ nhận, quả thực mắc cỡ chết đi được.

“Không có?” Nam nhân ban đầu còn mạng theo ánh mắt thú vị đột nhiên rung mình, nhướn cao mày cũng nhanh chóng đứng dậy: “Người là nói — người không có chuyện nói cho ta biết, ta bị người lừa gạt rồi?”

“Ta cũng không phải ý tứ này.” Cô lại vội vàng lắc đầu.

Cô quả thật không có mời hắn lại đây, nhưng là Tuyết Lương cùng Quyên Linh cũng không phải cố ý trêu đùa hắn, cô tin tưởng họ thuần túy là có ý tốt, giúp cô kết dây tơ hồng.

“Không. Không phải. Bọn họ. Bọn họ tuyệt đối không phải cố ý trêu đùa người, bọn họ chính là. Chính là.” Cô lắp bắp, cả buổi nói không ra lời.

“Chỉ là cái gì?”

Nam nhân tuy rằng ở ngoài xem ra ôn hòa, nhưng lại dùng ánh mắt lạnh như băng làm người ta không rét mà run.

Thư Cẩn Dư khẩn trương chà xát hai bàn tay nhỏ bé, không biết nên nói như thế nào để làm hắn bớt giận.

“Đối. Thực xin lỗi! Ta biết đồng học của ta làm như vậy. Xác thực có điểm không đúng, nhưng bọn họ thật sự không có ác ý, họ cho rằng ta thích người, cho nên mới giúp ta tạo cơ hội nói chuyện với người, bọn họ không phải ý định trêu đùa người, mong người tha thứ!” Cô xấu hổ cúi đầu hướng hắn giải thích.

“Bọn họ nghĩ vậy? Ý của người nói, kỳ thật người cũng không thích ta?” Nam nhân lại lòi ra vấn đề khác.

“Đó là bọn họ hiểu lầm rồi!” Cô hàm hồ trả lời.

“Phải không?” Hắn hừ lạnh. “Ta cảm thấy họ không có hiểu lầm.”

“Cái gì. Ý là sao?” Cô không hiểu ý tứ của hắn.

“Người có dám nói sau khi ta vào trong quán, người không vụng trộm nhìn ta?”

“Ta?” Mặt của cô lập tức hồng như tôm luộc, quần bách liên tục lắc đầu phủ nhận nói: “Ta. Ta không có!”

“Phải không? Nhưng ta đã thấy rõ tình hình, cũng không phải như vậy.”

“Ngươi đã thấy?”

“Đúng vậy! Ngươi không phải đã quên ta ngồi ở bên cửa sổ đi? Bên người ta vừa lúc là một mặt thủy tinh lớn, mà mặt bên kia của thủy tinh là bối cảnh màu đen, sẽ biến thành một mặt gương to, có thể phản chiếu hình ảnh nhân viên làm việc, đương nhiên... cũng bao gồm cả những người ngồi phía sau ta!”

Thư Cẩm Dư nghe xong liền xấu hổ chỉ hận không thể lập tức uống thuốc khiến mình trở nên trong suốt, biến mất trên mặt đất tiền.

Nguyên lai cô giống nữ sắc lang nhìn chằm chằm người ta, cũng không có tránh được ánh mắt quan sát của hắn, hắn đã sớm biết!

Trời ạ!

“Như thế nào? Ngươi định phủ nhận sao?” Đinh Hạo Luân tà nghệ nhìn cô.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý nhìn lên ngươi!”

Cô tự biết không thể chống chế, đành phải ngoan ngoãn nhận tội.

“Ngươi biết sai là tốt rồi!” Hắn nhàn nhã đem thân thể dựa vào phía sau, hiển nhiên hết giận rồi.

Hắn ban đầu quả thật có chút sinh khí, bởi vì chính mình bị người ta trêu đùa, nhưng hiện tại, mọi tức giận của hắn hoàn toàn tiêu tán, hắn bắt đầu dùng ánh mắt đánh giá cô.

Hắn rốt cục nhớ ra cô giống ai rồi, cô giống em gái không cùng huyết thống của hắn, Thuần Thuần!

Cô gái này giống Thuần Thuần ở khuôn mặt mịn màng, lúc tức giận hay thẹn thùng đều đỏ mặt, thoát nhìn thập phần đáng yêu.

Kỳ thật người này cùng em gái hắn có tướng mạo không quá giống nhau, chỉ có nói năng hòa nhã, duyên dáng là vài phần giống. Bất quá nói thực ra, cô gái này so với em gái hắn còn xinh đẹp hơn!

Tâm hắn thoáng chốc trở nên mềm mại, cùng một gương mặt tròn đáng yêu, cùng một biểu tình linh hoạt, làm cho người ta nhìn không được mà muốn âu yếm.

“Ngươi đối với ta có hảo cảm?” Hắn nói gọn gàng dứt khoát, hại cô một trận đỏ mặt.

“Ta.....” Cô làm sao dám nói là có?

Cho dù cô thật sự vụng trộm ái mộ hắn, cũng không không biết xấu hổ thừa nhận nha!

“Nói thật đi, tự thú vô tội!” Hắn có chút nghiêm khắc đối cô liếc mắt một cái.

Cô vẫn không dám thừa nhận, nhưng kích động cùng xấu hổ làm hại ánh mắt đã tiết lộ tâm tình của cô rồi.

Hắn than nhỏ một hơi, đổi phương thức hỏi: “Ta đây đổi phương thức hỏi ngươi, ngươi — có nguyện ý cùng ta kết giao hay không?”

“Cùng ngươi kết giao?!” Thư Cẩm Dư tròn to mắt, đột nhiên thờ hộc vì kinh ngạc, không thể tin vào những gì mình vừa nghe.

Hắn nói là thật vậy chăng? Hắn thật sự muốn cùng cô kết giao?

“Đúng vậy. Ngươi cảm thấy như thế nào? Ngươi không muốn sao?” Hắn truy hỏi.

“Nhưng là..... Chúng ta ngay cả tên của nhau cũng không biết.....”

“Không vấn đề! Ta gọi là Đinh Hạo Luân, năm nay hai mươi tám tuổi, chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, trước mắt công tác ở công ty kinh doanh Chấn Tinh. Còn ngươi?”

“Ta..... Ta gọi là Thư Cẩm Dư, sinh viên năm thứ tư, sang năm sẽ tốt nghiệp rồi.”

“Tốt! Chúng ta đã biết tên cùng bối cảnh của nhau, hiện tại ngươi nguyện ý đáp ứng rồi sao?”

Hắn chăm chú nhìn cô, đôi mắt nâu ngăm đem thâm thúy tựa sương mù mà tối tăm, làm cho người ta thấy không rõ bên trong che dấu điều gì, đến tận cùng là cảm tình gì? Cô bỗng nhiên nhớ tới hắn một mình nhìn ngoài cửa sổ khi nãy, cái loại cảm giác cô độc này.

Khi đó hắn trong lòng suy nghĩ đến một người, là ai?

Đáp án này cô cũng không rõ, nhưng cô muốn trở thành người con gái kế tiếp khiến hắn tương tư!

Cô biết chính mình dễ dàng đáp ứng cùng hắn kết giao, khả năng sẽ làm hắn cho rằng cô rất nhẹ dạ, nhưng cô không muốn bỏ qua cơ hội lần này!

Cơ hội có được hạnh phúc, một khi mất đi sẽ không trở lại, cô không muốn vì sự rụt rè mà mất đi khả năng được đến với hạnh phúc.

Vì thế cô nhìn xuống e lệ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nếu. Nếu người chân thành nói như vậy. Ta nguyện ý!”

“Cám ơn người, Căn Dư.”

Đối với đáp ứng của cô, Đinh Hạo Luân không có quá vui mừng, hắn chỉ mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, phát ra một tiếng than nhẹ không thể nghe thấy: “Thuần Thuần, hiện tại em nên vừa lòng rồi!”

Trong lòng hắn cất giấu một cô gái.

Cô gái ấy không phải ai khác, chính là em gái hắn – Đinh Thuần Thuần!

Hắn chưa bao giờ nói cho kẻ nào biết, hắn thích em gái mình, tuy rằng bọn họ không cùng huyết thống, nhưng ở trong mắt thế tục, hắn yêu em gái của mình thì cũng không khác gì ma quỷ.

Phải nói đến, năm ấy Thuần Thuần ba tuổi, chính thức nhập tịch Đinh gia, đổi sang họ “Đinh”, từ nhỏ đã mất trí nhớ, cho nên cô vẫn không biết, chính mình không phải là cốt nhục của Đinh gia mà được nhận nuôi từ cô nhi viện.

Dưới tình huống như vậy, hắn như thế nào có dũng khí nói thẳng với Thuần Thuần về tình yêu của mình? Cô nhất định sẽ nghĩ hắn là kẻ cuồng yêu em gái!

Cho nên hắn không ngừng nhẫn nại, âm thầm chịu đựng thống khổ, mà Thuần Thuần căn bản không biết tâm ý của hắn, lại thành tâm khuyên hắn nên đi kết giao bạn gái.

Đó là chuyện của tuần trước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Chán ghét! Em ghét anh nhất!”

Bữa tối trên bàn, một cô gái tóc xoăn xinh đẹp, tuổi chừng hai mươi đang chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ au, nắm tay đập bàn, vẻ mặt vô cùng tức giận.

“Thuần Thuần của chúng ta làm sao vậy? Ai chọc giận khiến con sinh khí?” Đinh mẫu từ phòng bếp mang ra đồ ăn mà nữ nhi thích, yêu thương hỏi.

“Đều tại anh trai! Mẹ, người giúp con mắng anh được không?”

“Anh con lại làm sao vậy?” Đinh mẫu thờ dãi hỏi.

Anh em bọn họ gần đây sao lại thường xuyên phát sinh khác khẩu như vậy?

“Mẹ, mẹ không biết anh quá đáng thế nào sao? Anh cư nhiên phái người đến bệnh viện con thực tập, yêu cầu viện phương không được làm cho con quá mệt, còn muốn viện trưởng lệnh cho y tá trưởng, đừng cho con làm những việc mà phải nhìn thấy máu, mọi người đều cho rằng con có đặc quyền, hiện tại tất cả đều không để ý tới con rồi!” Đinh Thuần Thuần chu cao cái miệng nhỏ nhắn cáo trạng với mẫu thân.

Cô là sinh viên hộ giáo, trước mắt đang thực tập.

Hoàn cảnh mới thích ứng không dễ, cô thật vất vả mới thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn, cùng mọi người trở thành bạn bè, hiện tại bị anh trai làm rối loạn, bọn họ lại bắt đầu xa lánh cô rồi.

Sự việc chính là như vậy, mặc kệ là chuyện gì hắn đều phải can thiệp, bảo hộ cô quá mức, quả thực đem cô trở thành đứa trẻ không có năng lực!

Trước kia khi hắn học ở Đài Loan, mặc kệ cô đến trường, tan học đều là hắn tự mình đưa đón, sau hắn xuất ngoại du học, không thể lại tự đưa đón, hơn nữa cô cực lực tranh thủ, hắn mới miễn cưỡng đáp ứng cho cô tự mình đến trường.

Chẳng qua, tính cách hắn không thay đổi, ở nước ngoài còn có thể nghĩ ra chủ ý không đứng đắn, sau lại cư nhiên đem chủ ý đánh vào trường học.

Hắn phái người tạo áp lực với hiệu trưởng, “thỉnh” hiệu trưởng đừng làm cho cô mệt nhọc, cũng làm cho cô không được hưởng đặc quyền như những

học sinh khác. Chẳng những toàn bộ công việc quét tước cô không phải làm, ngay cả hoạt động ngoại khóa cũng có thể không phải tham gia, lý do là cô thân thể không tốt!

Cô thân thể không tốt? Cả ngày vui vẻ, cô giống như con chim sẻ linh hoạt, ngoại trừ lá gan nhỏ, sợ hãi khi nhìn thấy máu cùng những con sâu đáng sợ, thân thể của cô một chút tật xấu cũng không có!

“Hạo Luân làm như vậy là quá đáng rồi, nhưng nó cũng là có ý tốt nha! Nó sợ con quá mệt mỏi, thân thể chịu đựng không được, hoặc là nhìn đến máu lại té xỉu, nó lo lắng thôi! Có phải hay không, Hạo Luân?” Đinh mẫu ngầm đẩy bàn tay đưa con trai, muốn hắn nói với Thuần Thuần vài lời.

Thân là mẹ của hắn, bà như thế nào không biết con trai mình yêu Thuần Thuần, yêu thật sự sâu sắc, yêu thật sự khờ khạo?

Bà cũng biết con đối em gái thật sự bảo hộ quá độ, nhưng lại không đành lòng không giúp hắn nói vài câu lời hay.

“Mẹ nói đúng.” Đinh Hạo Luân bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: “Thuần Thuần, anh không phải cố ý can thiệp vào chuyện của em, không cho em tự do, anh chính là lo lắng cho em, sợ thân thể em chịu đựng không được, cho nên mới phải làm như vậy. Em đừng giận nữa, được không?”

Đinh Thuần Thuần bấu môi liếc mắt nhìn biểu tình nhận sai của anh trai, tức giận trong lòng dần dần bình ổn.

Haiz, cô chính là không có biện pháp giận hắn lâu!

“Được rồi! Em đây sẽ tha thứ cho anh một lần, về sau anh không thể lại làm như vậy nha!” Cô vung chiếc đũa, còn thật sự dạn dỏ nói.

“Anh biết.”

Đinh Hạo Luân cũng biết tuy rằng chính mình hiện tại đáp ứng, rất nhanh vẫn sẽ phạm phải sai lầm tương tự.

Ở trong cảm nhận của hắn, cô vĩnh viễn là một cô bé bất lực, nhu nhược, cần được người cẩn thận che chở như năm đó, hắn đã quên cô đã dần dần lớn lên, có bạn bè cùng cuộc sống riêng, hắn không thể là bầu trời duy nhất trong cuộc đời của cô nữa.

Vì thế hắn thấy hụt hẫng, hắn không thể chịu đựng được nỗi đau mất đi cô, cho nên hắn cố gắng khống chế cuộc sống của cô, không nghĩ tới hành động điên cuồng của hắn, lại làm cô càng muốn trốn, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, lòng của cô cách hắn càng lúc càng xa, hắn thậm chí cảm thấy... cô đang trốn hắn!

Hắn quả thực không thể tưởng tượng, chính mình nếu mất đi cô, cuộc sống sẽ trở nên vô cùng trống trải, cô đơn nha!

Hắn bụng bát com lên, vô ý thức đưa com vào trong miệng mình.

Đinh Thuần Thuần trộm ngắm hắn liếc mắt một cái, đem thức ăn trong miệng nuốt xuống, thử hỏi: “Anh, anh vì cái gì không tìm bạn gái nha?”

Kỳ thật cô đã sớm muốn hỏi hắn rồi, chính là vẫn ngượng ngùng mở miệng.

Theo hắn trưởng thành, không hề thấy hắn bạn gái, có một thời gian cô còn có loại ý tưởng vớ vẩn, nghĩ đến anh trai là đồng tính, không thương nữ nhân, chỉ yêu nam nhân!

“Bạn gái?” Đinh Hạo Luân ngẩn người, biểu tình trên mặt dần dần cứng ngắc.

“Đúng rồi! Anh, anh đã gần hai mươi tám tuổi, sớm nên tìm bạn gái rồi, hơn nữa anh vừa cao vừa đẹp trai, hẳn là có rất nhiều cô gái thích anh mới đúng nha, vì cái gì còn không có bạn gái?”

Có phải anh khủng hoảng rồi hay không, vẫn là không gặp được đối tượng vừa ý? Nếu là như vậy, em có vài người bạn học rất được, có thể giới thiệu cho anh, để cho em giúp anh làm mai mối đi!”

Cô nghĩ đơn giản rằng, anh sở dĩ không có bạn gái, là vì tìm không thấy.

Cô tin tưởng chỉ cần anh có bạn gái, về sau sẽ không quản lý cô nữa.

“Cám ơn ý tốt của em, bất quá..... Không cần! Anh không thiếu bạn gái, nếu có cần, anh sẽ chính mình đi tìm.” Hắn bụng bát mà tay run nhẹ nhẹ.

Hắn vụn vụn không nghĩ tới, em gái yêu quý của hắn đã muốn đem hắn ném ra ngoài, chẳng lẽ cô một chút cũng không cảm thấy luyến tiếc sao?

“Úc! Cũng đúng... ngộ, không đúng không đúng!” Đinh Thuần Thuần gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được rồi, nhưng sau khi ngẫm lại, lại vội vàng lắc đầu.

“Anh nói đúng thời điểm anh sẽ có bạn gái, nhưng anh chừng nào thì mới có thể có bạn gái? Anh đã gần hai mươi tám tuổi rồi, nếu không thật sự tìm đối tượng, về sau những cô gái xinh đẹp đều bị người ta rước đi mất, đến lúc đó anh sẽ không có lão bà đâu!”

Nhiệt tình của cô làm anh giật mình. “Em thật sự hy vọng anh có bạn gái như vậy sao? Nếu em thật sự muốn anh có, anh lập tức sẽ đi tìm một người!”

Đinh Thuần Thuần không nghe ra sự tức giận trong lời nói của hắn, còn sửa lại: “Tìm cái gì? Muốn nói tìm kiếm! Nói tìm trong lời nói, sẽ làm người ta

cảm thấy thực tùy tiện, nếu cô gái thích anh mà nghe được, nhất định sẽ rất tức giận!”

“Phải không?” Hấn cúi đầu cười khỏ.

Người con gái khác có tức giận, hấn cũng mặc! Trên thế giới này, hấn chỉ quan tâm đến cảm nhận của Thuần Thuần, nữ nhân khác nghĩ gì, hấn căn bản không rảnh để ý tới.

“Đừng! Anh nên ôn nhu một chút, có đôi khi em thấy anh đối với phụ nữ thật hung dữ, bọn họ tới gần anh chỉ vì thích anh thôi, anh như thế nào có thể trưng ra bộ mặt sát để dọa người ta chạy?”

“Về sau anh sẽ chú ý.” Hấn nhìn gương mặt đáng yêu hồng nhuận như cây táo của cô, trong lòng dấy lên cảm giác chua xót.

Bọn họ kiếp này quả thực vô duyên sao?

Đình Thuần Thuần thấy anh trai dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô chằm chằm, lập tức cúi đầu trốn tránh.

Gần đây, hấn thường dùng ánh mắt này nhìn cô, cô cảm thấy đó không phải là ánh mắt của anh trai nhìn em gái nên có chút sợ hãi.

“Em..... Ăn no rồi, em muốn đi lên lầu.” Cô ngập ngừng nói, xong rồi bàn ăn, chuẩn bị đi lên lầu.

Đình Hạo Luân đột nhiên gọi cô: “Thuần Thuần!”

“Ăn?” Đình Thuần Thuần dừng lại cước bộ, nhìn hấn đứng trong phòng ăn.

“Em xác định em thật sự hy vọng anh có bạn gái?” Hấn dường như không xác định, lại hỏi.

“Đương nhiên nha! Nếu anh có bạn gái, em nhất định rất cao hứng.” Cô dùng sức gật đầu.

Trong một khắc, Đình Hạo Luân nghe thấy thanh âm đồ vỡ trong lòng.

“Được..... Nếu làm như vậy thật có thể làm cho em cao hứng, thì anh có bạn gái.”

Hấn giả bộ tươi cười, cùng em gái thảo luận một cách vui vẻ, tiếc rằng nụ cười gượng ép của hấn, cũng thể hiện sự thê lương, bất quá là cười khỏ.

“Cái gì? Anh có bạn gái rồi?”

Nghe xong Đình Hạo Luân nói ra chuyện về Thư Cẩm Dư, Đình Thuần Thuần miệng ngậm chiếc đĩa, ánh mắt mờ to trừng anh, đôi môi vì vui sướng mà run run, thiếu chút nữa không vui quá mà khóc.

Anh luôn đi phía sau cô, giống như lão gà mái bảo hộ cô quá độ, hơn nữa người anh thề sống chết bảo vệ cô, rốt cục cũng nguyện ý buông tha cho những ý niệm đáng sợ trong đầu, thay chính mình tìm một bạn gái rồi?

Chẳng lẽ là ông trời nghe được lời cầu nguyện của cô mỗi đêm?

Ác! Cô nhất định phải quỳ xuống, dâng vốc tiều tụy cảm tạ ông trời ban cho cô ân điển!

“Như thế nào? Nghe ngữ khí của em, giống như không tin anh có bạn lĩnh lớn như vậy.” Đình Hạo Luân cố ý cốc đầu cô, thuận tiện gấp một miếng thịt nướng vào bát cô, cố gắng che dấu bộ dáng đau thương.

Xem kia, bộ dáng của cô thật cao hứng! Cô chẳng lẽ không luyến tiếc tình cảm anh em sắp bị một cô gái khác chia cắt rồi sao?

“Đương nhiên không phải nha!” Đình Thuần Thuần xoa xoa đầu, tiếp tục truy hỏi: “Ài! Anh, hai người kết giao đã bao lâu?”

“Đại khái gần một tháng rồi!” Hấn lại gấp rau xào cho cô, nhún nhún vai, không phải thực để ý trả lời.

“Đại khái? Không phải ngay cả ngày kết giao bạn gái anh cũng không nhớ rõ đấy chứ?” Đình Thuần Thuần bất mãn nói thầm.

“Anh công tác bận rộn như vậy, làm gì có khả năng đem cái việc nhỏ nhặt này để trong lòng?”

Nói gì thì nói hấn cũng không phải thật sự thích cô gái kia, chỉ là vì làm cho em gái cao hứng, còn có một chút ích kỷ, mới mở miệng yêu cầu cùng cô kết giao.

Từ tận đáy lòng, hấn chỉ yêu có mỗi Thuần Thuần, nhưng hấn lại không thể quang minh chính đại biểu đạt tình yêu đối với cô, chỉ có thể quan tâm trên danh nghĩa, hơi chút biểu đạt tình cảm nồng hậu trong lòng.

Mà cô gái kia sẽ không giống như vậy! Cô có bộ dáng rất giống Thuần Thuần, hơn nữa cô không phải người thân của hấn, hấn đối với cô có thể không cần có gì có kỷ, cô có thể thay thế Thuần Thuần, giúp hấn phát tiết hết tình cảm trong lòng.

Cho nên hẳn cần cô gái kia, hẳn cần cô đến giúp hẳn dời đi những tình cảm sắp không thể khống chế mà hẳn dành cho Thuần Thuần, về sau hẳn không bao giờ nữa cần che giấu tình cảm đau khổ của mình, bởi vì hẳn đã tìm được vật thay thế rồi!

“Không được! Anh quá bất cần, nếu còn tiếp tục, thì cô ấy nhất định sẽ bị người khác cướp mất đó!” Đinh Thuần Thuần đe dọa nói.

“Hắn là sẽ không.” Hẳn nhắm mắt lại, hình ảnh Thư Cẩn Dư che kín khuôn mặt đỏ ửng liền hiện lên ở trước mặt hẳn.

Đinh Hạo Luân cảm thấy có chút kì lạ, hẳn cư nhiên còn nhớ rõ diện mạo của cô!

Thật sự rất kỳ quái!

Tuy rằng ngày đó trời tối, hẳn rất mong muốn cùng cô kết giao, nhưng sâu trong nội tâm của hẳn, kỳ thật vẫn là có vài phần do dự.

Hẳn không xác định có phải thật muốn đem tình yêu dành cho Thuần Thuần, chia cho một nữ nhân khác, cho nên cho dù cô để lại số liên lạc, hẳn cũng chưa từng gọi cho cô.

“Anh! Em xem anh tốt nhất chạy nhanh đi gọi điện thoại chị ấy đi, tránh để cho chị ấy nghĩ anh không quan tâm đến chị ấy mà cùng người khác kết giao, đến lúc đó thì anh thật sự thảm rồi!” Đinh Thuần Thuần nhiệt tâm cổ vũ.

“Ít nói lời vô nghĩa đi! Ngày mai không phải tốt nghiệp sao? Nhanh ăn cơm xong rồi ngoan ngoãn học bài đi!” Đinh Hạo Luân sờ sờ cái mũi đáng yêu của cô, nhẹ giọng trách mắng.

“Đã biết!” Đinh Thuần Thuần nhanh tay cầm bát cơm vẫn còn đồ ăn chạy ra khỏi phòng, miễn cho anh lại xưng phong nhận việc giúp cô học bổ túc Anh văn.

Có người giúp cô học Anh văn thì thật tốt lắm, nhưng vấn đề là trình độ Anh văn của cô không được cao, mà nội dung anh dạy cô thường thường quá khó, cô căn bản có nghe mà không có biết, cho nên tốt nhất tự mình ôn tập đến nơi đến chốn!

Ăn no xong, cô đột ngột nghĩ ra một ý tưởng nói với anh: “Đúng rồi! Anh, hôm nay là mười lăm nông lịch, bên ngoài trăng vừa tròn vừa to, anh có muốn cùng chị Cẩn Dư ra ngoài ngắm trăng giải sầu? Dưới ánh trăng tâm tình, quá lãng mạn rồi!”

“Ngao ngẩn đọc sách đi! Đừng đưa mấy ý kiến vớ vẩn nữa, bằng không anh sẽ giúp em học bổ túc Anh văn!” Hẳn giả vờ trầm giọng quát, Đinh Thuần Thuần sợ tới mức vội vàng chạy lên lầu.

“Không cần!” Cô cũng không muốn học bổ túc Anh văn!

Đinh Hạo Luân bật cười lắc đầu, đúng là tiểu nha đầu Thuần Thuần, thời đại gì rồi mà còn dưới ánh trăng tâm tình?

Hẳn quay đầu nhìn phía cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ có một vòng ánh trăng ở trên cao, những tia sáng bạc rơi đầy sân, đêm nay ánh trăng thật sự đẹp lắm, có lẽ nên đi ra ngoài tản bộ.

Đáy lòng hẳn, hiện lên gương mặt tròn tròn, thanh lệ ngượng ngùng của Thư Cẩn Dư.

Vì thế hẳn lấy điện thoại di động ra, cách biệt một tháng sau, lần đầu gọi cho cô...

Thư Cẩn Dư ngồi trước máy tính, mái tóc đen dài được cô dùng một cây trâm búi lên gọn gàng, lộ ra cái cổ tinh tế gầy gầy. Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào màn hình, bàn tay trắng nõn nhỏ bé linh hoạt lướt trên bàn phím, soạn báo cáo.

Cô thừa dịp không phải làm ca tối, đem những bài tập cần nộp vào tuần sau gỡ ra.

Hồi lâu sau, khi cô thấy mệt, ánh mắt cũng díp vào, mới tạm thời dừng lại nghỉ ngơi, uống chén trà suyền khẩu khí.

Cô nâng chung trà lên, tầm mắt không tự kìm hãm được dừng ở chiếc di động đang đặt trên mặt bàn.

Hẳn vẫn là không liên lạc.....

Cô nhắm nháp chén trà, đôi mắt xinh đẹp thoáng chút buồn, vì chính mình đa tình mà cảm thấy thương tâm.

Cô thương tâm cái gì đâu? Cô sớm nên biết, cái người tên Đinh Hạo Luân kia hoàn toàn không có khả năng gọi cho cô!

Nói cái gì muốn cùng cô kết giao, kết quả đâu? Xoay người, hẳn có thể một tháng không liên lạc, hoàn toàn đúng, cô chẳng quan tâm, chẳng lẽ đây là cái mà hẳn cái gọi là “kết giao” sao?

Những gì hẳn nói với cô, tám phần là nhất thời buột miệng, như thế nào có thể là thật lòng cơ chứ?

Cô từng có vài lần muốn chủ động gọi điện thoại cho hẳn, may mắn cuối cùng có một tia thiện tâm đã ngăn cô lại.

Hẳn đều bỏ qua mọi thứ, rồi cả thái độ lạnh lùng hờ hững, cô gọi điện thoại cho hẳn thì liệu thay đổi cái gì? Nói không chừng hẳn còn có thể lãnh đạm

hỏi... Cô là ai?

Nói thẳng ra cô không có số đào hoa đi! Tâm lặng như nước qua hai mươi hai năm, chưa bao giờ nếm thử tư vị tình yêu, lần đầu tiên động tâm trước một nam nhân, lại gặp phải loại kết quả này, có lẽ cô thật sự không có duyên phận được yêu!

Cô lại nhấp một miệng trà, tiếng chuông di động vừa lúc vang lên.

Cô hoảng sợ, thiếu chút nữa đánh nghiêng cốc trà trong tay.

Cô nhanh chóng cầm di động lên, nhìn thấy người gọi, kia không phải số điện thoại của người quen, cô nửa tò mò, nửa nghi hoặc tiếp điện thoại, đoán rằng đối phương gọi sai số rồi.

“Uy?”

“Cần Dư sao?” Một tiếng nói trầm thấp dễ nghe truyền vào trong tai cô.

Thanh âm này Thư Cần Dư không có khả năng nhận sai, là Đinh Hạo Luân!

“Ta là.....”

“Ta là Hạo Luân, còn nhớ rõ không? Đinh Hạo Luân!”

“Ta nhớ rõ.” Cô đương nhiên nhớ rõ! Thư Cần Dư cười có chút chua xót.

“Ăn cơm chiều chưa?” Ngữ khí của hắn như là hôm qua bọn họ vừa mới gặp mặt, một chút áy náy cũng không có.

“Ăn rồi. Ngươi — tìm ta có việc?” Cô thật cẩn thận hỏi, sợ chính mình lại biểu sai tình, hội sai ý.

“Đêm nay ánh trăng rất đẹp, có hứng thú đi ra ngoài không?”

“Ánh trăng?” Thư Cần Dư nhìn ra cửa sổ thủy tinh ở nhà trọ của mình, một vòng ánh trăng cao phía chân trời, phát ra những ánh sáng màu bạc, thoát nhìn thật lãng mạn.

Hắn cư nhiên mở miệng mời cô đi ra ngoài? Có thể xem như hẹn hò không?

“Được — tốt lắm!” Cô cảm thấy thật may vì hắn gọi điện hẹn cô, nếu không hắn sẽ phát hiện khuôn mặt của cô đỏ đến mức có thể dọa được người.

“Ngươi ở chỗ nào? Ta đi qua đón ngươi.”

“Ta ở tại.....”

Thư Cần Dư nói địa chỉ cho hắn, sau khi cúp máy lập tức mở tủ quần áo, trong tủ quần áo ít ỏi có thể đếm được, cô chọn ra vài bộ âu phục đẹp nhất.

Bất quá chọn rồi lại chọn, tuyển lại tuyển, cô vẫn bỏ lại những bộ âu phục xinh đẹp nhưng vướng chân vướng tay này, chỉ mặc áo sơ mi trắng cùng quần bò.

Cô sợ hắn vạn nhất đi xe máy đến, như vậy cô chọn âu phục sẽ trở thành trò cười mất.

Vấn bản quy tắc giao thông rõ ràng quy định, ghế ngồi sau xe máy không được ngồi nghiêng, cô cũng không dám tưởng tượng chính mình mặc âu phục xinh đẹp phiêu dật, lại bày ra bộ dáng dạn hai chân thật xấu xí, như vậy cô sẽ giận dữ và xấu hổ mà chết mất!

Nhưng mà sự thật chứng minh, bản khoả của cô là dư thừa! Khi hắn phóng một chiếc BMW màu đen đến đứng trước mặt cô, khiến cô há hốc miệng, đủ để nhét cả một quả trứng chim.

“Như thế nào? Không nhận ra ta?”

Đinh Hạo Luân mở cửa, xuống xe, thấy cô mở lớn miệng nhìn hắn, một bộ dáng không dám tin, làm hắn không khỏi bật cười.

“Ngươi như thế nào đi loại này xe đến?” Cô hoảng sợ, nhìn hắn như là hắn đến đây không phải bằng ô tô, mà là bằng một chiếc xe tăng a.

“Đây là ngươi mượn của người ta? Ngồi xe tốt cũng rất nguy hiểm, lại không thể tùy tiện dừng lại, vạn nhất bị hỏng thì làm sao bây giờ? Vẫn là nhanh mang trở về cho người ta đi!” Cô lo lắng khuyên nhủ.

“Mượn?” trong mắt Đinh Hạo Luân xuất hiện một chút hờn giận.

Hắn cả đời chưa từng mượn xe ai, ngay cả xe đạp cũng không có!

Ngay đến người hầu nhà hắn cũng dùng ô tô thay đi bộ, hắn bắt quả chỉ là mở kho xe ra lấy đại một chiếc, cô đã bị dọa thành như vậy, thật không biết

nên nói cô ngây thơ, hay là chưa từng nhìn thấy thế giới này?

“Chiếc xe này không phải mượn, mà đây là của ta! Chiếc xe này mua được hai ba năm rồi, sớm nên đổi, cho dù bị hỏng rồi cũng không phải đau lòng.” Hấn nhìn cô liếc mắt một cái, kiên nhẫn giải thích.

“Chiếc xe này của người? Người không phải chỉ là một viên chức bình thường sao?”

Thư Cẩm Dư hoài nghi trên dưới đánh giá chiếc xe, xác nhận xem nó có phải hàng thật không, hấn quá lắm chỉ hai mươi mấy tuổi, lại chính là một tiểu viên chức, như thế nào lại có khả năng mua được chiếc xe tốt như vậy?

“Ta có nói ta là viên chức sao?” Đinh Hạo Luân có chút dờ khóc dờ cười, hấn chưa từng nói như vậy mà?

“Người không phải?”

“Ta không phải!” Đinh Hạo Luân cũng không muốn nói ra thân phận và địa vị của mình, nhưng hấn cho rằng nếu hấn còn tính tiếp tục cùng cô gặp mặt, như vậy giờ phút này phải làm sáng tỏ.

“Như vậy người là.....” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Nói đơn giản, ta là quản lý của công ty Chấn Tinh, nhưng nói thực ra, chủ tịch của công ti là phụ thân của ta, bất quá chức vị trước mắt của ta, chính là quản lý bộ phận kế hoạch.”

“Quản lý?” Thư Cẩm Dư giống như một con vẹt, ngơ ngác lặp lại lời nói của hấn.

Hấn không phải nhân viên văn phòng bình thường sao? Khi nào thì biến thành quản lý của cả một công ti kinh doanh rồi?

“Đúng vậy.” Thấy cô bày ra bộ dáng kinh ngạc đáng yêu, Đinh Hạo Luân ngực thoáng chốc nóng lên.

Thời điểm cô tròn to mắt, thoát nhìn rất giống em gái hấn yêu thương, cùng cô ở cùng một chỗ, sẽ giống như hấn đang ở cùng người em gái hấn yêu mà vĩnh viễn không chiếm được, ánh mắt hấn không khỏi biến ôn nhu rồi.

“Có muốn đi uống cà phê?” Hấn ôn nhu hỏi.

“Nhưng là.....” Hấn là thiếu chủ của công ty kinh doanh Chấn Tinh, còn cô chỉ xuất thân từ một gia đình bình thường, cũng không có nhan sắc đặc biệt hơn người, cô như vậy, thật sự xứng đôi với hấn sao?

Đinh Hạo Luân nhìn ra sự chần chờ của cô, trêu tức nói: “Như thế nào? Biết ta là con của tổng tài công ti kinh doanh, liền ghét bỏ ta, không cần ta rồi?”

“Mối không phải!” Cô nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Hấn là hấn ghét bỏ cô, không cần cô mới đúng đi!

“Một khi đã như vậy, thì có cái gì phải chần chờ? Hay người sợ ta ăn thịt người?”

“Ta không nói như vậy!” Cô chính là sợ gia cảnh cách biệt, về sau kết giao sẽ có trở ngại.

“Nếu biết, vậy ngoan ngoãn lên xe, ta biết một chỗ có cà phê rất ngon.”

“Được thôi!”

Bị hấn nói như vậy, cô rốt cuộc không còn lời nào để nói, đành phải ngoan ngoãn nghe theo hấn, trong đầu hiện lên giá tiền của chiếc xe, nom nớp lo sợ đưa tay đặt ở đầu gối rồi ngồi xuống, động cũng không dám động, rất sợ khi nghĩ đến nếu phá hư chiếc xe sang trọng này, cho dù cô đổi mười năm tiền lương cũng không đủ để trả!

“Người thật giống xác ướp, bị hạ định thân chứ?” Hấn buồn cười, tà nghệ nhìn cô.

“Ta sợ phá hư xe của người thôi, thực đất tiền!”

“Đưa nước!” Hấn nhin không được bật cười, đem xe rời đi.

Cùng cô ở cùng một chỗ, tương đương thoải mái khoái trá, có lẽ hôm nay sẽ có một buổi tối tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau khi dạy xong lớp cuối cùng, Thư Cẩn Dư lập tức chạy về nhà, tắm bằng tốc độ nhanh nhất, thay một chiếc áo không tay màu vàng nhạt, cùng chiếc quần soóc màu trắng, rồi lao nhanh xuống lầu, chuẩn bị đi chơi cùng Đinh Hạo Luân.

Khi cô thở hồng hộc chạy xuống, đã thấy xe của hắn chờ sẵn ở cửa.

“Hạo luân!” cô nở ra một nụ cười ngọt ngào, một bên vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, một bên bước nhanh tới chỗ hắn.

Đinh Hạo Luân thay cô mở cửa xe, cô ngồi vào, hắn lập tức đưa lên đồ uống lạnh.

Đây là hắn làm theo thói quen mười mấy năm qua của Thuần Thuần, mùa hè đưa đồ uống lạnh, mùa đông đưa trà nóng, nay hắn đem thói quen còn nguyên này chuyển cả vào cô.

“Cám ơn!” bên ngoài thật sự nóng quá, Thư Cẩn Dư tiếp nhận đồ uống lạnh, hút một ngụm lớn hồng trà chanh.

Hắn thật sự chu đáo!

Hơn nữa cô phát hiện, chính mình càng ngày càng yêu hắn! Mỗi lần thấy hắn, lòng của cô cũng không tự kiềm chế vì hắn mà run run, khi hắn nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình cảm nồng hậu, làm cho cô cảm thấy bản thân mình được yêu thương. Mặc dù đôi khi cô đột nhiên có cảm giác hắn nhìn bộ dáng của cô như đang nhìn một người con gái khác mà cô không biết.

“Muốn đi đâu ăn cơm?” Đinh Hạo Luân hỏi.

Cùng nhau ăn cơm, là hình thức cố định mà từ khi hai người kết giao đã đặt ra.

“Chúng ta đến Sâm Chi ăn cơm thịt nướng có được không?” Cô biết hắn thích món cơm thịt heo khương trấp (thịt heo nấu với gừng và bia) ở nơi đó.

“Được, vậy thì đi Sâm Chi.” Hắn vui vẻ đồng ý.

Sâm Chi là địa điểm quen thuộc của cả hai, nên khi đến nơi, mỗi người tự gọi một phần cơm, rồi nhàn nhã hưởng thụ không gian yên tĩnh cùng âm nhạc du dương.

“Hạo luân, hôm nay công việc thế nào?” Cô ôn nhu hỏi.

“Hoàn hảo! Vốn có công việc khó giải quyết, bất quá trước khi tan tầm đã giải quyết xong rồi.” Đinh Hạo Luân hồi đáp, cũng hỏi: “Cẩn dư, em cũng sắp tốt nghiệp rồi, tương lai có tính toán gì không?”

“Em hiện học hệ kinh doanh, học chỉ đủ dùng thôi, tương lai đương nhiên làm những việc liên quan đến phương diện tài chính, gần đây có bàn bạc cùng giáo sư và tìm hiểu một số công ty, em nghĩ hắn là sẽ tìm được cơ hội công tác phù hợp, cho dù không có, em cũng tính bắt đầu ký lý lịch biểu đi phỏng vấn rồi.”

“Như vậy... có nghĩ là đến Chấn Tinh công tác?” Hắn có thể xếp cô vào một vị trí tốt.

“Không!” ngoài ý muốn của hắn, Thư Cẩn Dư cự tuyệt.

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng em muốn dựa vào chính sức mình để tìm việc. Em biết có rất nhiều người hâm mộ em có bạn trai là thiếu gia, thậm chí có đồng học trên học em căn bản không cần tìm công tác, chỉ cần ngồi ở trong nhà chờ làm thiếu phu nhân là tốt rồi, nhưng đây không phải ý muốn của em!

Thời gian bốn năm này, em thực sự học tập nghiêm túc, nên đương nhiên hy vọng có thể có cơ hội phát huy những gì đã học được, nếu làm cùng một công ty với anh, em nhất định cả ngày nghĩ đến anh, không thể chuyên tâm công tác, vì thế em không nghĩ sẽ vào Chấn Tinh, hy vọng anh không cần để ý!” Cô đỏ mặt thừa nhận.

Khí cốt của cô, làm hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Anh đương nhiên sẽ không để ý, có tâm tôi luyện chính mình là tốt, anh ủng hộ em!” Hắn gật đầu tán dương.

“Cám ơn!” Cô tặng cho hắn một nụ cười ngọt ngào.

Cô thấy mình thực may mắn, có một người bạn trai quan tâm chăm sóc, lại trăm phần trăm ủng hộ mình.

Phần cơm được đưa tới, Đinh Hạo Luân nhìn Thư Cẩn Dư nói: “Em gái anh là y tá, hôm nay nó thay phiên đồng nghiệp làm ca đêm, chút nữa anh muốn đưa cô ấy đi làm, cho nên sau khi ăn xong, anh sẽ đưa em về!”

“Được.” Thư Cẩm Dư lập tức gật đầu đáp ứng.

Cô biết hẳn rất quan tâm đến em gái, cho nên cũng không tranh giành tình nhân, mà là dùng một loại thái độ khoan dung, để xem xét tình cảm giữa bọn họ.

Cô như vậy thật thức thời, làm cho Đinh Hạo Luân cảm thấy thực vừa lòng.

Hắn đúng là cần một người không chơi trò tranh giành tình nhân, không khóc lóc om sòm tranh cãi âm ỉ mà biết phối hợp diễn! Còn cô thì làm tốt lắm!

Đồ đồ.....

5 giờ chiều, máy nội bộ trên bàn của Thư Cẩm Dư vang lên, cô đưa tầm mắt dời khỏi màn hình máy tính, thuận tay tiếp điện thoại.

“Phòng kế toán xin nghe, tôi là Thư Cẩm Dư.”

Năm trước cô đã tốt nghiệp, bắt quá cũng không có đến công ty nhà bạn trai là Đinh Hạo Luân làm, mà tiến vào một xí nghiệp đang nổi danh, đảm nhiệm công tác của chuyên viên kế toán.

“Cẩm Dư, còn chưa tan tâm à?”

Nghe ra đây là thanh âm của đồng học kiêm bạn tốt của cô – Tô Tuyết Lương, Thư Cẩm Dư lập tức lộ ra tiếng cười chân thành.

“Chưa. Còn người thế nào, Tuyết Lương?”

“Ta á? Ta gần đây cũng không quá bận rộn. Đúng rồi, là như vậy! Quyên Linh gần đây học nghề từ chỗ bố, nói muốn thử làm bánh bao chiên cho chúng ta ăn, ngay tại nhà nó, Quyên Linh muốn ta gọi điện thoại tới hỏi người có đi không?”

“Hôm nay sao? Không được đâu, ta..... Có việc!” Buổi chiều Đinh Hạo Luân gọi điện nói tan tầm tới đón cô đi ăn cơm.

“Ôi, tình yêu!” Tô Tuyết Lương ái muội trêu chọc. “Kỳ quái! Các người yêu nhau lâu rồi mà không chán đối phương nha? Có rảnh thì cũng phải cùng chúng ta tụ họp chứ, bằng không chúng ta chỉ có thể kiến nghị lên Đinh đại thiếu gia thôi.”

“Còn dám trách ta! Nếu không phải người cùng Quyên Linh liên thủ đem ta đẩy vào hố lửa, hiện tại ta cũng sẽ không vì tình yêu mà bỏ mặc các người, các người là tự làm tự chịu.” Thư Cẩm Dư thẹn thùng oán giận.

“Áy, người lại đổ lỗi cho chúng ta rồi, cũng không ngẫm lại lúc trước nhờ ai se chỉ luồn kim, các người mới có thể tấu nên khúc nhạc tình yêu ngọt ngào như thế này.”

“Thôi được rồi! Cảm tạ đại ân đại đức của người cùng Quyên Linh được không? Phiền toái người nói dùm với Quyên Linh hộ ta, hôm nay ta thật sự không rảnh, không thể ghé qua, để lúc khác ta mời các người ăn cơm.” Thư Cẩm Dư vội xin tha.

“Là rượu mừng sao?”

“Tuyết Lương!” Cô xấu hổ hét lớn.

“Được được, không cãi nhau với người nữa, ta phải đi rồi, nếu người thay đổi chủ ý, thì gọi điện thoại lại cho chúng ta.”

“Ta biết. Cảm ơn người! Cũng thay ta ân cần thăm hỏi Quyên Linh.”

“Biết rồi, tạm biệt!”

“Ân, bye.”

Thư Cẩm Dư gác điện thoại, thấy thân ảnh trong khung hình đặt trên bàn làm việc, không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Thời gian qua thật sự mau, cô cùng Đinh Hạo Luân kết giao đã gần hai năm rồi, trải qua hai năm, bọn họ đều trưởng thành không ít.

Đinh Hạo Luân đã từ quản lý bộ phận kế hoạch của công ty, thăng chức lên tổng giám đốc, dưới sự dẫn dắt của hắn, thành tích của công ty Chấn Tinh đột nhiên tăng mạnh với kết quả vô cùng ấn tượng.

Nay hắn đã dựa vào chính sức mình, đạt được không ít thành tựu, hắn từ nước ngoài về nước có mấy năm ngắn ngủi, nhưng đã thành công đứng ở trên đỉnh tháp của các xí nghiệp tình anh.

Về phần của cô?

Đinh Hạo Luân trưởng thành rất nhiều rồi, cô tự nhiên cũng không tạm dừng ở chỗ cũ.

Trải qua hơn một năm không ngừng tôi luyện, cô từ một con nhóc còn chưa dứt hơi sữa, nay đã có hơi thở của một nữ nhân. Tóc cô cũng đã dài ra, mọi người nói cô càng lúc càng xinh đẹp, càng lúc càng có khí chất rồi.

Cô thích chính mình bây giờ!

Đồ đồ.....

Điện thoại trên bàn lại vang lên, cô lần nữa tiếp điện.

“Phòng kế toán xin nghe, tôi là Thư Cẩm Dư.”

“Là anh.”

“Hạo Luân!” Cô vui vẻ hô.

“Anh đang ở dưới lầu, em lập tức xuống dưới đi!”

“Vâng!”

Thư Cẩm Dư lập tức gác điện thoại, mặc áo khoác, cầm túi da chạy vội xuống lầu.

Trước cửa lớn dưới lầu, chiếc xe màu đen của Đinh Hạo Luân đang chờ ở đó.

“Hạo Luân! Thật có lỗi, chờ thật lâu rồi sao?” Cô bước nhanh tới.

“Anh cũng vừa đến.”

Hiện tại đã là rét đậm, nhiệt độ bên ngoài còn không đến 15°C, sau khi cô lên xe, hắn lập tức đem bình đựng trà sữa nóng đưa cho cô.

“Cám ơn!” Thư Cẩm Dư mở bình ra, từ từ nhấp nhấp trà nóng, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Trải qua thời gian hai năm, tình cảm của cô với hắn chỉ có tăng chứ chưa hề giảm, mặc dù có thời điểm cô cảm thấy tình cảm hắn dành cho cô kém xa tình yêu cô trao cho hắn, nhưng cô vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần cô vẫn thể hiện thái độ yêu thương hắn, thì đến một ngày hắn sẽ nhận ra!

“Hôm nay chúng ta đến nơi nào ăn cơm?” Cô thuận miệng hỏi.

“Nghe nói khu phía đông mới mở một gian nhà hàng Nhật Bản, có món cua đế vương của Hokkaido, anh đã đặt phòng rồi, chúng ta đi nếm thử.” Hắn quyết định như thường lệ.

“Được.” Cô gật đầu.

Cô cá tính dịu ngoan, chỉ cần là hắn quyết định, cô bình thường sẽ không phản đối, cho nên về sau hắn không hỏi ý kiến của cô nữa, mà trực tiếp quyết định luôn.

Trên đường đến nhà hàng, hắn chuyên chú lái xe, còn ánh mắt của cô cũng không muốn xa rời hắn.

“Vì cái gì mà cứ nhìn anh?” Thừa dịp chờ đèn đỏ, Đinh Hạo Luân quay đầu hỏi.

“Bởi vì em phát hiện em rất yêu anh, em thật sự thật sự thực yêu anh!” Cô không chút keo kiệt nào hướng hắn mà biểu đạt tình yêu.

“Anh biết!” Hắn mỉm cười, nụ cười có chút thê lương.

Nếu những lời này là Thuần Thuần nói với hắn, thật là tốt biết bao nhiêu?

Đúng vậy! Trải qua thời gian hai năm lắng đọng lại, nữ nhân hắn yêu nhất vẫn là em gái hắn – Đinh Thuần Thuần.

Hắn thừa nhận, Thư Cẩm Dư là cô gái rất tốt, tình yêu của cô dành cho hắn, hắn cũng không phải không rõ, nhưng con người chính là loài động vật kỳ quái như vậy, vật mình nắm được trong tay thì không biết quý trọng, ngược lại chính mình không chiếm được gì đó, thì lại luôn cố gắng có được.

Chẳng lẽ đúng như lời người ta nói – thứ mà ta không chiếm được mới là tốt nhất?

Hắn thờ dài, vẫn đang không rõ, chính mình rốt cuộc muốn cái gì?

Là tình cảm anh em? Hay là tình yêu nam nữ?

Đến nhà hàng Nhật Bản mới khai trương, người phục vụ mặc kimono dẫn hai người đi vào bàn đặt trước, bọn họ cởi áo khoác, ngồi xuống cái bàn trước

mặt .

Không lâu sau, lẩu cua được mang tới.

Hương vị của cua Nhật Bản thật khác lạ, cua rất ngọt vị, bọn họ ăn thật sự tận hưởng, lần sau còn muốn đến ăn nữa.

Sau khi thưởng thức một dạo trà kem cuối cùng, Thư Cẩn Dư thấy thời gian còn sớm, liền chờ mong hỏi: “Đợi lát nữa, chúng ta còn đi đâu nữa?”

Đinh Hạo Luân nhớ tới, đáng lẽ hôm nay Thuần Thuần tan ca sớm, nhưng là bởi vì nhân lực không đủ, sau khi tan tầm cô lại lưu lại tăng ca, bất quá cũng có thể mau tan tầm rồi. Hắn muốn đi đón cô, liền uyển chuyển cự tuyệt: “Hôm nay chúng ta ăn một bữa cơm thì tốt rồi, lần sau rảnh anh sẽ rủ em ra ngoài.”

Hắn không phát hiện chính mình vừa nói xong những lời này, Thư Cẩn Dư nụ cười chờ mong ở trên mặt lập tức biến mất, từ lúc ấy, cô không nói thêm một câu nào nữa.

Sau khi rời nhà hàng, Đinh Hạo Luân lái xe đưa Thư Cẩn Dư về nhà. “Đến rồi! Em xuống xe đi, ngủ ngon!”

Thư Cẩn Dư yên lặng xuống xe, có chút ai oán liếc hắn một cái, sau đó ảm đạm xoay người trở về nhà trọ.

Hành động của cô làm cho Đinh Hạo Luân cảm thấy có chút kỳ lạ, lúc trước ở nhà hàng không phải cô vẫn tươi cười nói chuyện sao, như thế nào bây giờ lại hết cao hứng rồi?

Hắn nhìn đồng hồ, nếu không đi đón em gái thì sẽ muộn mất, nhưng là bộ dáng của Thư Cẩn Dư, thật sự làm cho hắn không yên lòng, không đem sự tình hỏi rõ ràng, hắn như thế nào cũng không cách nào yên tâm đi làm chuyện của mình!

Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, hắn vẫn quyết định đem sự tình làm rõ ràng.

“Cẩn Dư!” Hắn bước nhanh tới, bắt lấy cô đang gần tiến vào trong nhà, đem cô kéo ra. “Cẩn Dư, em làm sao vậy? Anh đã làm chuyện gì, chọc giận em sao?” Hắn hỏi gọn gàng dứt khoát.

Thư Cẩn Dư lắc đầu, hỏi cái gì cũng không trả lời.

“Vậy em rốt cuộc làm sao vậy?” Đinh Hạo Luân lần đầu tiên có xúc động tưởng chừng muốn vò đầu bứt tóc, nỗi lòng của phụ nữ quả nhiên khó có thể hiểu, người xưa nói: “Nữ nhân tâm, hải đề thâm” (Dò tâm người phụ nữ như là mò kim đáy biển). Thật sự là một chút cũng đúng!

“Trời ơi, em rốt cuộc vì chuyện gì mà không vui, mau nói cho anh biết đi!” Hắn nắm chặt cánh tay gầy gò của cô, hạ quyết tâm nếu cô không nói rõ ràng, hắn sẽ không thả người.

Thư Cẩn Dư lại đau thương nhìn hắn một cái, mới cúi đầu, dùng thanh âm không thể nghe thấy để hỏi: “Anh cùng em kết giao, là thật lòng sao?” Đinh Hạo Luân ngăn người, mới gầm nhẹ một tiếng: “Anh – đương nhiên là thật lòng! Em cần cứ vào cái gì mà cho là anh không thật lòng?”

“Em cảm thấy anh đối với em, không có cảm giác của tình yêu cuồng nhiệt. Em thấy đồng học, đồng sự, những ai đang yêu đều có bạn trai cả ngày luôn chiếm lấy bọn họ, một ngày hai mươi bốn giờ còn sợ thời gian không đủ, còn chúng ta kết giao hai năm rồi, mỗi lần hẹn hò đều là ăn một bữa cơm, sau đó anh sẽ đưa em về nhà, anh thậm chí..... Thậm chí không có hôn em! Em càng lúc càng hoài nghi, anh thật sự thích em sao?”

Lúc ban đầu kết giao, cô thật sự hài lòng với hình thức hẹn hò như vậy, chỉ cần có thể ngẫu nhiên thấy hắn, cô cũng rất cao hứng rồi.

Nhưng con người vốn rất khó thỏa mãn hiện thực, thời gian kết giao càng lâu, cô càng cảm thấy tình yêu hắn dành cho cô là không đủ, trừ bỏ ngẫu nhiên chạm mặt ăn một bữa cơm, hắn sẽ không gọi điện cho cô lúc đi làm, sẽ không oán giận chính mình lúc nào cũng nhớ cô, thậm chí chưa từng hôn cô.

Nếu hắn thật sự yêu cô, có thể nào biểu hiện lãnh đạm như thế đâu?

“Anh đương nhiên là thích em!” Đinh Hạo Luân không thể nói chính mình yêu nàng, nhưng thích cùng nàng ở chung là điều không cần hoài nghi.

“Nhưng em hoàn toàn không cảm nhận được, anh rất bình tĩnh, hoàn toàn không giống như đang rơi vào lưới tình, em nghĩ..... Nếu anh không phải thật lòng, chi bằng chúng ta chia tay đi!” Tuy rằng lúc đầu sẽ hơi khó khăn, nhưng vẫn là không nên lãng phí thời thanh xuân, “Em cho rằng chia tay đối với chúng ta..... Hắn là có vẻ rất tốt!”

“Có cái gì tốt?!” Đinh Hạo Luân vừa sợ vừa giận liền rống lên.

Hắn không muốn cùng nàng chia tay, hắn đã luôn có thói quen có cô trong cuộc sống!

Trải qua hai năm ở chung, bọn họ có không ít ăn ý, cùng cô ở cùng một chỗ, đặc biệt thoải mái khoái trá, chỉ cần cùng cô gặp mặt, có thể tạm thời quên đi những công việc phiền lòng ở công ty.

Hơn nữa sau khi có cô, sự chú ý của hắn đối với Thuần Thuần tựa hồ không còn mãnh liệt như trước, vì thế trong lúc đó tình cảm của hắn và Thuần Thuần tăng lên không ít, hắn không thể làm cho quan hệ vất vả lắm mới hồi phục được với Thuần Thuần lại lần nữa tan vỡ và chuyển biến xấu.

Vô luận như thế nào, hấn cũng không thể mất đi Cẩn Dư!

“Em cho rằng anh không đủ để ý em? Em oán giận anh chưa từng hôn em?” Đinh Hạo Luân bình tĩnh đi từng bước một tới gần cô. “Vây rất đơn giản, anh hôn em là được rồi!”

Hấn giống như sợ cô đột nhiên biến mất, gất gao chế trụ hai tay cô, sau đó đột nhiên cúi đầu, dùng sức hôn lên đôi môi non mềm, trực tiếp cắn nát hai cánh hoa.

“Không cần, đau quá!” Cô cực lực giãy dụa, đem hết toàn lực đẩy hấn ra.

“Anh như thế nào có thể như vậy?” Cô lấy tay xoa nhẹ đôi môi bị cắn đau, bị phản hờ hết nói: “Em để ý không phải anh có hôn em hay không, mà là tâm của anh đối với em! Chúng ta kết giao hai năm, nhưng thời gian ở chung thì được bao nhiêu, ngẫu nhiên cùng nhau ăn bữa cơm cũng không tính là kết giao, nhiều nhất chỉ có thể xem như bạn tốt, anh rút cuộc xem em là bằng hữu hay bạn gái, mời anh hiện tại nói rõ ràng!”

Đinh Hạo Luân không có trả lời, một mạch nhìn nàng, trầm mặc không nói.

Thời gian từ từ trôi qua, Thư Cẩn Dư thất vọng nhắm mắt lại, âm thầm xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, Đinh Hạo Luân bỗng nhiên bước một bước xông lên phía trước, đem cô kéo vào trong lòng, sau đó lại cúi đầu, hôn trụ đôi môi cô.

Chính là lần này hấn không hề thô lỗ làm đau cô, mà dùng hết mọi nhu tình, an ủi đôi môi mềm mại của cô, nhiệt tình nhưng không lỗ mãng, một lòng muốn tặng cô cảm thụ đẹp đẽ nhất.

“Anh sẽ không hôn bằng hữu bình thường như vậy, cho nên em đừng nói phải rời khỏi anh nữa, không cần nói như vậy!” Hấn ôm chặt thân thể yếu ớt của cô, run rẩy yêu cầu.

Vừa rời vào một khắc cô xoay người đi, trong lòng hấn tràn ngập sợ hãi, hấn rất sợ cô cứ như vậy xoay người mà đi, vĩnh viễn không hề quay đầu lại!

Hấn thật sự sợ, hấn không nghĩ sẽ mất đi cô!

Thư Cẩn Dư bị hấn ôm vào trong ngực, ôm rất nhanh, cơ hồ không thể hô hấp, bên tai cô truyền đến tiếng trái tim hấn đập mạnh mẽ, chớp mũi ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người hấn, một loại cảm giác hạnh phúc dần dần lan tỏa.

Cô rốt cục cảm nhận được tình cảm của hấn rồi! Cuối cùng người này đã bỏ đi chiếc áo khoác bình tĩnh, để lộ ra tình cảm chân thật.

“Anh cần em, em đừng rời bỏ anh nữa, được không?” Hấn chân thành khẩn cầu.

“Được.” Thư Cẩn Dư lại bị hấn đá động phương tâm, vì hấn, cô nguyện ý quên hết mọi chuyện từ trước, cùng hấn bắt đầu lại.

Nhưng cô đâu biết, tình cảm lưu luyến nhưng chưa xốt cho dù một lần nữa tăng nhiệt độ, vẫn chỉ là chưa sốt.

Sau nhiều lần trải qua đau thương, cô mới giật mình hiểu được đạo lý này.

Từ sau ngày đó, Đinh Hạo Luân xác thực cải biến rất nhiều, hấn đối với cô càng thêm ôn nhu, hơn nữa so với trước đây, hấn rút ra càng nhiều thời gian làm bạn cô.

Hiện tại trừ bỏ ăn cơm, bọn họ còn có thể đi xem phim, giao du khắp nơi, có đôi khi chỉ là nắm tay tản bộ, Thư Cẩn Dư cũng đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

So với trước kia chỉ có ăn cơm là hình thức hẹn hò, nay mới được chân chính tính là kết giao!

“Cẩn Dư, đồ uống của em!” Đinh Hạo Luân bưng hai chén đồ uống đi đến bên cạnh cô rồi ngồi xuống, đưa cho cô một ly nước có ga.

“Cảm ơn!”

Thư Cẩn Dư tiếp nhận đồ uống lạnh, ôn nhu cười với hấn.

Hôm nay là ngày cuối tuần, cô nói muốn xem gấu koalas cùng chim cánh cụt, Đinh Hạo Luân liền lái xe đưa cô đến sở thú Đài Bắc, bọn họ mới từ khu của chim cánh cụt đi ra, nhiệt độ giữa bên trong và ngoài trời chênh lệch rất lớn khiến nhiều người phải hét lên, cho nên hấn lập tức đi mua đồ uống cho cô giải khát.

“Mát quá!”

Thư Cẩn Dư bướng bình hút một ngụm coca lớn, sau đó thừa dịp môi vẫn còn lạnh, bắt ngờ hôn lên đôi má ấm áp của hấn.

“Có đủ lạnh không?” Cô cười hi hi hỏi.

“Không đủ.” Con người đen của Đinh Hạo Luân bỗng dấy lên một ngọn lửa, ánh mắt hấn rạng rỡ, tham lam nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng mê

người của cô.

“Như vậy mới đủ –” Hấn mở nắp đồ uống, dùng miệng cắn một viên đá, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai buộc cô phải hé mở đôi môi, đem viên đá đưa vào trong miệng cô.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, sợ tới mức nhảy dựng lên, khiến hấn không ngừng cười ha ha.

Trong khi đang chơi đùa vui vẻ, di động của Đinh Hạo Luân vang lên.

“Rốt cuộc là ai?” Đinh Hạo Luân thống khổ rên rỉ một tiếng, lấy di động trong túi ra.

“Uy! Mẹ? Chuyện gì..... Cái gì?! Xảy ra lúc nào?”

Hấn đột nhiên nâng cao âm lượng, biểu tình trên mặt có vẻ phi thường kinh hoàng khiếp sợ, Thư Cẩn Dư không khỏi tò mò ngẩng đầu nhìn hấn nghe điện thoại.

“Vừa rồi? Được, con lập tức trở về!” Đinh Hạo Luân cất máy sau đó nhanh chóng đứng dậy.

“Hạo Luân, làm sao vậy?” Thư Cẩn Dư thấy hấn mày nghiêm trọng, vẻ mặt lo lắng, vì thế quan tâm hỏi.

“Thuần Thuần xảy ra tai nạn giao thông, bị đưa đến bệnh viện, anh phải lập tức qua mới được!”

“Thật sự? Có nặng lắm không?”

“Không nguy hiểm, bất quá nó kinh hách quá lớn, anh muốn qua đó chăm sóc.”

“Có cần em đi cùng anh không?”

“Không cần! Em cứ ở lại đi, chơi xong rồi thì bắt taxi về được không? Thật có lỗi!” Hấn áy náy nói.

“Không sao, em cũng không phải trẻ con, tự mình trở về không thành vấn đề.”

“Anh đi trước nhé!”

Hấn nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh về phía cổng ra vườn bách thú.

Hấn đi rồi, Thư Cẩn Dư cũng không còn hứng thú xem động vật nữa, chuẩn bị lại một chút, cũng rất nhanh rời khỏi vườn bách thú.

Ngày hôm sau, cô nghe nói Đinh Thuần Thuần đã về nhà tỉnh dưỡng, vì thế tan tầm liền đi mua hoa qua nhập khẩu từ Nhật Bản, đến Đình gia thăm Đình Thuần Thuần, thuận tiện chào hỏi luôn cha mẹ Đình Hạo Luân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Kết giao cùng Đinh Hạo Luân đã hai năm, Thư Cẩn Dư chưa bao giờ đến thăm hỏi Đình gia, bởi vì Đinh Hạo Luân không đề cập đến, cô cũng không phải không biết xấu hổ mà chủ động yêu cầu, cho nên người trong Đình gia chỉ nghe kể về cô, chứ chưa từng gặp mặt. Nay thấy cô đến thăm, thật sự vô cùng cao hứng, hơn nữa Đinh Thuần Thuần lại hưng phấn không thôi.

“Chị Cẩn Dư tốt quá, anh trai thật có phúc!” Thuần Thuần hi hi cười nói.

Ngày anh trai có bạn gái, thời gian can thiệp vào chuyện của cô thật sự ít đi nhiều, bởi vậy cô coi Thư Cẩn Dư như cứu tinh mà đối đãi. “Đúng vậy! Con mắt của Hạo Luân rất chuẩn.” Vợ chồng Đình thị không hề có định kiến về gia cảnh, thấy Cẩn Dư dịu dàng đoan trang, tướng mạo xinh đẹp, tự nhiên không ngừng gật đầu hài lòng, thẳng thắn khen ánh mắt con trai tốt, chọn được bạn gái tốt như vậy.

“Cám ơn mọi người! Cháu cũng không tốt đến như vậy đâu.....” Thư Cẩn Dư bối rối trước những lời khen ngợi của họ.

Cô quay đầu nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Đinh Hạo Luân, liền hỏi: “Ơ? Hạo Luân không có nhà à?”

“Vừa rồi nha đầu Thuần Thuần kia đột nhiên thèm ăn, nói muốn ăn mì ở Tây Môn, đúng lúc người hầu đều tan tầm hết, nên Hạo Luân liền lái xe đi mua.”

“Thuần Thuần thật hạnh phúc, được Hạo Luân thương em như vậy.” Thư Cẩn Dư hâm mộ nói.

Nếu cô cũng có một người anh trai yêu thương mình như vậy, nhất định cô sẽ chết vì sung sướng.

“Đúng vậy! Anh ấy hiểu em rõ nhất, mặc kệ là em muốn cái gì, anh ấy đều nghĩ đủ mọi cách giúp em mua, em muốn ăn gì đó, cho dù quý đến đâu anh ấy cũng không bận tâm. Chỉ cần anh ấy đừng quá can thiệp vào tự do của em, thì nhất định sẽ là người anh trai hoàn hảo nhất!”

Đó là điều tự hào nhất của Đinh Thuần Thuần, trong thiên hạ, sẽ không thể tìm thấy một người anh trai nào yêu thương cô như vậy nữa.

“Nói đúng đó!” Đinh mẫu sùng ái vuốt ve những sợi tóc quăn của cô con gái, giữa chân mày nhíu lại có chút ưu sầu, giống như đang lo ngại điều gì.

Về mặt ưu sầu của bà làm Thư Cẩn Dư cảm thấy có chút nghi hoặc.

Anh trai yêu thương em gái chẳng lẽ không được? Bất quá cô cũng không hỏi rõ nguyên nhân, hơn nữa cũng không tiện hỏi.

Cô cùng Đinh gia ba người nói chuyện, trong chốc lát, nghe được ở phía ngoài sân có tiếng ô tô truyền đến, Đinh Thuần Thuần nghe thấy, lập tức vui mừng hô: “Anh đã về!”

Quả nhiên một lát sau, thân ảnh của Đinh Hạo Luân liền xuất hiện ở phòng khách.

“Thuần Thuần, mì mua về rồi. . .”

Hắn vừa ngẩng đầu, thấy Thư Cẩn Dư ở phòng khách, ngay lập tức gương mặt tươi cười liền biến mất, thay bằng cứng ngắc và lạnh lùng.

“Tại sao em lại ở đây?”

Hắn lập tức giận tái mặt, không thích việc riêng của nhà mình bị người ngoài xâm nhập.

“Em nghe anh nói Thuần Thuần bị tai nạn giao thông đang ở nhà tỉnh dưỡng, cho nên mua hoa quả đến thăm cô ấy. Thực xin lỗi! Chưa nói với anh mà đã tự tiện tới, thật sự là thật có lỗi.”

Thư Cẩn Dư miễn cưỡng nhận thấy được hắn tựa hồ không cao hứng, vì thế vội vàng xin lỗi. Chính là tuy cô đã xin lỗi, nhưng cơn giận của Đinh Hạo Luân vẫn chưa tiêu tan.

“Thuần Thuần hôm nay vừa mới từ bệnh viện về nhà tỉnh dưỡng, lại bắt cô ấy ra ngoài tiếp khách, không phải là có ý định hại cô ấy thương thế tăng thêm sao? Anh không bảo em đến thăm Thuần Thuần, tình trạng trước mắt của cô ấy không thích hợp tiếp khách, em như thế nào ngay cả đạo lý ấy cũng không hiểu?”

“Em. . .”

Đinh mẫu nghe con nói chuyện như vậy, vội vàng trách cứ nói: “Hạo Luân, con như thế nào lại nói như vậy? Thật sự là rất không lễ phép rồi! Cẩn Dư cũng là có ý tốt tới thăm Thuần Thuần nha. Chưa nói đến việc cô ấy là bạn gái của con, sớm nên mang Cẩn Dư trở về cho chúng ta gặp mặt, chính là con mỗi lần đều nói người ta không rảnh, hiện tại Cẩn Dư tự mình đến đây, không phải tốt lắm sao?”

Đinh Thuần Thuần thấy Thư Cẩn Dư cúi đầu, vẻ mặt lộ ra biểu tình khổ sở, trong lòng cảm thấy cực kỳ áy náy, lại đau lòng, liền nổi giận hướng anh trai quát: “Anh thật đáng ghét! Người ta mỗi lần nói muốn gặp chị Cẩn Dư, anh đều ra sức khước từ không mang theo chị ấy đến gặp em, hiện tại chị ấy thật vất vả mới đến đây được, anh còn mắng chị ấy! Hơn nữa người ta kỳ thật không nghiêm trọng như vậy, đều là anh quá lo lắng, không cho em ra ngoài, hiện tại cư nhiên còn nghi ngờ chị Cẩn Dư hại em bệnh tình tăng thêm, phá hư anh! Em sẽ không để ý tới nữa!”

Nghe thấy em gái nổi giận, Đinh Hạo Luân nhất thời trở nên khản trương: “Thuần Thuần, em trăm ngàn lần đừng giận anh nha!”

“Nếu sợ em giận, anh phải giải thích với chị Cẩn Dư.”

“Thuần Thuần. . .”

“Nếu anh không xin lỗi, em thật sự sẽ không nói chuyện với anh!” Đinh Thuần Thuần chu cái miệng nhỏ nhắn, đầu xoay qua một bên, thể hiện sự việc rất nghiêm trọng.

“Anh.” Đinh Hạo Luân lòng tự trọng cao, bắt hắn xin lỗi Thư Cẩn Dư trước mặt mọi người, hắn thật sự rất khó làm được.

“Không sao đâu, mọi người đừng nên ép anh ấy!” Thư Cẩn Dư không đành lòng thấy hắn khó xử, lập tức nói: “Cháu biết Hạo Luân không cố ý như vậy, mọi người đừng trách anh ấy! Cháu thực sự cũng có lỗi, không lo lắng đến thương thế của Thuần Thuần vốn không thích hợp để tiếp khách đã tự tiện chạy tới, người không lễ phép là cháu, cháu mới phải xin lỗi. Thực xin lỗi, gây cho mọi người nhiều phức tạp, cháu xin phép về trước!”

Cô cố gắng nặn ra một nụ cười, vội vã cúi chào, rồi nhanh chóng xoay người bước ra khỏi cửa Đinh gia.

Đinh mẫu thấy thế, lập tức tiếp nhận mì trong tay con nói: “Con còn đứng sờ sờ ở đó làm cái gì? Mau đưa Cẩn Dư về đi! Đã trễ thế này, một cô gái đi

nhờ xe rất nguy hiểm.”

Đình Hạo Luân lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, xoay người đuổi theo.

“Cần Dư, anh đưa em về!”

Thư Cần Dư tạm dừng một chút, nhưng là cũng không có quay đầu, lại tiếp tục bước nhanh về phía trước.

“Không cần, em đón tắc xi là được rồi.”

“Con gái độc thân đi nhờ xe buổi tối rất nguy hiểm, để anh đưa em về!” Hấn đuổi theo cô hô lên.

“Thật sự không cần, anh trở về chăm sóc Thuận Thuận đi!” Cô vẫn như cũ, không quay đầu nói.

“Em rốt cuộc làm sao vậy? Em nói...”

Đình Hạo Luân tức giận xông lên trước, dùng sức xoay thân thể của hấn, vốn định mở miệng mắng to, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt cô, những lời chỉ trích sắp vọt tới đầu lưỡi, thoáng chốc ngưng kết toàn bộ.

Cô khóc!

Hai hàng nước mắt sáng trong như ngọc chảy dài trên mặt, đôi mắt đỏ bừng như đang chỉ trích sự tàn khốc của hấn, cô cắn chặt hai cánh môi hồng, cố gắng chịu đựng không khóc ra tiếng.

Đình Hạo Luân đột nhiên cả kinh, theo bản năng vội buông tay.

Lúc này, Thư Cần Dư rốt cuộc nhận không được ủy khuất trong lòng, nghẹn ngào xoay hướng ra bên ngoài.

Đình Hạo Luân nhìn thân ảnh mảnh mai biến mất, tim đập mạnh và loạn nhịp, nắm chặt tay mình.

Hấn khiến cô khóc!

Nửa đêm tịch liêu, người trong Đình gia sớm đi vào giấc ngủ, chỉ có Đình Hạo Luân còn ngồi trong phòng khách, cầm ly rượu, một ngụm rồi một ngụm uống vào.

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra vài giờ trước, hấn lại phiền não khó ngủ.

Cần Dư khóc!

Nói thật, hấn thực kinh ngạc, bởi vì cùng cô kết giao hai năm, hấn chưa bao giờ thấy cô khóc. Trong ấn tượng của hấn, cô luôn mang theo nụ cười yếu ớt, cá tính rất tốt đến mức khó tin, cứ như không có chút tình cảm nào.

Bất quá hấn cũng biết, cô không phải không có tình cảm, mà là bao dung hấn vô chừng mực.

Đúng là bởi vì tính bao dung của cô, cho nên hấn lợi dụng điểm ấy, cho dù làm ra chuyện gì với cô, cô cũng vĩnh viễn sẽ không nổi giận.

Nhưng đêm nay...

Cô khóc! Là ngoại ý muốn của hấn, hấn vẫn cho rằng chính mình sẽ không để ý đến những cô gái khác ngoài Thuận Thuận, không nghĩ tới nước mắt của Cần Dư, lại làm hấn cảm thấy một tia đau lòng.

Nghĩ đến cô cắn chặt môi, bộ dáng cố nén không dám khóc thành tiếng, hấn liền cảm thấy đau lòng, bất an.

Có lẽ hấn thật sự rất ích kỷ rồi!

Hấn chỉ lo lắng đến tâm tình phức tạp của mình, không muốn cho cô cùng Thuận Thuận gặp mặt, cho nên không để ý cảm giác của cô, trước mặt mọi người trách cứ cô, khó trách cô thương tâm mà rơi nước mắt.

Đình Hạo Luân buông chén rượu đi đến phía trước cửa sổ, lấy tay vén bức màn, nhìn ánh trăng sáng cao trên trời.

Nhớ rõ buổi tối đầu tiên hẹn cô gặp mặt, cũng là đêm trăng sáng ngời như vậy, khi đó nụ cười của cô đẹp và ngọt ngào quá, mà giờ phút này cô hấn là ở nhà khóc?

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh ấy, vẻ mặt bi thương rơi lệ của cô, tựa như những hình ảnh được soi qua kính lúp, không ngừng khuếch trương phóng đại ở trong lòng hấn, từng giọt từng giọt lệ của cô làm bóng trái tim hấn.

“Cần Dư!” Hấn rốt cuộc không thể chịu đựng được nội tâm tra tấn, cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Hắn muốn gặp cô! Hắn hiện tại phải nhìn thấy cô!

Đình Hạo Luân một lòng muốn gặp Thư Cẩm Dư, nhưng lái xe đi tới chỗ ở của cô, hắn vẫn đứng trước cửa nhà cô, không biết có nên đi vào hay không.

Nên đi vào tìm cô sao?

Đã trễ thế này, cô chắc đã đi ngủ rồi.

Vậy thì trở về sao?

Không! Nghĩ đến khả năng cô ở trong mộng cũng mang theo nước mắt, hắn không đành lòng rời đi.

Hắn không hy vọng cô rơi nước mắt thẳng đến bình minh, cho nên vẫn là quyết định lập tức giải thích với cô, hy vọng cô có thể tha thứ cho hắn, đừng âm thầm rơi lệ nữa.

Hắn hít một hơi, kiên định ấn chuông cửa.

Tiếng leng keng của chuông cửa, khiến Thư Cẩm Dư bừng tỉnh, cô xoa xoa hai mắt sưng đỏ, đứng lên, mơ mơ màng màng đi ra ngoài mở cửa.

“Ai vậy?” Cô tựa người lên phía sau cửa, cất giọng hỏi.

Con gái độc thân thuê nhà trọ, nhất định phải đặc biệt cẩn thận cửa nẻo, hơn nữa hiện tại lại là nửa đêm, trừ phi nhận ra người quen, nếu không cô không thể tùy tiện mở cửa.

“Là anh, Hạo Luân.”

“Hạo Luân?” Đột nhiên nghe được thanh âm của Đình Hạo Luân, Thư Cẩm Dư vừa giật mình vừa vui, bởi vì hắn từ trước đến nay chỉ chờ dưới lầu, chưa từng đi lên.

Bất quá nghĩ lại lúc này hắn rất tức giận, nụ cười trên mặt cô lại tiêu tan.

Chắc không phải là thương thế của em gái hắn tăng thêm, cho nên hắn mới có thể ở nửa đêm chạy tới tìm cô, hung hăng nắn một chút đó chứ?

Tay đặt trên cửa, chân chò không dám mở.

“Cẩm Dư, mở cửa được không?”

Đình Hạo Luân nghĩ đến việc cô không chịu mở cửa là vì còn giận, cho nên lại gõ cửa, hơn nữa dè dặt giọng mở miệng, trong giọng nói mang theo một tia cầu xin.

Hắn khẩn cầu quả nhiên hiệu quả, Thư Cẩm Dư tuy rằng sợ hãi hắn tức giận, nhưng vẫn mở cửa.

“Cẩm Dư!” Đình Hạo Luân vừa vào cửa, lập tức tiến lên đánh giá mặt Thư Cẩm Dư, hai mắt sưng đỏ, hiển nhiên đã từng khóc.

“Em khóc?” Đình Hạo Luân sợ nàng còn giận hắn, cho nên lo lắng hỏi: “Cẩm Dư, em còn giận anh sao?”

“Không, em không có giận. Tùy tiện chạy tới là em quá thất lễ, em không có tư cách giận.”

Đúng là cô cảm thấy khó xử vì thái độ lạnh băng của hắn lúc trước, nhưng cũng không giận hắn, bởi vì cô cho rằng mình đích thực cũng có lỗi, cô không nên không hỏi qua hắn mà đã tự tiện đến Đình gia.

“Đưa ngọc! Em không sai, em là bạn gái của anh, em đến nhà anh là bình thường, cần gì phải giải thích? Anh mới cần xin lỗi vì thái độ vô lễ của mình, em làm như vậy... không phải làm cho anh càng áy náy sao?” Hắn ôm thân mình gầy gò của cô, kích động dán vào cổ cô thì thầm: “Thực xin lỗi! Cẩm Dư, thật sự xin lỗi!”

“Không cần nói như vậy, em thật sự cũng có sai! Hiện tại sự tình nếu đã qua, chúng ta cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa, được không?” Cô ôn nhu nói. Cho dù lòng cô từng có một tia đau thương, nhưng hắn đã đến gặp cô, cũng vì cô xoa dịu nỗi đau xót, vết thương này đủ để khỏi hắn rồi!

“Em thật khờ!” Hắn nhìn không được đau lòng hôn lên mí mắt cô.

Cô nhắm mắt lại, ngửa đầu, mềm mại nghênh đón nụ hôn của hắn.

Hắn rên rỉ một tiếng, đem môi chuyển qua làn môi ngọt ngào, bắt đầu nhẹ nhàng hút.

“Hạo Luân.....”

Thư Cẩm Dư hé mở đôi môi, rụt rè đáp lại sự chiếm đoạt của hắn, bàn tay to cũng vội vàng khẽ vuốt qua lại sau lưng cô.

Hắn tỉnh sinh ý động, dục vọng tuôn ra làm cho hắn bức thiết muốn có được cô.

“Có thể chứ?” Hắn hôn lên vành tai non mềm của cô âm thầm, vội vàng ở bên tai cô thì thầm: “Cần Dư, em nguyện ý đem chính mình cho anh sao?” Cùng cô kết giao hai năm, hắn tuy rằng từng ngẫu nhiên hôn cô, nhưng vẫn giữ lễ nghĩa, chưa bao giờ vượt qua lễ tiết, nay hắn bị tình dục thúc giục, khẩn cấp muốn có được toàn bộ của cô.

Đối mặt với nhu cầu của hắn, Thư Cần Dư có chút kinh hoàng, lại càng thêm ngượng ngùng.

“Cần Dư?” Hắn ngừng hôn môi, nhìn vào mắt cô.

Hắn đang đợi... chờ đợi câu trả lời. Chỉ cần cô gật đầu một cái, hắn sẽ không chút do dự giữ lấy tất cả của cô.

Hai mắt hắn như tỏa sáng, tựa hai ngọn lửa đang rực cháy, bộc lộ ra khát vọng muốn được thân thiết với cô.

Thư Cần Dư e lệ không thôi, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

“Em..... em nguyện ý.” Cô nhắm mắt lại, tựa đầu mình vào trong lòng Đinh Hạo Luân.

Cô nguyện ý không hề giữ lại chút gì đem chính mình trao cho hắn, chỉ vì những yêu thương của hắn trong giờ phút này, cho dù tương lai sẽ vì yêu mà tan xương nát thịt, cô cũng không oán không hối hận.

“Cần Dư!”

Đinh Hạo Luân gầm nhẹ một tiếng, lại hôn lên môi cô, hơn nữa chặn ngang ôm lấy cô, bước tới phía chiếc giường đôi trong phòng.

Hắn nhẹ nhàng trút đi quần áo của cả hai, dùng đôi môi hôn lên mỗi tác da thịt của cô, dùng ngọc lửa kích tình đốt cháy thân thể lẫn trái tim cô, dẫn dắt cô cùng nhau tiến đến thiên đường tình ái rực rỡ.....

Cứ tưởng rằng sau khi có sự thân mật, quan hệ của bọn họ sẽ càng thêm ngọt ngào trôi chảy, nhưng sự thật hoàn toàn không như vậy!

Căn nguyên dẫn đến cãi nhau vẫn tồn tại như cũ, cho nên vấn đề thủy chung không có biện pháp giải quyết.

Đinh Hạo Luân tuy rằng hoàn toàn có được thân thể lẫn trái tim của Thư Cần Dư, nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi sự cố chấp với Thuần Thuần, mỗi khi nghĩ đến tình cảm vô duyên của mình với Thuần Thuần, tâm tình của hắn sẽ trở nên hỗn loạn phiền muộn, cảm xúc cực kỳ không ổn định, thậm chí thường thường không khống chế được mà phát giận.

Tuy rằng tính tình của hắn bất định, nhưng hắn vẫn ý lại vào Thư Cần Dư!

Mỗi khi hắn tâm tình cuồng loạn, chỉ cần nhìn thấy Thư Cần Dư dịu dàng mềm mại, thì mọi cảm xúc phiền toái sẽ dần dần bình tĩnh trở lại, bởi vậy trừ bỏ công ty cùng ở nhà, hắn thường đến một nơi nữa, chính là chỗ ở của cô.

Thư Cần Dư cứ như thế bao dung hắn hết thảy, hắn vui, hắn giận, hắn buồn, hắn oán, cô đều nhận lấy tất, chỉ vì cô thật sự thương hắn!

Nhưng cô đâu biết, tình yêu của cô, kết quả lại gây cho cô thương tổn lớn đến như vậy?

Thời gian lặng lẽ trôi, thấm thoát đã một năm.

Đinh Hạo Luân cùng Thư Cần Dư hẹn cùng đi ăn đồ ăn Thái Lan.

“Hạo Luân, tôm cho anh này.” Thư Cần Dư biết hắn thích ăn tôm, múc riêng tôm he, bỏ vào trong bát hắn.

Sống trong tình yêu, Thư Cần Dư càng thêm xinh đẹp, cô gầy hơn rất nhiều, nguyên bản khuôn mặt tròn như quả táo trước kia, bởi vì gầy đi, dần dần tiêu giảm thành gương mặt trái xoan, da thịt trắng hồng như ngọc, ngay cả những người đi ngang qua cũng hận không thể sờ thử, mà vòng eo của cô tinh tế tựa như dương liễu, gấp lại liền đứt đôi..... Chỉ cần cô xuất hiện ở trước công chúng, nhất định sẽ có nhiều ánh mắt ái mộ đưa tới, tỷ như hiện tại.

Nhóm nam sinh mấy bàn gần đó, ai cũng lộ ra biểu tình đang thưởng thức ngắm nhìn cô, nhưng đối với Đinh Hạo Luân mà nói, hắn lại tình nguyện để cô không có gì thay đổi!

Hắn không rõ, cô vì cái gì mà thay đổi?

Hiện tại, cô hoàn toàn không có bóng dáng của Thuần Thuần! Ở trên người cô, hắn không thể tìm thấy được gương mặt tròn khó quên nữa, phát hiện này làm cho hắn càng lúc càng sợ hãi.

Gần đây ở cùng một chỗ với cô, đã không thể khiến hắn trở nên bình tĩnh, mỗi lần nghĩ đến chuyện này, hắn liền cảm thấy phiền toái tưởng chừng như muốn nói cái, tính tình nóng giận lại lần nữa phát tác.

Đinh Hạo Luân phát hiện cô chẳng những đem tôm cho hắn, gọi cơm cũng chỉ ăn một nửa rồi hạ đũa, không khỏi nhướn mi lớn tiếng chất vấn: “Vì sao không ăn nữa?”

“Em. em ăn no rồi.” Đối với con giận không rõ ràng của hắn, cô có chút lúng túng, gần đây hắn giống như thực dễ dàng phát giận.

“Em không phải ăn no rồi, mà là cố ý giảm béo! Em rút cuộc như thế nào lại biến mình thành bộ dáng này, rất giống dân chạy nạn, khó coi chết đi được!” Hắn trách cứ nói, vì cô càng lúc càng không giống Thuần Thuần mà giận tím mặt.

“Em cần bản không mập nha, vì cái gì phải cố ý giảm béo? Em làm chính mình trở nên gầy như vậy, thật sự cảm thấy đẹp mặt sao? Theo anh thấy, như vậy quá khó coi!”

“Vì cái gì mà phải nói như vậy?” Mặt cô thoáng chốc trắng bệch, đôi môi run nhè nhẹ. “Em không phải cố ý giảm béo, mà là thật sự ăn không vào, anh vì cái gì mà phải nói em quá đáng như vậy?”

“Bởi vì anh không tin em không cố ý giảm béo!”

“Em thật sự không có nha!” Cô trừ bỏ khuôn mặt có vẻ mượt mà ở ngoài, thân thể cùng tứ chi căn bản không mập, cô giảm béo làm gì?

“Tóm lại anh không thích bộ dạng hiện tại của em!” Hắn tức giận buông chiếc đĩa, hét: “Anh muốn em cam đoan với anh, phải cố gắng ăn uống, anh muốn thấy gương mặt tròn trịa đáng yêu trước kia của em!”

Thư Cẩm Dư tuy rằng đối với tính tình lẫn tình cảm của hắn có chút kì lạ, nhưng vẫn ôn nhu chịu tội: “Thực xin lỗi! Em không phải cố ý làm chính mình trở nên gầy như vậy. Trước mắt công ty bề bộn nhiều việc, em thường thường lưu lại tăng ca, ngay cả cơm cũng không có thời gian ăn, chắc là vì vậy mới thành thế này. Nếu anh nói không thích, em sẽ cố gắng ăn cho béo.”

“Tốt nhất là như vậy!” Nghe xong lời của cô, sắc mặt hắn mới khá lên một chút. “Về sau em không được biến mình giống dân chạy nạn, anh thích mặt của em tròn một chút, béo một chút, như vậy tốt nhất, hiểu không?”

“Ừm, em biết.”

Thấy cô gật đầu thuận theo, Đinh Hạo Luân mới lộ ra nụ cười.

“Vậy, ăn nhiều một chút?”

“Được.”

Tuy rằng cái bụng nhỏ đã muốn đầy không ăn nữa, nhưng để làm cho hắn cao hứng, Thư Cẩm Dư một lần nữa cầm lấy chiếc đĩa, đem những miếng rau vừa rồi ăn không xong nhét vào trong bụng.

Cho dù bụng ăn no làm cho cô muốn phun ra, bất quá chỉ cần tâm tình của hắn có thể chuyển biến tốt, như vậy bụng hơi khổ sở một chút, chắc cũng không sao đâu?

Chỉ tiếc lúc không khí đang dần chuyển biến tốt, di động của Đinh Hạo Luân liên vang lên.

Thư Cẩm Dư không cần chờ hắn tiếp điện thoại cũng biết, nhất định là người nhà của hắn lại vì chuyện của em gái hắn mà tìm.

Quả nhiên!

Hắn vừa nói xong điện thoại, liền xin lỗi cô nói: “Thật có lỗi! Cẩm Dư, xe của Thuần Thuần hỏng rồi, anh phải đón cô ấy về nhà, em ăn xong rồi chưa? Anh thuận đường đưa em về.”

“Được.” Cô còn biết nói cái gì? Chỉ có thể cười khỏ.

Loại tình hình này đã xảy ra không chỉ một lần, hẹn hò tốt đẹp đến cuối cùng, cũng luôn là kết thúc vội vàng, chỉ vì nếu không phải em gái bảo bối của hắn không phải là nhìn thấy máu tươi liền té xỉu, thì chính là đi làm cần đưa đón, nếu không nữa thì chính là có một đồng vấn đề cần hắn ra mặt giải quyết.

Hắn giống như vĩnh viễn cũng không học được cách để em gái tự sống độc lập, không nên đem cô ấy trở thành đứa nhỏ, thật cẩn thận che chở.

Mà cô vì không muốn cho hắn thấy mình quá nhỏ nhen, cho nên đối với việc hắn thường xuyên bỏ đi giữa lúc hẹn hò, cũng không có nửa câu oán hận. Chính là cô không oán hận, cũng không có nghĩa là cô đối với chuyện này không có cảm giác, hắn với em thật sự quá tốt, khó tránh khỏi làm cho cô có chút ghen tị, hơn nữa cũng có chút lo lắng.

Tương lai sau này bọn họ kết hôn, hắn còn có thể giống bây giờ, gần như điên cuồng mà sủng ái em gái hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tiếng chuông tan tằm vang lên, Thư Cẩn Dư đem một phần văn kiện cuối cùng để lên kệ, sau đó mở ngăn kéo, bắt đầu thu dọn vật dụng cá nhân, chuẩn bị về nhà.

Hôm nay là sinh nhật của cô, Hạo Luân đã đáp ứng thời gian hôm nay của hắn đều là của cô, hắn sẽ ở bên cô qua cả một đêm, thẳng đến bình minh!

Cô rất cao hứng, bởi vì từ lâu cô với hắn chưa từng ở với nhau qua đêm, đối cô mà nói, đó là một buổi đêm vạn phần đáng giá chờ mong!

Trên mặt cô nở một nụ cười vui sướng, cước bộ nhẹ nhàng bước trên đường về nhà.

Hôm nay cô không để Hạo Luân tới công ty đón, mà yêu cầu hắn trực tiếp đến chỗ ở của cô, bởi vì cô muốn về trước chuẩn bị tốt, tạo cho hắn một cảm giác mới mẻ.

Khổ tâm của cô không có uống phí, khi hắn nhìn cô có ý ăn mặc xinh đẹp, trong mắt toát ra sự tán thưởng không chút nào che giấu, cô biết mình làm đúng rồi!

Vì sinh nhật của cô, Đinh Hạo Luân đưa cô tới một hàng ăn vô cùng độc đáo ở ngoại thành, thường thức bữa tối dưới ánh nến, nhà hàng này được biết đến với không gian lãng mạn cùng thức ăn ngon, hơn nữa hắn còn tặng cô chín mươi chín đóa hồng, cùng một chiếc vòng cổ kim cương thanh lịch, càng làm cho cô vui vẻ từ đáy lòng không thôi.

Vốn tưởng rằng đây mới chỉ là khúc nhạc dạo cho buổi tối tốt đẹp, không ngờ tới khoái hoạt của cô vừa mới bắt đầu, liền kết thúc ngay! Bởi vì điện thoại của hắn lại vang lên vào đúng lúc này.

Thư Cẩn Dư buông dao nĩa, ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng tràn ngập bất an.

Căn cứ kinh nghiệm trong dĩ vãng, khi có điện thoại gọi đến, cứ mười cuộc thì có đến chín cuộc không phải chuyện tốt, cơ hồ đều là người của Đinh gia gọi cho hắn, Đinh Thuần Thuần lại xảy ra chuyện gì, cho nên bình thường hắn chỉ cần tiếp điện thoại, rồi ngay lập tức rời đi.

Quá khứ cô có thể chịu được, nhưng hôm nay là sinh nhật của cô, cô luôn có lòng tham muốn chiếm được toàn bộ chú ý của hắn, hoàn toàn không muốn bị quấy nhiễu!

“Đừng tiếp được không?” Cô giữ tay Đinh Hạo Luân, nhẹ giọng cầu xin.

Cô hy vọng hắn niệm tình hôm nay là sinh nhật của cô, ở lại ít nhất là đêm nay cũng tốt lắm rồi!

“Nhưng là...” Đinh Hạo Luân nhìn ánh sáng từ màn hình không ngừng lóe lên, trong lòng nôn nóng bất an.

Hắn đáp ứng với Cẩn Dư, đêm nay chỉ ở bên cô, nhưng số điện thoại này là từ người nhà của hắn, mà hắn biết rõ, bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại đến quấy rầy hắn hẹn hò, trừ phi là Thuần Thuần xảy ra chuyện, bọn họ mới có thể vội vã gọi điện thoại tìm hắn.

Nội tâm hắn hai bên tranh đấu, muốn tiếp, lại không thể tiếp, lo lắng trong chốc lát, vẫn là nhanh chóng cầm điện thoại.

“Hạo Luân...” Thư Cẩn Dư vội vàng gọi tên hắn.

“Có lẽ không có việc gì, em đừng khẩn trương!” Hắn không để ý ánh mắt cầu xin của cô, vẫn cố ý ấn nút nghe.

“Alo, mẹ? Chuyện gì... Cái gì? Thuần Thuần té xỉu ở bệnh viện?”

Nghe được tiếng kinh hô của Đinh Hạo Luân, Thư Cẩn Dư biết, buổi tối tốt đẹp của cô sắp sửa tan biến.

“Được! Con lập tức qua đó.”

Đinh Hạo Luân cắt đứt điện thoại, lập tức đứng dậy nói: “Thuần Thuần ngã ở bệnh viện, anh phải qua đó ngay!”

“Xin anh đừng đi được không? Anh rõ ràng đã đáp ứng với em, hôm nay toàn bộ đều ở cạnh em, vì cái gì đột nhiên lại thay đổi? Anh đã quên lời hẹn của mình sao?” Thư Cẩn Dư buồn rầu nhìn hắn.

Cô thật sự chịu đủ những lần hẹn hò đều bị người khác quấy nhiễu, em gái hắn đã trưởng thành, hắn hẳn là phải buông tay để cô ấy độc lập chứ!

Đinh Hạo Luân đương nhiên biết mình hứa hẹn cái gì, trong lòng cũng thập phần áy náy, chỉ là vì nghe được lời nói chỉ trích của cô, tính phòng vệ lợi ích lập tức trỗi dậy, chống đỡ lời lên án của cô mà.

“Anh biết mình đã đáp ứng cái gì, nhưng nay tình huống bất đồng! Thuần Thuần té xỉu, chuyện như vậy rất nghiêm trọng, anh không thể không lo!”

“Còn có hai bác không phải sao? Anh là anh trai của Thuận Thuận, nhưng bọn họ là cha mẹ của Thuận Thuận nha! Chẳng lẽ trừ anh ra, vốn không có người nào có thể hỗ trợ xử lý chuyện của Thuận Thuận sao?”

“Em đang nói cái gì? Em sao lại có thể nói ra như vậy!” Đinh Hạo Luân giận lên trách cứ nói: “Lòng dạ của em thật sự hẹp hòi đó! Thuận Thuận là em gái anh, cô ấy xảy ra chuyện, anh lập tức qua đó xử lý thì có gì là không đúng? Em như thế nào lại so đo cùng một bệnh nhân đang té xỉu? Anh thực thất vọng về em!”

“Em vẫn tự bảo mình không cần so đo, cho nên trong quá khứ, anh trên đường rồi đi, em đều không oán mà để anh đi, nhưng hôm nay là sinh nhật em, ở sinh nhật một ngày này, em chỉ muốn anh không lo nghĩ gì mà chuyên tâm ở bên cạnh em, như vậy là quá đáng sao?”

“Này cần bản là hai chuyện không giống nhau, em đừng đánh đồng.” Hấn thấy phiền toái, không muốn nhìn gương mặt rơi lệ của cô.

“Hạo Luân, em là người, không phải là thần, em cũng có cảm xúc vui buồn, hờn giận, ghen tị, anh không thể yêu cầu em, cho dù có bị xem nhẹ cũng không có phản ứng gì. Nghe tin Thuận Thuận té xỉu, em đương nhiên cũng lo lắng, nhưng cô ấy ngất không phải lần đầu tiên, cô ấy chỉ nhìn thấy máu tươi là té xỉu, đây là chuyện ai cũng biết! Nhưng cô ấy là y tá, cơ hội thấy máu tươi so với người thường nhiều hơn, vì thế thường xuyên té xỉu là chuyện không thể tránh, anh cần gì phải quá mức khẩn trương?”

“Đúng vậy! Thuận Thuận không phải em gái em, em đương nhiên có thể nói ra những lời lạnh lùng như vậy!” Hấn lạnh lùng lẫn trào phúng nói:

“Anh vốn tưởng, nếu tương lai không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, em sẽ là chị dâu của Thuận Thuận, nhưng nay xem ra, em không có đủ rộng lượng để cất chứa Thuận Thuận! Anh có thể thành thật nói cho em, địa vị của Thuận Thuận ở trong lòng anh, so với cái gì cũng là quan trọng nhất, anh có thể buông tha cho thứ quý giá nhất trong tay, duy nhất không thể buông tha cho cô ấy! Nếu em còn muốn kết giao với anh, thì phải hiểu rằng, trong lòng anh, không có bất kì kẻ nào, chuyện nào có thể so được với Thuận Thuận.”

“Nhưng anh có thể bảo hộ cô ấy được bao lâu đâu? Thuận Thuận cũng là người trưởng thành rồi, tương lai cũng sẽ có bạn trai, thậm chí kết hôn, sinh con, anh không có khả năng bảo hộ cô ấy cả đời!”

“Cô ấy sẽ không!” Hấn cương lĩnh nghiêm mặt, không dám tưởng tượng có ngày Thuận Thuận hấn yêu thương sẽ rời đi, cái loại cảm giác này thật đáng sợ.

“Cô ấy đương nhiên sẽ có! Thiếu nữ trưởng thành, sẽ tìm được chốn về riêng của họ, Thuận Thuận cũng không phải ngoại lệ...”

“Anh nói cô ấy sẽ không!”

“Hạo Luân, anh không phải nghĩ sẽ bảo hộ cô ấy cả đời chứ? Tương lai cô ấy sẽ gặp được người mình thích, đến lúc ấy anh có muốn giữ cũng không giữ được...”

“Câm mồm!” Đinh Hạo Luân đột nhiên cuồng loạn hét lớn, dọa Thư Cẩn Dư choáng váng.

“Hạo Luân?”

“Anh bảo em câm mồm! Thuận Thuận sẽ không gả cho người khác, cô ấy sẽ không rời bỏ anh!” Đinh Hạo Luân xoay người trốn tránh, đi ra phía cửa. “Anh phải đi xem Thuận Thuận thế nào, không muốn nhiều lời nữa!”

“Hạo Luân!” Thư Cẩn Dư sắc mặt tái nhợt nhìn theo bóng hấn rồi đi.

Trước kia cô như thế nào không phát hiện, bạn trai của mình đối với em gái hấn vốn là tình cảm có chấp?

Đây là lần đầu tiên cô phát hiện tình cảm hấn dành cho Thuận Thuận thật dị thường, trước kia cô cũng không cho rằng điều này có gì không đúng, anh trai yêu thương em gái là chuyện thường tình, chỉ là hấn so với người thường càng thêm yêu thương em gái thôi! Vốn không có gì lạ hay kỳ quái.

Nhưng hiện tại... Cô thật sự cảm thấy càng lúc càng khả nghi.

Hấn thật sự rất sùng ái Thuận Thuận, sợ cô ấy lạnh, sợ cô ấy đói, một cô gái lớn hai mươi mấy tuổi, hấn còn kiên trì mỗi ngày đưa đón cô ấy đi làm, vô luận cô ấy làm cái gì, nhất định sẽ cẩn thận chú ý từng hành động, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, nhất định lập tức dứt bỏ hết thấy, đuổi tới bảo vệ thân thể cô ấy.

Trong quá khứ, loại tình hình này không chỉ phát sinh một lần, khi đó cô đều nghĩ rằng đó là vì hấn yêu thương em gái, cho nên chưa bao giờ cảm thấy quái dị, nay cẩn thận suy nghĩ, sự tình xác thực không hoàn toàn như vậy.

Hấn đến tột cùng là thương em gái, hay là... yêu em gái?

Khi ý tưởng hoang đường này dâng lên trong lòng cô, lập tức liền bị cô lắc đầu xua đi.

Cô sao lại có thể có suy nghĩ vớ vẩn như vậy? Hấn đương nhiên chính là thương em gái! Nếu hấn đối với em gái mình có tình cảm gì khác ngoài tình anh em, đó không phải là loạn luân rồi sao?

Cô tin tưởng con người hần, hần tuyệt đối không thể như vậy, đó chỉ là hồ đoán loạn tưởng của cô thôi, không có khả năng là sự thật.

Đúng!

Tuyệt đối không thể...

Vốn tưởng rằng ngày đó tranh chấp chỉ là hần nhất thời không khống chế được cảm xúc, chờ thêm vài ngày tâm tình của hần khôi phục bình tĩnh, tự nhiên sẽ tìm đến cô.

Thư Cẩn Dư vẫn ôm chặt loại ý tưởng này, chiều nào đến giờ tan tâm cũng hy vọng, hy vọng khi ra đến cửa công ty sẽ thấy thân ảnh tuần dật quen thuộc, nhưng...

Nháy mắt mười ngày trôi qua, cô vẫn không có nhìn thấy hần xuất hiện, cô từng thử gọi điện thoại cho hần, nhưng thư kí của hần luôn nói hần không rảnh nghe, tuy rằng nói vậy, Đinh Hạo Luân lại một lần cũng không hồi phục.

Cô sầu lo, khẩn trương, bi thương, có nhiều loại cảm xúc đan xen, cô bắt đầu sinh bệnh rồi.

Cô bỗng trở nên không thèm ăn, ăn cái gì liền nôn cái đó, thân thể vốn đã gầy nay càng thêm gầy yếu, cuối cùng bạn tốt Tuyết Lương cùng Quyên Linh đến gặp, thấy bộ dáng của cô mới ép cô đi bệnh viện, lúc ấy cô phát hiện ra một chuyện kinh người.

“Cậu mang thai rồi?” Tô Tuyết Lương cùng Đào Quyên Linh thét chói tai.

Không thể nào! Mới một khoảng thời gian không gặp, mà cô đã thành mẹ rồi?

“Mình mang thai rồi?” Thư Cẩn Dư chính mình cũng thực kinh ngạc.

Bọn họ vẫn có dùng biện pháp tránh thai, trừ bỏ có một lần hần uống rất nhiều rượu, nửa đêm đột nhiên chạy đến chỗ ở của cô, lần đó bọn họ căn bản không kịp sử dụng biện pháp tránh thai...

Chẳng lẽ là lần đó?

Tay cô khẽ vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, khó có thể tưởng tượng bên trong có một sinh mệnh nho nhỏ.

Úc! Sinh mệnh thật sự là kỳ diệu.

“Cẩn Dư, hiện tại cậu tính làm sao bây giờ?” Tô Tuyết Lương thật cẩn thận hỏi. “Cậu sẽ không... bỏ đứa nhỏ đi chứ?”

“Đương nhiên không có khả năng!” Thư Cẩn Dư tràn ngập tình thương của mẹ bảo vệ bụng của mình. “Nó là con của mình, vô luận như thế nào, mình đều phải sinh nó.”

“Đình đại thiếu gia biết không?” Đào Quyên Linh vẽ rần thêm chân, bổ sung một câu. “Đứa nhỏ hần là của hần chứ?”

Những lời này vừa phát ra, Tô Tuyết Lương liền đưa đến một ánh mắt rất rõ ràng. “Cậu nghĩ Cẩn Dư là người tùy tiện như vậy sao? Cậu ấy cả đời này chỉ có một bạn trai là Đình Hạo Luân thôi!”

“Mình biết! Vậy, Cẩn Dư, cậu có muốn nói cho Đình Hạo Luân biết không?” Đào Quyên Linh lại hỏi.

“Mình... Chắc là sẽ nói thôi!”

“Đừng vậy! Loại sự tình này nhất định phải nói cho nam nhân biết, bọn họ đừng tưởng rằng có thể gieo mầm mống ở mọi nơi, mà không chịu trách nhiệm!”

“Tuyết Lương!” Đào Quyên Linh cùng Thư Cẩn Dư thiếu chút nữa té xỉu.

Đây là điều mà một cô gái nói ra sao?

“Vốn chính là vậy thôi! Cẩn Dư, cậu cứ việc đi tìm Đình Hạo Luân, chọn đúng thời điểm, mình có thể cùng cậu đi!”

“Cũng không phải đi lấy lại công đạo, cậu đi theo làm gì? Vẫn là an phận một chút, để Cẩn Dư cùng Đình Hạo Luân tự mình xử lý là tốt rồi!”

Đào Quyên Linh hiểu rõ, những đôi tình nhân trong lúc đó sẽ không thể quyết đoán, theo lý mà nói sẽ còn phát sinh tâm tình phức tạp, duy nhất chỉ có người trong cuộc mới có thể tự mình cảm giác rõ ràng mà thôi.

“Được rồi! Cẩn Dư, nếu cậu cần bọn mình hỗ trợ, thì đừng khách khí, cứ tận lực mà nói nhé!”

“Mình biết, cảm ơn các cậu!”

Thư Cẩn Dư cảm kích cười.

Chỉ là nhớ tới Đình Hạo Luân đã biến mất gần hai tuần, hoàn toàn không có liên lạc, cô đột nhiên có loại cảm giác bất an.

Nếu hẳn biết cô mang thai thì sẽ nghĩ như thế nào?

Hắn sẽ vui vì đứa nhỏ sao?

Lại đợi thêm một tuần, Đình Hạo Luân vẫn không hề có tin tức, Thư Cẩn Dư rốt cục nhịn không được lại đến Đình gia.

Đình mẫu nghe thấy người giúp việc nói cô đến đây, gương mặt vốn đang đang ưu sầu lập tức lộ ra nụ cười hoan nghênh.

“A, là Cẩn Dư à? Mau vào đi!” Đình mẫu mở rộng cửa giúp cô đi vào.

“Bác gái, cháu đến tìm Hạo Luân. Xin hỏi anh ấy có nhà không ạ?”

“Nó ở bên trong. Cháu vào nhà rồi nói sau!”

Thư Cẩn Dư tiến vào phòng khách, trước là vấn an Đình phụ, sau đó mới quay sang nhìn chăm chú Đình Hạo Luân.

“Hạo Luân?”

Hắn ngồi trên sofa, sắc mặt âm trầm, hai mắt vô thần, hẳn một mạch chăm chú nhìn vách tường phía trước, một bộ dạng không còn biết đến cái gì vui trên đời. Biết cô đến đây, cũng chỉ là nghiêng đầu thân nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó lại tiếp tục quay đầu nhìn chăm chăm vách tường.

Thư Cẩn Dư nhìn dáng vẻ của hắn không vui, nhịn không được quay đầu hỏi Đình mẫu: “Bác gái, Hạo Luân rốt cuộc làm sao vậy?”

“Hắn... Aiz, chuyện này có liên quan đến Thuần Thuần, hẳn là nên bắt đầu từ nó. Thuần Thuần, con bé...”

Dưới sự giải thích của Đình mẫu, Thư Cẩn Dư mới hiểu được bí mật Đình gia đã che giấu hơn hai mươi năm.

Hóa ra Thuần Thuần cũng không phải cốt nhục của Đình gia, mà là bọn họ nhận nuôi từ cô nhi viện, vốn chuyện này vẫn bị giấu diếm rất kỹ, ngay cả bản thân Thuần Thuần cũng không biết, nhưng anh trai của Thuần Thuần đến đây không lâu, hẳn hy vọng em gái nhận thức tổ tông, Thuần Thuần khi biết mình không phải con gái của Đình gia, liền bỏ đi.

Đình mẫu nói từ sau khi Thuần Thuần bỏ đi, Đình Hạo Luân chưa từng trở về phòng nghỉ ngơi, vẫn ngồi ở phòng khách chờ em gái trở về.

Thư Cẩn Dư hiểu rằng trong lòng hắn đang chịu thống khổ, hẳn yêu thương Thuần Thuần như thế, nhất định không muốn nhìn đến sự thật bị tố giác! Cô đi đến bên cạnh hắn ngồi xổm xuống, ôn nhu nói với hắn: “Hạo Luân, anh phải phấn chấn lên! Em biết anh luyến tiếc Thuần Thuần rời đi, nhưng sự việc đã xảy ra, cho dù khổ sở, thống khổ, cũng vô ích, không bằng vực tỉnh thần dậy, đối mặt chuyện kể tiếp thật tốt. Anh nghĩ xem có đúng hay không?”

Tầm mắt Đình Hạo Luân chuyển hướng đến cô rồi đại ra, làm như không thấy mặt cô.

“Thuần Thuần đi rồi.” Hắn dờ dẩn nói.

“Em biết.”

“Cô ấy sẽ không trở về.”

Ngữ điệu hắn tuyệt vọng, làm mũi cô cay cay như muốn khóc.

“Sẽ không! Cô ấy nhất định sẽ trở về.” Cô kích động bảo chứng, nắm tay hắn, kẻ sát vào ngực mình. “Tin tưởng em! Thuần Thuần không phải người vô tình, hiện tại cô ấy không thể chấp nhận chuyện này, chờ cô ấy nghĩ thông suốt xong, nhất định sẽ trở về!”

“Phải không?” Hắn vẫn không ôm hy vọng.

Thả chú chim nhỏ ra khỏi lồng, làm gì có chuyện nó sẽ bay về?

“Đương nhiên! Anh phải tin tưởng em, cũng tin tưởng Thuần Thuần, cô ấy tuyệt đối không thể bỏ mọi người, cô ấy tuy rằng không phải cốt nhục của Đình gia, nhưng cũng là người ở cùng nhà hai mươi mấy năm, cô ấy đối với cả nhà nhất định là có tình cảm nồng hậu, không thể dứt bỏ, cho nên em nghĩ cô ấy nhất định sẽ trở về!”

Đình Hạo Luân nghe xong lời của cô, trầm mặc không nói, bất quá hiển nhiên đã nghe hiểu được.

Đình mẫu cảm kích vạn phần hướng Thư Cẩn Dư nói lời cảm tạ: “Cám ơn cháu, Cẩn Dư.” Lời của cô thật sự cho mọi người không ít an ủi!

Đúng lúc này... Không biết là trùng hợp hay ông trời nghe thấy lời nói của Thư Cẩn Dư, Thuần Thuần rời nhà hai ngày nay đã trở lại!

“Ba, mẹ, con đã trở về!” Đình Thuần Thuần vừa vào cửa hộc mắt liền rung rung kêu lên.

“Thuần Thuần?!”

Thấy Thuần Thuần trở về, người trong Đình gia mừng rỡ, đều ôm cô khóc rống.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Đình phụ cùng đình mẫu hốc mắt cũng đã uon ướn, bọn họ nhìn đứa con gái ra đi nay đã về, vội cảm tạ ông trời không để bọn họ mất đi cô.

“Thuần Thuần...”

Đình Hạo Luân cô đơn tiêu tụy vừa thấy cô trở về, lập tức chạy lại bắt lấy tay cô vui sướng hô: “Thuần Thuần, em đã trở lại! Thật tốt quá, đừng rời xa anh nữa, được không?”

“Anh, anh làm em đau!”

“Không được rời xa anh! Thuần Thuần, những gì hấn cho em, anh cũng có thể cho, em đừng đi theo hấn, ở lại bên cạnh anh, anh yêu em!” Hấn lại bắt lấy tay cô tay cô, cuồng loạn mà dòn dập nắn nỉ nói.

“Anh, anh không cần nói vậy! Mau thả em ra, đau quá!” Đình Thuần Thuần vô cùng kinh ngạc, dùng sức bỏ tay hấn ra, bỗng nhiên cô thấy Thư Cẩn Dư sắc mặt tái nhợt dọa người, thật sự cảm thấy khô sở thay Cẩn Dư.

Anh trai vì cái gì mà không biết quý trọng?

“Anh,... Sao anh có thể nói với em những lời này? Anh đã có chị Cẩn Dư rồi mà!”

“Không! Em đừng hiểu lầm, cô ấy chỉ là người thay thế em thôi, căn bản anh không thương cô ấy!”

“Anh nói cái gì?!”

Lời Đình Hạo Luân vừa nói ra, những người có mặt ở đấy lập tức chấn kinh, đương nhiên người chịu tổn thương nhất, chính là Cẩn Dư!

“Lúc trước em hy vọng anh có bạn gái, mà bộ dạng cô ấy lại trùng hợp có điểm giống em, anh mới có thể cùng cô ấy kết giao. Kỳ thật người anh yêu thật sự là em, không phải cô ấy!”

“Không...”

Đình Thuần Thuần sợ hãi nhìn người mà cô gọi là anh trai suốt hai mươi mấy năm, trong mắt hấn chỉ toàn là cuồng loạn, sự cố chấp liều lĩnh này làm cô sợ hãi.

“Không cần nói như vậy! Xin anh đừng nói như vậy...” Cô một mặt lắc đầu, một mặt lui về phía sau.

“Thuần Thuần, anh có thể lập tức rời bỏ cô ấy, chỉ cầu em trở lại bên cạnh anh!” Đình Hạo Luân vẻ mặt cuồng loạn bước tới gần. “Anh không thể mất em! Nếu mất em, anh nhất định sẽ phát điên mà chết.”

“Anh là anh trai của em. Em chỉ xem anh như anh trai thôi!”

“Nhưng đó không phải ý muốn của anh! Anh yêu em, anh muốn em ở bên cạnh anh. Gả cho anh, Thuần Thuần!”

“Anh, đừng nói ra những lời đáng sợ như vậy!” Cô sợ hãi, người cô luôn gọi là anh trai nay lại muốn lấy cô làm vợ?

“Thuần Thuần, đừng bỏ anh! Được không?” Đình Hạo Luân kích động nhanh chóng cầm lấy tay nàng, cô thấy đau vội hô một tiếng, nhin không được liền khóc. “Đau quá...”

“Buông cô ấy! Nếu không tôi liền chém đứt tay anh.”

Đi phía sau Đình Thuần Thuần, một nam tử cao lớn tuấn lãng, phát hiện hấn làm đau Thuần Thuần, sắc mặt phát lạnh, lập tức bảo hộ phía trước, đem cô giấu trong lòng.

“Đình Hạo Luân, cô ấy đã nói rõ ràng rồi, anh còn nghe không hiểu sao?! Cô ấy không thương anh, từ đầu tới cuối, người cô ấy yêu không phải là anh, cho dù anh có chết cũng vô dụng, cô ấy sẽ không trở lại Đình gia, càng không thể gả cho anh, bởi vì cô ấy sẽ là vợ của Thần Dã Lam ta!” Đình Hạo Luân giống như bị đá kích lớn, hoảng sợ nhìn chằm chằm hấn vài giây, mới chậm rãi quay đầu nhìn Đình Thuần Thuần.

“Hấn nói là thật sự? Em... Thương hấn?”

Đình Thuần Thuần không chút do dự gật đầu. “Đúng vậy, em thương hấn! Đời này, em chỉ thương một người, là hấn!”

Thần Dã Lam thỏa mãn lại đắc ý tà nghệ nhìn Đình Hạo Luân. “Như thế nào? Cái này anh nên tin tưởng, cô ấy dù có như thế nào cũng không thể ở cùng

một chỗ với anh? Tôi khuyên anh vẫn nên từ bỏ đi, huống hồ... Cô gái bên cạnh anh cũng không tệ!”

Hắn có ý nhìn sắc mặt tái nhợt như tuyết của Thư Cẩn Dư, liếc mắt một cái, ám chỉ bảo Đinh Hạo Luân nên quý trọng thật tốt.

Nhưng... Đinh Hạo Luân hoàn toàn không liếc mắt nhìn Cẩn Dư một cái, hắn bị tình yêu của Đinh Thuần Thuần với Thần Dã Lam đánh bại rồi.

“Nói hết lời rồi, chúng ta đi thôi!” Thần Dã Lam kéo tay Đinh Thuần Thuần, đi ra khỏi cửa Đình gia.

“Thuần Thuần, đừng đi! Anh không thể mất em, Thuần Thuần...”

Đinh Hạo Luân đột nhiên chạy lên trước, ý đồ cản Thần Dã Lam mang Thuần Thuần rời đi. Tiếc rằng vô luận hắn có điên cuồng gào thét như thế nào, Thần Dã Lam cũng không để Thuần Thuần quay đầu lại, Đinh Hạo Luân lao đảo ngã ngổ trên mặt đất, biết chính mình rốt cuộc không giữ được Thuần Thuần.

Hắn thật sự mất đi Thuần Thuần rồi!

Giấc mộng của hắn bị phá hủy rồi, mà Thư Cẩn Dư cũng không biết làm sao. Cô không thể thừa nhận chuyện bạn trai không yêu mình, thừa dịp mọi người đang hoang mang, tán loạn, cô như du hồn rời Đình gia.

Đây là mộng sao?

Người bạn trai mà cô yêu, cô kết giao ba năm, trong lòng có yêu thương một người con gái nhưng lại không phải là cô, mà là em gái không cùng quan hệ huyết thống của hắn!

Cô dựa vào chút sức lực cuối cùng để chống đỡ về nhà, sau đó suy sụp té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Từ sau ngày đó, thời gian đối với Thư Cẩn Dư mà nói, trở nên vô cùng dài.

Trước kia, cô luôn than thở không có đủ thời gian, nay cô bỏ công việc, mỗi ngày đều ngồi trong phòng không người đến thăm, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Cô đang đợi, chờ Đinh Hạo Luân giải thích với cô.

Hắn sẽ đến nói cho cô, ngày đó tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, người hắn yêu thủy chung là cô, tuyệt đối không phải Thuần Thuần!

Nhưng mặt trời mọc, mặt trời lặn, ngày một ngày qua, cô vẫn không đợi được Đinh Hạo Luân đến, hắn cứ như đã biến mất trong không khí, không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn không phải bạn trai của cô sao?

Bọn họ không phải người yêu sao?

Vì cái gì hắn có thể tuyệt tình chặt đứt tin tức với cô, không chút nào lưu luyến?

Cô không có lúc nào là không nhớ hắn, hắn lại có thể làm như không biết cô, một cuộc điện thoại ân cần thăm hỏi cũng không có, nam nhân cùng cô đã từng yêu thương nhau ba năm, đến tận cùng là đang ở nơi nào?

Cô càng nghĩ càng sợ, căn bản không dám phỏng đoán, hắn không cần cô nữa?

Không!

Cô sẽ không trốn trong nhà mà khóc, mà phỏng đoán tâm tư của hắn, cô phải trực tiếp đến hỏi rõ ràng, cho dù quyết định chia tay, cũng nên cấp cho cô một câu công đạo nha!

Thư Cẩn Dư mở tủ quần áo lấy ra một bộ âu phục rộng thùng thình thay vào, quyết định đến Đình gia tìm hắn.

Không thể trách cô không có khí phách, Đinh Hạo Luân ở trong lòng cô, so với bất kỳ cái gì cũng là quan trọng nhất! Cô tình nguyện không để ý tôn nghiêm của mình, đi tìm hắn, cẩn thận hỏi rõ ràng, cũng không muốn cứ như vậy mà mất hắn.

Thay quần áo xong, cô đi thang máy, cẩn thận xuống lầu.

Cho dù lại nhận lấy thương tâm khổ sở đi chăng nữa, cô cũng không quên mình đã có mang có bầu, cô quyết định hảo hảo hộ đờn đứa nhỏ, cho đến lúc bình an sinh hạ.

Lần thứ ba đi vào Đình gia, trong lòng cô có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hai lần trước đến nơi này, cuối cùng đều là cháy lệ rồi đi, lúc này sẽ còn có đá kích gì đang chờ cô đây?

Cô vươn bàn tay run run ấn chuông, người hầu của Đình gia rất nhanh đi ra mở cửa, hơn nữa lập tức thông báo Đình mẫu.

“Cần Dư?” Đình mẫu nghe được người hầu thông báo, lúc thấy cô, bà có vẻ rất kinh ngạc.

Cô ấy đến đây! Chẳng lẽ cô ấy không hận Hạo Luân phụ bạc tình cảm của cô ấy sao?

“Bác gái!” Thư Cần Dư cúi đầu hô.

“Cần Dư, Cháu..... Là tới tìm Hạo Luân sao?” Đình mẫu cười khổ hỏi.

“Àn..... Anh ấy ở nhà ạ?”

“Ở nhà, bất quá.....”

“Làm sao vậy?”

“Hắn chỉ sợ không có cách nào gặp khách, bởi vì hắn uống rượu rồi.”

“Uống rượu rồi?”

Thư Cần Dư biết hắn không phải cái loại nam nhân ham rượu, trừ phi tâm tình hắn rất loạn, nếu không hắn sẽ không tùy tiện tìm đến rượu, càng không thể làm cho chính mình uống rượu.

“Đúng vậy! Cho nên hắn chỉ sợ.....”

Thư Cần Dư nhìn Đình mẫu, nhẹ giọng yêu cầu: “Bác gái, thật ngại quá, nhưng xin bác cho cháu gặp anh ấy, có một số việc..... Cháu muốn tự mình nói chuyện với anh ấy.”

“Cũng tốt. Cháu theo ta đến đây!” Đình mẫu than nhẹ một tiếng, để cô vào cửa, xuyên qua đại sảnh trực tiếp đi lên lầu hai.

Đến lầu hai, Đình mẫu đi đến trước cửa phòng con trai, gõ cửa hô: “Hạo Luân? Hạo Luân? Cần Dư đến đây.”

Trong phòng không đáp lại, Đình mẫu lại hô vài tiếng, bên trong vẫn không có tiếng vang, bà đành phải hô: “Nếu con không trả lời, mẹ sẽ đi cho Cần Dư vào.”

Bà mở cái cửa không khóa, nói với Thư Cần Dư: “Cháu vào đi thôi!”

“Cám ơn bác!”

Thư Cần Dư tiến vào phòng Đinh Hạo Luân, thiếu chút nữa bị mùi rượu làm choáng váng.

Mùi rượu nồng nặc làm cô buồn nôn, cô dùng ngón trỏ ấn cái mũi, cẩn thận tránh đi bảy tám bình rượu nằm la liệt trên mặt đất, đi thẳng đến cạnh giường Đinh Hạo Luân.

“Hạo Luân?”

Đinh Hạo Luân tứ chi duỗi thẳng, nằm ngửa ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, không biết là uống rượu đến mức nào mà vẫn đang ngủ.

“Hạo Luân?” Cô ngồi xổm xuống bên giường, ôn nhu kiểm tra bộ dáng của hắn.

Hắn trở nên thật chật vật! Hai gò má gầy, râu mọc đầy mặt, dưới hốc mắt còn có một quầng thâm đen xỉ, dễ dàng nhìn ra được đã lâu hắn không ngủ đủ một giấc ngon lành. Cô thương tiếc vuốt ve gương mặt hắn, phát hiện trên mặt hắn đọng lại một giọt nước.

Đó là mồ hôi hay là lệ? Cô không biết!

Cô lấy từ một tờ giấy từ trong ví da, nhẹ nhàng thay hắt lau đi giọt nước khả nghi.

“Hạo Luân? Là em. Em đến đây, anh tỉnh được không?”

Cô cảm cánh tay hắt, dùng sức lay động. Đinh Hạo Luân nghe được thanh âm của cô, lại cảm giác được một trận choáng váng, nhũn mảy lằm bằm vài câu, mới từ từ tỉnh.

Hắt mở mắt ra thấy cô ngồi xôm bên giường, lập tức kinh ngạc đứng lên.

“Cần Dư, em ở trong này làm cái gì?”

“Em tới tìm anh.” Cô đứng dậy nói.

“Tìm anh?” Đinh Hạo Luân lười biếng, nhìn cô hỏi: “Em tìm anh có chuyện gì?”

Thư Cần Dư thống khổ nhắm mắt, cảm thấy tâm thật đau. Chẳng lẽ hắt hoàn toàn không nghĩ đến cô sao?

“Em muốn cùng anh nói chuyện. Có liên quan chuyện của chúng ta! Em biết, tình cảm của chúng ta trong lúc đó. Anh tỉnh làm sao bây giờ?”

“Ngày đó, lời nói của anh, em hắt là nghe được, chẳng lẽ em một chút cũng không giận sao?”

Ngày hôm ấy, sau khi khôi phục bình tĩnh, hắt mới phát hiện cô đã rời đi từ khi nào, bất quá bởi vì tâm tình hỗn độn, cho nên hắt cũng không đi tìm cô, vốn tưởng rằng cô đời này đại khái sẽ không để ý đến hắt nữa, không nghĩ tới cô cứ nhiên lại đến tìm hắt.

“Em không tức giận, em chỉ là khổ sở.” Cô thống khổ cười, nước mắt sắp tràn mi mà ra. “Em không biết ba năm cùng anh kết giao, lại chính là người thay thế Thuần Thuần.”

Đinh Hạo Luân áy náy giải thích: “Nói em là người thay thế Thuần Thuần, thật sự hơi quá đáng! Kỳ thật em và Thuần Thuần cũng không giống nhau lắm, chính là cười lộ lên có điểm rất giống mà thôi. Anh thích Thuần Thuần, hơn nữa thích bộ dáng khi cô ấy cười. Đêm đó, ở quán cà phê, nhìn thấy nụ cười của em, cảm thấy rất giống với Thuần Thuần, vừa lúc đồng học của em thay anh tạo cơ hội, anh liền thuận thế đáp ứng. Kỳ thật anh cũng không phải thật sự thích em, mà là. Nói ngắn lại là anh thực xin lỗi em, anh đã lợi dụng em!”

Cho dù đã sớm biết hắt không thương cô, nhưng nay chính tai nghe được hắt nói như vậy, tâm của Thư Cần Dư vẫn giống như bị đâm một cái, vô cùng đau đớn.

“Vì cái gì? Em có điểm nào không tốt, anh vì cái gì không thể. Thử yêu em?”

Thư Cần Dư liều mạng cắn môi, muốn nhịn xuống nước mắt, nhưng chúng vẫn không nghe lời, cứ tình chảy.

Nàng không ngừng nói với chính mình: “Đừng khóc nha! Đừng làm cho hắt nghĩ đến người dùng nước mắt lừa gạt lòng thương.”

“Em tốt lắm, thật sự! Không thể cùng em đến đầu bạc răng long, là tổn thất của anh, nhưng anh đã yêu Thuần Thuần nhiều năm như vậy, thật sự không thể thu hồi tình yêu của mình. Anh cũng từng thử yêu em, nhưng anh phát hiện kết quả anh còn nghĩ em là cô ấy, cho nên đã phụ bạc em, anh thật sự, thật sự có lỗi!”

“Ý của anh là. Chia tay em?” Cô tròn to hai mắt đầm lệ mờ sương, vẫn thấy không rõ gương mặt hắt.

Đó là gương mặt cô yêu sâu đậm nhất!

“Phải!” Đinh Hạo Luân quay đầu sang hướng khác, quyết tâm nói: “Anh đã thử ba năm, vẫn là không thể quên Thuần Thuần, cho nên chúng ta chia tay đi!”

“Cho dù anh vĩnh viễn không chiếm được tình yêu của Thuần Thuần, vẫn kiên quyết chia tay em?”

“Đúng vậy. Anh biết anh làm khổ em rất nhiều, mặc kệ em yêu cầu bồi thường thế nào, anh cũng đều nguyện ý đáp ứng, chỉ cần có thể bù đắp lại cho em.”

“Bồi thường? Bù lại?” Thư Cần Dư thê lương cười. “Ba năm thanh xuân, có thể sử dụng cái gì để bù lại? Bao nhiêu giá trị mới có khả năng mua được tình cảm thuần khiết, trong sáng không tỳ vết của em? Không thể! Không có cái gì có thể bồi thường thương tổn em phải chịu, cho nên xin anh đừng cách nói này để vũ nhục cảm tình của em.”

Đinh Hạo Luân biết chính mình lỡ lời, vội vàng nói: “Thực xin lỗi! Cần Dư, anh không phải cố ý nói như vậy, anh chỉ là. Chỉ là muốn nghĩ tốt cho em một chút.”

“Không cần! Ba năm nay, em dùng toàn bộ nhiệt tình kết giao cùng anh, không cần anh trả giá này nọ để bồi thường em. Bất quá, em chỉ muốn hỏi anh một chuyện, ba năm nay... Anh thật sự vui vẻ sao?”

Đinh Hạo Luân chăm chú nhìn khuôn mặt của cô, chân thành tha thiết cười nói: “Rất vui vẻ! Thời gian ở cùng một chỗ với em, thật sự làm người ta hoài

niệm. Tuy rằng anh thường nổi giận, nhưng tất cả đều là bởi vì anh tính tình không tốt, không phải lỗi của em. Tin tưởng anh, em là cô gái tốt, em rất đáng có được một nam nhân yêu em thực lòng.”

“Em hiểu rồi, cảm ơn câu trả lời của anh.”

Thư Cẩn Dư đôi môi run run, nhắm mắt lại, dung túng để nước mắt mãnh liệt chảy xuống.

Tình cảm hai người dây dưa suốt ba năm, rốt cục đã đến hồi kết thúc, có những lời này của hấn, cô có thể cam tâm buông tay rồi.

“Như vậy em phải đi! Từ nay về sau, anh phải chiều cô thân thể mình cho tốt, đừng nữa uống nhiều rượu như vậy, bác gái sẽ rất lo lắng.”

“Anh biết.” Tâm mắt Đinh Hạo Luân yên lặng đảo qua mỗi một tác đường cong trên mặt cô, giống như đang cố gắng nhớ kỹ. “Chúng ta còn có thể là bằng hữu?”

“Đương nhiên!” Thư Cẩn Dư lau đi nước mắt, cười với hấn. “Chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu! Vô luận tương lai phát sinh chuyện gì, em đều hy vọng anh đạt được hạnh phúc.”

“Anh cũng vậy! Chúc em mau chóng tìm được một..... nam nhân chân chính yêu em!”

Không biết vì cái gì, hấn cảm thấy thật khó khăn khi nói những lời này.

Có lẽ là hấn rất ích kỷ, rõ ràng quyết định chia tay với cô, lại không hy vọng cô sẽ có nam nhân nào chiếm được.

Hấn biết rõ, một khi cô khôi phục tự do, nhất định sẽ có rất nhiều nam nhân xếp hàng theo đuổi.

Hấn nuốt xuống đáy lòng ngậm khí kì quái kia, gượng cười chúc phúc cho cô.

“Cảm ơn anh!”

Thư Cẩn Dư một tia hy vọng cuối cùng mà cô mong chờ, hoàn toàn tiêu tan rồi.

Cô lưu luyến nhìn hấn một cái, sau đó chậm rãi xoay người, rời khỏi phòng.

Hẹn gặp lại, người mà em yêu nhất!

Sau khi kết thúc tình cảm với cô, tâm tình của Đinh Hạo Luân chẳng những không thoải mái, ngược lại càng thêm táo bạo bất an.

Hấn không ngừng ngửa đầu uống rượu, rượu tràn ra ngoài môi, dọc theo cổ họng chảy tới trước ngực, dính ướt cả chiếc áo somi sang trọng.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Cẩn Dư đi rồi, hấn hấn là cao hứng nhảy dựng lên mới đứng, vì sao lại có loại cảm giác trái tim bị cướp đi chứ?

Hấn uống hết một chai rượu, ném cái vỏ rỗng sang bên cạnh, ngược lại cầm lên chai rượu khác, mở ra tiếp tục cuồng ẩm.

Hấn chỉ nguyện say, không muốn tỉnh!

“Hạo Luân, con làm cái gì vậy?!”

Đinh mẫu đi vào phòng ngủ của con, thấy hấn ôm chai rượu liên tiếp uống.

“Mau dừng tay! Đừng nữa uống!”

Đinh mẫu giật chai rượu trên tay hấn, vứt qua một bên, không cho hấn tiếp tục say.

“Mẹ, nâng cốc với con!”

“Hạo Luân, con rốt cuộc là làm sao vậy? Con bình thường ngay cả rượu cũng rất ít uống, vì cái gì gần đây cứ như vậy mà uống rượu, con rốt cuộc đang làm cái gì? Con muốn hủy hoại chính mình sao?” Đinh mẫu hai mắt đầm lệ hỏi.

“Mẹ, con yêu Thuần Thuần!” Hấn dùng cánh tay che khuất hai tròng mắt, thanh âm đau đớn, trên mặt một mảnh bi thương.

Hấn thật khổ sở! Hấn không xác định chính mình giờ phút này đau lòng là vì cái gì, nhưng hấn nghĩ, nhất định là bởi vì hấn mất đi Thuần Thuần.

Dù sao hấn yêu cô hai mươi mấy năm!

“Mẹ biết! Nhưng con cũng biết, Thuần Thuần yêu là cái người Nhật Bản kia, con vì cái gì không thể nghĩ thông suốt, trên đời còn có rất nhiều cô gái tốt. Thí dụ như...”

Thí dụ như Cẩn Dư!

Bà rất thích cô gái kia! Cô gái tốt như Cẩn Dư không có nhiều, nhưng con trai cố tình không thích người ta, còn nói chính là lợi dụng cô ấy để quên Thuần Thuần, cái này chẳng những Thuần Thuần không chiếm được, ngay cả Cẩn Dư cũng bị hấn dọa cho chạy mất, bà thật sự không biết con trai rốt cuộc nghĩ như thế nào!

“Cô ấy vì sao không yêu con? Con có điểm nào không bằng cái người Nhật Bản kia?” Hấn thống khổ thì thào.

“Chuyện tình cảm, vốn rất khó nói.” Đinh mẫu cũng không biết nên khuyên con như thế nào để hấn thông suốt.

Đinh Hạo Luân thê lương lắc đầu cười. “Có lẽ con thật sự không bằng cái người Nhật Bản kia! Nếu không vì sao hấn mới gặp Thuần Thuần hai tháng ngắn ngủi, Thuần Thuần liền dễ dàng yêu hấn rồi, mà con với Thuần Thuần có cảm tình hai mươi mấy năm, mà vẫn không chiếm được lòng của cô ấy?”

“Trăm ngàn đừng nói như vậy! Hạo Luân, con phải biết chính mình có bao nhiêu vĩ đại, con có bằng nước ngoài hạng nhất, còn có năng lực công tác cao siêu, cùng thế hệ con, có rất ít người được đến vậy.”

“Vậy Thuần Thuần vì sao không thương con?” Hấn phẫn nộ rống to.

“Này. Tình yêu không liên quan đến tài năng, có tài năng không có nghĩa dễ dàng có tình yêu, tình yêu là từ ý thức chủ quan, cũng không phải nói có là có được, mà năng lực công tác là khách quan, công bằng cho mọi người cùng nhìn thấy...”

“Mẹ, đừng nói nữa! Dù sao con cũng là một nam nhân vô dụng, ngay cả người con gái mình yêu cũng không giữ được.”

“Con có làm gì nên tội đâu? Hạo Luân...” Đứa nhỏ bà sinh dưỡng gần ba mươi năm, mà chưa từng nghe hấn nói những lời nản lòng nhụt chí như vậy, không khỏi khiến bà khiếp sợ.

“Hạo Luân, con phải tỉnh lại, đứng lên! Trên đời còn có rất nhiều cô gái tốt, người trăm ngàn đừng vì một Thuần Thuần mà cam chịu!” Bà sợ hấn nghĩ quẩn.

“Nếu không có được tình yêu của Thuần Thuần, cho dù có được cả thế giới, cũng có ý nghĩa gì?”

“Hạo Luân.” Đinh mẫu lúc này mới hiểu được, con mình yêu có biết bao sâu đậm!

Bà ngồi chồm hổm ở bên giường, khẽ vuốt râu của con, rồi đến hai má gầy yếu lại tiêu tụy, lòng đau tựa như đao cắt.

Hấn là cốt nhục bà mang thai chín tháng mười ngày! Nguyên bản là người trẻ tuổi tuổi trăng đầy hứa hẹn, hiện tại biến thành kẻ thất hồn lạc phách, bộ dáng cam chịu, bảo bà làm sao mà không đau lòng?

Bà không khỏi đỏ hốc mắt.

“Hạo Luân, con bảo mẹ phải làm thế nào để giúp con? Rốt cuộc mẹ phải làm như thế nào, con mới có thể tỉnh lại đứng lên?”

“Con muốn Thuần Thuần! Không có Thuần Thuần, cho dù còn sống cũng không có ý nghĩa.” Đinh mẫu thật sự không đành lòng thấy con tiếp tục sa sút tinh thần, liền nói: “Được! Mẹ thay con đưa Thuần Thuần trở về.”

“Thuần Thuần sẽ không về.” Đinh Hạo Luân trả lời.

“Mẹ có biện pháp.”

Đinh Hạo Luân lúc này mới kinh hi nhảy dựng lên. “Mẹ, mẹ làm như thế nào?”

“Hừ! Con không cần hỏi nhiều, ở nhà chờ tin tức tốt của mẹ, mẹ sẽ đem Thuần Thuần đưa tới trước mặt con.”

Đinh mẫu thương tiếc vỗ vỗ hai gò má con, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Bà biết mình không nên làm như vậy, nhưng vì con, bà quyết định làm một người mẹ ích kỷ, cho dù bị người người thóa mạ, bà cũng không hề có nửa câu oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

“Cục cụng, uống sữa thôi.”

Thư Cẩn Dư bưng cốc sữa vừa pha, ngồi trên ghế bành, nhắm nháp ly sữa nóng.

Cô thỏa mãn vuốt ve cái bụng hơi nhô ra, giống như có thể cảm nhận được sinh mệnh bé nhỏ bên trong đang hoạt động.

Lần cuối cùng nhìn thấy Đinh Hạo Luân, đảo mắt lại đã qua một tháng, thời gian một tháng này, cô cố gắng tự thuyết phục mình từ bỏ mọi hy vọng, không cần có ảo tưởng gì với hắn nữa.

Bất cô trong khoảng thời gian ngắn phải hoàn toàn đã quên hắn, xác thực có chút khó khăn, cho nên cô khóc, cô hận, cô oán, nhưng chẳng giúp ích được gì.

Cuộc sống là một chặng đường dài, cả ngày nhớ thương, thống khổ, cũng không có biện pháp làm cho chính mình khá hơn, là một người phụ nữ bẽ ngoài nhu nhược, nội tâm kiên cường, vì thế cô vẫn tự nói với mình, đừng suy nghĩ những chuyện làm người ta khổ sở nữa.

Cả ngày bị thương roi lệ, không bằng đem hy vọng ký thác vào tương lai.

Dù sao cô còn có đứa nhỏ nha! Đứa nhỏ chính là bảo vật trân quý mà ông trời ban cho cô.

Uống xong sữa, cô đang muốn đem cái cốc không vào phòng bếp để rửa, thì tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

“Kỳ quái, là ai nhỉ?” Cô nghi hoặc nhướn đôi mi thanh tú.

Buổi tối Quyên Linh cùng Tuyết Lương mới đến tìm cô, thay cô mắng tên Đinh Hạo Luân vô tình kia suốt cả đêm, cũng vừa mới trở về, cho nên hiện tại người đến ấn chuông tuyệt đối không thể là bọn họ.

Cô một mình ở Đài Bắc, người quen cũng không nhiều, nếu không phải Quyên Linh và Tuyết Lương, thì sẽ là ai?

Tuy rằng cảm thấy hoài nghi, nhưng cô vẫn đặt ly xuống để mở cửa, bất quá cô chỉ mở cửa trong, cẩn thận để lại một cánh cổng sắt ngăn chặn.

Khi cô mở cửa, nhìn thấy người đứng đằng sau cánh cổng sắt kia, không khỏi nghi ngờ mà chớp mắt vài cái.

“Hạo Luân?”

“Cẩn Dư.” Hắn đã sửa sang đầu tóc, cạo lại râu, tuy rằng vẫn có điểm gầy, nhưng trông có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, thoát nhìn có tinh thần hơn. “Thật là anh! Sao anh lại tới đây?” Cô cứ tưởng rằng hắn vĩnh viễn sẽ không đến tìm cô nữa, không nghĩ tới sau khi chia tay một tháng, hắn lại đột nhiên xuất hiện.

“Em... Gần đây có khỏe không?” Đinh Hạo Luân hỏi có chút không được tự nhiên.

“Tốt lắm. Còn anh? A, anh có muốn vào ngồi chút không...”

Cô định mở cửa sắt cho hắn đi vào, nhưng lại bị hắn cự tuyệt.

“Không cần! Anh chỉ tới thăm em chút, thuận tiện nói cho em một chuyện, đã khuya rồi, anh không vào đâu.”

Hắn có cảm giác kỳ lạ, chỉ cần vào phòng ở của cô, hắn nhất định sẽ không muốn xa rời như tình ấy, cho nên thay đổi quyết định ban đầu, mà hắn nghĩ thay đổi quyết định là tốt!

“Anh muốn nói cho em biết chuyện gì?” Thư Cẩn Dư cảm thấy tò mò.

Bọn họ không phải đã chia tay rồi sao? Còn có chuyện gì đáng giá để hắn nửa đêm chạy tới nói cho cô? Chẳng lẽ... Cô thật là cao hứng, trái tim đang tỉnh mạch lại lần nữa đập loạn nhịp.

Đêm khuya hắn đột nhiên chạy tới tìm cô, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Cẩn Dư, anh đến nói cho em một chuyện, là anh sắp kết hôn rồi!”

Trái tim Thư Cẩn Dư vừa mới đập mãnh liệt, lại lần nữa yên lặng.

“Thật sự? Chúc mừng! Cô dâu là... Thuần Thuần sao?” Cô cố gắng lộ ra khuôn mặt tươi cười, không muốn cho hắn biết chuyện này đối với cô vẫn có lực sát thương. Tình nhân cũ sắp kết hôn, cô dâu không phải cô, chợt nghe tin tức như vậy, dù cho người nghe là ai đều sẽ cảm thấy khổ sở.

“Ừ.” Đinh Hạo Luân cẩn thận xem kỹ biểu tình trên mặt cô, muốn tìm ra một tia khác thường, nhưng cô biểu hiện rất khá, hắn cái gì cũng tìm không ra, chỉ thấy một gương mặt tươi cười.

“Thuần Thuần cô ấy... Đồng ý gả cho anh rồi?” Ở trong ấn tượng của cô, Thuần Thuần dường như đã có ý trung nhân.

“Ừ.”

Hắn chưa nói mẹ hắn vì làm cho hắn tỉnh lại đứng lên, không tiếc dùng áp lực của người thân, đi cầu xin Thuần Thuần đồng ý hôn sự này, cuối cùng thậm chí không tiếc phải quỳ xuống, khiến Thuần Thuần không thể không thỏa hiệp.

Hắn biết vì sự ích kỉ của mình, hắn làm cho hai người con gái không hạnh phúc, nhưng hắn không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, hắn thậm chí giấc mộng suốt hai mươi mấy năm qua sắp hoàn thành, cưới Thuần Thuần mà hắn yêu thương làm vợ.

“Vậy thật sự là... Chúc mừng! Hôn lễ khi nào thì cử hành?” Trái tim cô rõ ràng đang rỉ máu, lại vẫn giả bộ không chút nào để ý, bày khuôn mặt tươi cười, thật sự rất khó!

“Thứ bảy tuần này, hôn lễ cử hành ở biệt thự Đình gia.”

“Úc! Em... Có thể có việc không thể đi, tiền biếu em sẽ nhờ người đưa qua...”

“Anh không phải đến để hỏi tiền biếu!” Đình Hạo Luân đột nhiên rống to.

Một khắc kia, hắn thật sự tức giận. Nhưng hỏi hắn vì cái gì giận? Hắn lại không biết nói sao.

Đối mặt tình nhân cũ sắp kết hôn, người bình thường không phải hắn là sẽ có phản ứng đặc biệt sao?

Thí dụ như: Tức giận, phẫn nộ, ghen tị...

Hắn thậm chí tình nguyện bị cô chửi ầm lên nói hắn phụ lòng, chứ biểu tình giống như thế này của cô, kẻ không rõ mọi việc còn tưởng người sắp kết hôn là bạn bè tốt của cô chứ không phải bạn trai đã kết giao ba năm.

“Thực xin lỗi!” Biết chính mình làm hắn mất hứng, Thư Cẩm Dư theo thói quen lập tức giải thích. “Em biết anh không phải người để ý tiền tài vật chất, em chỉ... Không biết nói lời chúc phúc của em như thế nào.”

Thực ra cô không phải muốn tươi cười chúc phúc cho hắn, mà là khóc lóc cầu xin hắn đừng rời xa cô! Nhưng tự tôn của cô đã chịu đựng quá nhiều thương tổn, không cho phép cô lại một lần nữa không để ý đến tôn nghiêm mà mở miệng khấn cầu.

“Kỳ thật em không cần cho anh quà chúc phúc, là anh thiếu em nhiều lắm.” Khoan dung của cô làm hắn xấu hổ.

“Chuyện tình cảm vốn không thể nói đến hai chữ công bằng, không có công bằng, tự nhiên sẽ không có ai thua thiệt ai.”

“Em có thể không cần để ý đến những việc như vậy không? Nếu em đánh mắng anh một chút, anh sẽ thấy tốt hơn một chút. Em cứ thế... Anh thật sự rất khó chịu!”

“Anh cũng biết, em sẽ không mắng chửi người, bất quá em có thể cam đoan với anh, nhất định cố gắng chăm sóc tốt bản thân, anh thật sự không cần lo lắng.”

“Cẩm Dư...” Hốc mắt Đình Hạo Luân không khỏi đỏ lên.

Hắn có tài đức gì mà có thể quen biết với một cô gái tốt như vậy, mà hắn... Thế nhưng hắn lại vì một người khác mà ruồng bỏ cô?

Có khi ngẫm lại, ngay cả chính hắn cũng không thể tưởng tượng nổi, hắn đột nhiên bắt đầu hoài nghi, tình yêu hắn dành cho Thuần Thuần có thật sự sâu sắc, sâu sắc đến nỗi hắn có thể từ bỏ một cô gái tốt như Cẩm Dư?

Hắn vội vàng lắc đầu, không muốn lại suy nghĩ sâu xa về vấn đề này.

Hắn suy nghĩ cái gì?

Nhất định là hội chứng trước hôn nhân!

Thuần Thuần là người hắn yêu cả đời, có thể cùng cô kết hôn, hắn đương nhiên thật cao hứng, làm sao có thể có loại này ý tưởng kỳ quái này?

“Hạo Luân, mong anh đáp ứng với em, chiều cố Thuần Thuần thật tốt, làm cho cô ấy hạnh phúc, đồng thời cũng làm cho chính mình vui vẻ. Tính tình của anh không tốt lắm, thời điểm cùng Thuần Thuần có tranh chấp, phải cố gắng làm cho làm cho cô ấy vui...”

Cô đột nhiên lắc đầu cười khổ mà nói: “Thực xin lỗi! Em suy nghĩ nhiều quá, anh yêu thương Thuần Thuần như vậy, đương nhiên không có khả năng cùng cô ấy phát sinh tranh chấp, cho dù có, anh cũng sẽ làm cho cô ấy vui!”

“Cẩm Dư...” Đình Hạo Luân cảm động cúi thấp đầu.

“Đã khuya rồi, anh và em đều nên nghỉ ngơi rồi. Hạo Luân, hẹn gặp lại!” Cô mỉm cười hướng hấn nói lời từ biệt, sau đó chậm rãi đóng cửa lại.

“Hẹn gặp lại, Cẩn Dư!”

Ánh mắt hấn chặt chẽ khóa trụ gương mặt đang dần dần biến mất của cô, tựa hồ muốn ghi tạc dung nhan của cô trong lòng.

Khi cửa gỗ hoàn toàn khép kín, hấn nghĩ đến việc không thể nhìn thấy dung nhan quen thuộc, liền trở nên kích động, rất muốn lập tức xông lên phía trước, phá tan cánh cửa.

Nhưng hấn cũng biết, hấn không thể làm như vậy!

Vài ngày tới hấn sẽ cưới Thuận Thuận, có được Thuận Thuận, là giấc mộng lớn nhất đời hấn, hấn không thể buông tha.

Mất hấn ích kỷ bạc hạnh cũng tốt, gian ngoan xảo quyết cũng được, hấn chính là cố ý cưới Thuận Thuận làm vợ! Hấn kiên trì thực hiện tâm nguyện nhiều năm của mình, về phần Cẩn Dư...

Hấn chỉ có thể xin lỗi cô thôi!

Đình Hạo Luân quay đầu trốn tránh, nhanh chóng rời chỗ ở của cô.

Còn ở phía sau cửa, Thư Cẩn Dư thân thể gầy yếu vô lực, theo cánh cửa từ từ trượt xuống.

Nước mắt... Sớm đã thấm ướt gương mặt cô.

* * *

Ngày hôm nay tại biệt thự Đình gia vô cùng náo nhiệt, bởi vì con trai độc nhất Đình Hạo Luân của vợ chồng Đình thị, sắp thành hôn.

Đình mẫu vì ngày lành hôm nay, mời riêng chuyên gia trang trí rất nhiều hoa tươi rực rỡ, bóng bay cùng băng rôn màu hồng, trên hi chương đỏ viết bốn chữ to “Đình tề đám hỏi”.

Thư Cẩn Dư dừng tắc xi ở đường lớn gần biệt thự Đình gia, vuốt nhẹ mái tóc dài bị gió làm rối, sau đó cẩn thận bước từng bước nhỏ, đi tới tòa nhà kiến trúc quen thuộc.

Cô cúi đầu bước vào cửa lớn của biệt thự, cố ý tránh đám người náo nhiệt, sợ bị người khác nhận ra.

Cô nhìn bốn chữ to dán ngay trước cửa, thoáng tạm dừng vài giây, sau đó đau đớn dờn tầm mắt, tiếp tục đi đến cửa vào.

Hỏi cô là đến làm náo loạn, phá hư hôn lễ này? Hay là trong túi da chứa xăng cùng cái bật lửa, chuẩn bị đến tính sổ?

Cũng không phải!

Ý đồ của cô rất đơn giản, thăm nghĩ thừa dịp trước khi nghỉ thức kết hôn bắt đầu, vụng trộm ngắm nhìn người bạn trai cũ đời này vô duyên vô phận một chút.

Cô muốn tận mắt xem, hấn trở thành chú rể thì trông sẽ đẹp trai tuấn đạt đến thế nào!

Tuy rằng hấn gạt bỏ cô, nhưng kỳ quái là cô cũng không hận hấn.

Cô biết hấn không phải là một kẻ phụ bạc vô tình, ngược lại, lại là một nam nhân thâm tình. Nguyên nhân vì thâm tình, cho nên hấn không thể yêu cô, người hấn yêu thương hai mươi mấy năm là em gái không cùng huyết thống, Thuận Thuận.

Hấn chưa từng quên hay nghi ngờ tình yêu hấn dành cho Thuận Thuận, trong lòng tưởng tượng nhớ nhớ chỉ một người, thủy chung chỉ có cô ấy, nam nhân thâm tình như vậy, cô có thể trách hấn phụ lòng sao?

Hấn miễn cưỡng chính mình cùng cô kết giao ba năm, cuối cùng vẫn theo lựa chọn ban đầu của mình, trở về bên người con gái hấn yêu thương, hấn có sai sao?

Cô đương nhiên ghen tị vì Thuận Thuận không cần tốn nhiều sức, có thể có được hạnh phúc mà cô vĩnh viễn không chạm đến được, nhưng cô ngoại trừ cảm thán trời xanh không công bằng, cũng không có oán hận.

Hôn lễ hấn là sắp cử hành rồi chứ? Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, qua năm phút đồng hồ nữa, người cô yêu sẽ thuộc về nữ nhân khác!

Mất thấy thời gian cử hành hôn lễ sắp đến, chú rể chắc đã chuẩn bị tốt?

Cô đứng ở lối vào trang trí hoa tươi xa xỉ, chờ đợi thân ảnh Đình Hạo Luân xuất hiện.

“Tiểu thư, tới tham gia hôn lễ sao? Xin hỏi cô là thân hữu nhà trai hay nhà gái?”

Cô gái đứng đón khách ở cửa phát hiện cô, trên mặt nở nụ cười tiến lên hỏi.

“Tôi là...” Cô cụp nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Tôi là bằng hữu của cô dâu.”

Cô không muốn mang đến phức tạp cho Đình Hạo Luân.

“A, cô là bằng hữu của Thuần Thuần? Mời vào bên trong đi! Bên trong sẽ có người chỉ cho cô chỗ ngồi.” Vị tiểu thư kia vội bày ra tư thế tiếp đón, mời cô vào nhà.

“Cám ơn cô, tôi chờ một lát rồi sẽ vào.” Thư Cần Dư nói, nhưng cũng không tính tiến vào.

Cô thầm nghĩ liếc hán một cái là tốt rồi, chỉ cần thấy người cô muốn gặp, lập tức sẽ rời đi, cô chưa bao giờ tính toán bộ hành trình xem lễ.

Nhưng lúc này, một thân ảnh lo lắng bỗng nhiên điên cuồng quát xuống lầu, giống hệt đầu tàu lao tới, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hô to: “Cần Dư! Cần Dư!”

Cô đến đây! Hán biết, vừa rời hán từ cửa sổ lầu hai thấy cô rồi!

Thư Cần Dư trong lòng chấn động, nhận ra đó là Đình Hạo Luân.

Hán như thế nào chạy đến?

Cô lộ ra nụ cười, trực giác muốn nhìn hán, nhưng lý trí đúng lúc nhắc nhở: Hán sắp kết hôn, cô không thể lại gặp mặt hán!

Trái tim cô nhói đau, khó nhịn bi thương xoay người chạy ra khỏi biệt thự Đình gia.

“Cần Dư! Đừng đi đừng đi!”

Đình Hạo Luân thấy cô, hán nhanh chóng xông lên trước, muốn giữ lấy tay cô, không cho cô thoát, nhưng có một bàn tay nắm lấy tay áo hán, ngăn trở hán.

“Hạo Luân?”

Đó là cậu của Đình Hạo Luân.

“Cần Dư...”

Đình Hạo Luân gào thét muốn đuổi theo, nhưng bàn tay lôi kéo hán thủy chung không chịu buông ra.

“Hạo Luân! Sắp cử hành hôn lễ rồi, cháu muốn đi đâu?” Cậu Đình Hạo Luân giữ chặt hán, có chút bất mãn hỏi.

“Cậu, cháu...”

Đình Hạo Luân xấu hổ nhìn cậu, biết chính mình không nên ở giữa hôn lễ, truy đuổi thân ảnh của một nữ nhân, khi hán quay đầu lại nhìn phía bên ngoài, bóng dáng Thư Cần Dư đã biến mất.

Tìm hán đập mạnh và loạn nhịp, đứng thẳng tại chỗ hồi lâu, ngay cả cậu buông hán ra khi nào cũng không biết.

Tại sao tìm hán lại có loại cảm giác hư không này? Giống như phá một cái động lớn, lấp thế nào cũng không đầy.

Hán vẫn nghĩ, những hư không tịch mịch này, là vì còn chưa kết hôn với Thuần Thuần, cho nên hán cố ý xem nhẹ nó, làm bộ nó không tồn tại.

Nay hôn lễ sắp cử hành, vì sao loại cảm giác trống rỗng này, không những không giảm ngược lại còn tăng?

Chẳng lẽ người hán chân chính yêu, không phải Thuần Thuần?

Hán... Có phải nghĩ sai cái gì chẳng? Đình Hạo Luân nhất thời bùng tình đại ngộ.

Thời khắc sai lầm thiếu chút nữa tạo thành, hán mới phát hiện chính mình sai lầm rồi, hán mười phần sai, sai thái quá!

Hán đột nhiên ngửa đầu cười to, tiếng cười mang theo thống khổ, tự trách cùng châm chọc.

Uổng phí hán đã sống hơn ba mươi năm, ngay cả người mình yêu thương cũng không rõ ràng!

Thân hữu bên cạnh nghĩ hán sắp cưới vợ nên cao hứng, mới có thể làm ra hành động thất thường như thế, chỉ có hán biết, hán vô cùng may mắn, kịp lúc vẫn hỏi cái cộc hôn nhân sai lầm này.

Cám ơn trời đất! Trước lúc sai lầm tạo thành, hẳn đúng lúc tỉnh ngộ, không tạo ra những thương tổn lớn hơn nữa.

Cám ơn trời đất! Hẳn còn có cơ hội vẫn hồi hết thảy, dùng tuổi già bù lại cho cô gái nhỏ đã vì hấn mà nhận đủ mọi khổ sở.

Đình Hạo Luân lộ vẻ mặt mỉm cười, kiên định xoay người đi vào tân phòng chật ních người.

Hấn biết chính mình nên làm như thế nào rồi!

Hấn nên trở về...

Thư Cẩn Dư lặng lẽ ló ra từ một chỗ bí ẩn, nhìn theo bóng dáng cao ngất của hấn trở về biệt thự.

Hôn lễ hấn là sắp cử hành rồi?

Cô vỗ về bụng mình, đau khổ cười.

Đứa nhỏ! Papa cùng với di khác kết hôn rồi, từ nay về sau, chỉ còn mẹ con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau thôi.

Không thể cho con một người cha, con có hận mẹ không

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ba tháng sau

Thư Cẩn Dư đi vào văn phòng, kéo ghế dựa ra, đỡ lấy cái bụng tròn cẩn thận ngồi xuống.

Cô đã bước vào tháng thứ sáu của thai kỳ, ba tháng trước cô rời khỏi miền Bắc, đi tới Tân Trúc một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống, hiện đang là nhân viên kế toán của một công ty.

“Cẩn Dư, chào buổi sáng!”

Nhóm đồng nghiệp của cô lục đục tới công ty, một ngày công tác bận rộn sắp bắt đầu.

“Chào buổi sáng mọi người!” Tổng giám đốc công ty kinh doanh Hưng Đạt – Lục Khải Đạt đi vào văn phòng, thân thiết chào.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng!” Mọi người đứng lên, cùng chào hỏi.

“Mọi người mời ngồi. Hôm nay tôi sẽ giới thiệu với mọi người một vị bằng hữu, hấn là đồng học của tôi khi du học ở nước ngoài, có hai bằng thạc sĩ tài chính và kinh tế, chẳng những học thức uyên bác, hơn nữa kinh nghiệm thực tế rất phong phú, tôi đã mời riêng hấn đến công ty để hỗ trợ một thời gian. Tôi tin tưởng công ty có hấn gia nhập trợ giúp, nhất định có thể đưa Hưng Đạt lên đến đỉnh cao!”

Thư Cẩn Dư nghĩ đến từ nước ngoài du học trở về? Là hai bằng thạc sĩ tài chính và kinh tế? Bối cảnh của người này với “người kia” mà cô quen biết cũng thật giống!

“Vị quân sư này tên gọi đầy đủ là Đình Hạo Luân, từ hôm nay trở đi đảm nhiệm vị trí trợ lý đặc biệt của tôi, mời mọi người vỗ tay hoan nghênh hấn!”

Đình Hạo Luân?!

Thư Cẩn Dư tuy rằng đang mang thai, động tác vẫn nhanh chóng đứng lên, khiến cho chiếc ghế rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lớn, văn phòng vốn đang tràn ngập tiếng nói chuyện cùng vỗ tay, nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ.

Mọi người trừng lớn mắt nhìn cô, nghĩ đến cô có chỗ bắt kinh.

Nhưng mà Thư Cẩn Dư hoàn toàn không chú ý tới, cô mở to hai mắt tràn đầy khiếp sợ, nhìn chăm chăm người đàn ông tuần lễ đang mỉm cười đứng sừng sững trước mặt.

Thật là hấn!

Người yêu cũ của cô... Đinh Hạo Luân!

“Vị tiểu thư này, sao lại nhìn tôi như vậy? Bị con gái nhìn chăm chăm như vậy tôi có rất nhiều kinh nghiệm, nhưng bị phụ nữ có thai nhìn chăm chăm như vậy vẫn là lần đầu tiên!”

Độ cong trên môi Đinh Hạo Luân càng thêm lớn, tư thái thoải mái thoát nhìn có chút hương vị bất cần đời, khiến các cô gái chưa kết hôn từ bốn phía đều hít một ngụm không khí, lộ ra biểu tình si mê... Vị đặc trợ mới của tổng giám đốc này, thực đẹp trai! (đặc trợ = trợ lý đặc biệt)

“Tôi... Tôi không có!” Thư Cẩn Dư vừa thẹn vừa bối rối, hận không thể kiếm một cái động để trốn vào.

Hắn như thế nào có thể đem cô ra đùa giỡn như vậy? Hơi quá đáng!

Đinh Hạo Luân thoải mái tươi cười, nhưng tầm mắt lại chuyên chú nhìn thẳng vào cô, trong mắt chứa đựng tình cảm nóng bỏng, làm cho Thư Cẩn Dư phải quay đầu trốn tránh.

Bọn họ đã chia tay, mà hắn cũng đã cưới người khác rồi, hắn còn đến nơi này làm cái gì?

Người khác thì không biết, còn cô thì nắm rõ sự thật! Hắn là đại thiếu gia của công ty kinh doanh Chấn Tinh, gia cảnh giàu có, hắn căn bản không cần đến làm đặc trợ của người khác, hắn tới nơi này nhất định có ý đồ!

Chẳng lẽ... Hắn biết cô mang thai, cho nên cố ý đến, muốn tìm cơ hội cướp đi đứa nhỏ của cô?

Không! Cô ôm chặt cái bụng tròn của mình, cắn răng thề: Hắn đừng có mơ cướp đi bảo bối duy nhất trong tay cô! Cô tuyệt không cho phép!

“Ha ha! Đinh đặc trợ, đừng tùy tiện khi dễ phụ nữ có thai, cẩn thận không thiên lôi đánh xuống đấy!” Lục Khải Đạt cười trừ nói.

“Đinh đặc trợ, tôi là quản lý phòng tài vụ, tên là Cùng Thục Nghiên. Muốn hỏi Đinh đặc trợ, anh đã kết hôn chưa?”

Quản lý tài vụ Cùng Thục Nghiên phong tình vạn chủng đứng lên, dùng tiếng nói mê người, dịu dàng hỏi.

“Xong rồi! Nhện góa phụ đen lại có con mới mới rồi, tôi đoán Đinh đặc trợ tám phần sẽ kiệt sức mà chết!” Phía dưới mọi người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

Người đẹp nhất phòng tài vụ, thường xuyên khoe khoang phong tình, chính là Cùng Thục Nghiên.

Cô ta từng có một cuộc hôn nhân, nghe nói là yêu đương vụng trộm bị chồng bắt được, liền khởi tố xin ly hôn.

Không ngờ sau khi ly hôn, cô ta chẳng những không sửa chữa cái bản tính dâm đãng của mình, ngược lại càng thêm không kiêng nể mà câu dẫn khách hàng hay nam nhân viên trong công ty, cô ta thích mặc quần áo màu đen, cho rằng như vậy mới gọi cảm nhất, bởi vậy mọi người đều vụng trộm gọi là nhện góa phụ đen.

“Cùng quản lý nghĩ thế nào?” Đinh Hạo Luân cười mà như không, đem vấn đề trả lại cho cô ta.

“Tôi nghĩ Đinh đặc trợ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hắn là còn chưa kết hôn đi?” Ánh mắt câu hồn của Cùng Thục Nghiên không ngừng hướng hắn phóng điện, Đinh Hạo Luân lại tựa như vật cách điện, không chút ảnh hưởng.

“Nếu Cùng quản lý cho rằng như vậy, thì hắn là vậy. Các vị đồng nghiệp, còn có vấn đề nào muốn hỏi tôi nữa không?” Con người hắn quét một vòng khắp trong văn phòng, cuối cùng dừng lại ở trên người Thư Cẩn Dư.

Thư Cẩn Dư thấy hắn không chút nào che dấu, nhìn chăm chăm chính mình, vô cùng xấu hổ, liền ném ra một câu hỏi đơn giản: “Xin hỏi Đinh đặc trợ, anh sẽ ở công ty bao lâu?”

Câu hỏi lớn mật không khách khí của cô, hại đồng sự bên cạnh một trận kinh hô.

Bình thường thấy Cẩn Dư cừ chỉ ôn hòa, hôm nay như thế nào mà nói chuyện lại sắc bén vậy chứ?

“Mọi người đừng kích động, đó là một vấn đề hay. Tôi ở lại đây, xác thực không có khả năng quá lâu, đợi cho đến khi tôi xử lý xong mọi chuyện, sẽ trở về Đài Bắc. Tôi nghĩ đại khái sẽ ở đây khoảng bốn đến sáu tháng!” Đinh Hạo Luân nhướn mi nhìn Thư Cẩn Dư cười, giống như đang hỏi cô – câu trả lời này em vừa lòng chứ?

Thư Cẩn Dư cứng ngắc quay đầu, không để cho nụ cười đẹp đẽ của hắn ảnh hưởng đến cảm xúc của mình.

Bọn họ đã chia tay, mỗi người có một con đường riêng, sớm đã không thể đi chung.

Lục Khải Đạt cười ha ha nói: “Ha ha! Tốt lắm, mọi người đều có quyền lên tiếng, tin tưởng về sau nhất định sẽ hợp tác tốt, tôi thấy hôm nay tạm thời nói tới đây thôi, nếu mọi người không còn việc gì hỏi, có thể đi làm việc rồi.”

“Vâng!”

Mọi người một trận ồn ào, đều tự trở lại cương vị công tác.

Lục Khải Đạt vỗ vỗ vai Đinh Hạo Luân nói: “Đi! Đến văn phòng của tôi đi, đã lâu không gặp rồi, tôi có thật nhiều chuyện muốn nói cùng anh.”

“Ừ.”

Đinh Hạo Luân quay đầu nhìn Thư Cẩn Dư đầy thâm ý sâu xa, rồi mới xoay người đi theo Lục Khải Đạt.

Thấy hấn đột nhiên xuất hiện, Thư Cẩn Dư trong lòng vô cùng bất an, cô không biết những ngày kế tiếp, còn có thể có chuyện kinh người gì nữa phát sinh!

“Hạo Luân này, tôi xem rồi lại xem, vẫn đoán không ra người trong lòng mà anh muốn đuổi theo rốt cuộc là ai.”

Trở lại văn phòng, Lục Khải Đạt lắc đầu thờ dãi nói.

Nhân viên của mình, hấn nắm rất rõ ràng, nhưng phóng mắt nhìn lại, nữ viên chức trong văn phòng vừa nãy phần lớn tướng mạo bình thường, gương mặt được nhất, cũng chỉ có quản lý phòng tài vụ Cùng Thục Nghiên cùng người đặt câu hỏi không khách khí vừa rồi, Thư Cẩn Dư.

Bất quá Cùng Thục Nghiên là nữ cường nhân đã ly hôn, mà Thư Cẩn Dư là phụ nữ có thai, mặc kệ thấy thế nào, bọn họ cũng không có khả năng liên quan đến người bạn học vĩ đại này của hấn.

Như vậy trước đây Hạo Luân nói với hấn, cô gái trong tim Hạo Luân rốt cuộc là ai?

“Sức quan sát của cậu tệ đi rồi.” Đinh Hạo Luân ngồi trong văn phòng Lục Khải Đạt, một đôi mắt thăm dò thỉnh thoảng xuyên thấu qua khe hở cửa chớp, quan sát thân ảnh làm hấn vươngng bạn ở bên ngoài kia.

Cô ấy mập hơn, là vì trong bụng có đứa nhỏ sao?

Nhớ tới thân thể của cô, đang mang đứa nhỏ của hấn, hốc mắt hấn liền nhịn không được từng trận nóng lên.

Nếu ngày đó hấn cử hành hôn lễ mà không tình ngộ đúng lúc, hấn sẽ vĩnh viễn mất đi mẹ con bọn họ!

Lục Khải Đạt phát hiện ánh mắt Đinh Hạo Luân nhìn chằm chằm ngoài cửa chớp, hấn đi đến phía sau, theo tầm mắt bạn mình nhìn ra, rõ ràng là Thư Cẩn Dư bụng bầu nha.

“Không thể nào? Người anh thích là cô ấy?! Nhưng cô ấy mang thai rồi... Ác...” Lục Khải Đạt bỗng nhiên có chút hiểu. “Không phải là... Đứa nhỏ trong bụng cô ấy là của anh sao?”

“Cậu cuối cùng cũng thông minh trở lại rồi!” Đinh Hạo Luân nửa quay đầu, cho hấn một nụ cười trào phúng.

Kẻ ngu xuẩn cuối cùng thông suốt rồi!

“Lão huynh! Tay chân anh khi nào thì trở nên nhanh như vậy?” Lục Khải Đạt đẩy Đinh Hạo Luân một cái.

Ông trời, bạn học cũ của hấn sắp làm papa rồi!

“Cẩn Dư là bạn gái của tôi, chúng tôi đã kết giao rất nhiều năm rồi, có đứa nhỏ cũng không kỳ quái.”

“Thì ra là thế! Được, xét đến giao tình nhiều năm của chúng ta, tôi nhất định sẽ hết sức giúp anh vãn hồi trái tim cô ấy.” Lục Khải Đạt vỗ ngực nói.

“Cám ơn cậu, Khải Đạt!” Đinh Hạo Luân nhiệt tình nở nụ cười.

Tin tưởng có vị bạn học cũ Lục Khải Đạt này tương trợ, tuyệt đối giúp ích không ít!

Nữ nhân hấn yêu thương, rất nhanh sẽ lại trở lại trong lòng hấn thôi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thư Cẩn Dư ôm cái bụng bầu sáu tháng, đi ra khỏi nhà, cẩn thận tiến vào thang máy.

Vì an toàn của đứa nhỏ trong bụng, lúc thuê nhà riêng cô lựa chọn nhà trọ có thang máy, chỉ e khi xuống lầu phát sinh chuyện ngoài ý muốn, tạo thành tiếc nuối lớn nhất cuộc đời cô.

“Chào buổi sáng!” Cô đi ra thang máy, nhìn thấy người bảo vệ ở đại sảnh lầu một, liền cười tủm tỉm chào hỏi với hấn.

“Chào buổi sáng nha, Thư tiểu thư! Sắp đi làm rồi sao?” Bảo vệ biết cô chưa kết hôn đã mang thai, nhưng không có nửa điểm khinh thường.

Phụ nữ thân thiện hiền lành như cô, cho dù chưa kết hôn đã có bầu, cũng không tổn hại đến khí chất của cô.

“Đúng vậy!” Cô cười rồi đi đến bãi đậu xe, chuẩn bị lấy xe máy đi làm, nhưng rất kỳ quái, xe máy của cô không thấy rồi! Cô nghĩ chính mình sơ sót không tìm kỹ, cho nên tìm lại một lần nữa, vẫn không thấy xe máy của cô.

Nguy rồi! Có thể bị trộm mất rồi hay không?

Cô chạy nhanh về phòng bảo vệ, nói cho bảo vệ trông cửa biết chuyện này.

“Cái gì? Xe máy không thấy đâu?” Người bảo vệ chạy nhanh ra. “Thật sự không thấy đâu!”

“Làm sao bây giờ? Tôi vội đi làm nha! Anh xem có nên báo nguy trước hay không?”

“Không cần!” Người bảo vệ đột nhiên la lớn, giống như thực khẩn trương.

“A?” Thư Cẩm Dư giật mình nhìn bảo vệ.

“Ách! Tôi là nói... Việc này để tôi xử lý là tốt rồi, cô đi làm trước đi!”

“Nhưng mà không có xe máy, tôi không có xe để đi làm!”

Mất thấy thời gian đi làm cũng sắp đến, nhưng cô không có phương tiện giao thông có thể đến công ty, vậy phải làm sao bây giờ?

Bảo vệ thấy cô khẩn trương như vậy, liền hỏi: “Cô hẳn là biết lái xe đi? Như vậy tốt lắm, nơi này có một chiếc xe, hiện tại cô dùng tạm đi! Chiếc xe màu đỏ kia kia, để ở phía ngoài xã khu đó, cô ra xem thử.” Hắn lấy từ trong túi tiền ra một chuỗi chìa khóa giao cho cô.

“Điều này sao được? Tôi không thể tùy tiện dùng xe của anh!” Cô không chịu nhận.

Huống hồ đây không phải là kế lâu dài, cô vẫn cần nhất một công cụ cố định để thay đi bộ.

“Aiz! Cô không cần cảm thấy ngượng ngùng, kỳ thật này chiếc xe không phải của tôi, mà sở hữu của toàn bộ mọi người trong xã khu, chỉ cần là các hộ gia đình trong xã khu, đều có thể sử dụng.”

“Toàn bộ xã khu cùng sở hữu?” Thư Cẩm Dư chưa từng nghe qua loại sự tình này.

“Đúng vậy! Lúc trước khi xã khu thành lập, các hộ gia đình liền đề nghị mọi người góp tiền mua một chiếc xe, nếu có người có nhu cầu cấp bách dùng xe, là có thể mượn chiếc xe này. Nhưng mà bởi vì tình trạng kinh tế hiện tại của mọi người cũng không khó khăn, cơ hồ từng nhà đều có xe, cho nên chiếc xe kia chẳng khác nào bỏ xó không cần, hiện tại cô đã cần, thì cứ an tâm sử dụng đi, như vậy chiếc xe kia có người dùng, cô cũng không tốn tiền mua xe mới, có phải nhất cử lưỡng tiện hay không?”

“Như vậy sao? Vậy cảm ơn anh.”

Thư Cẩm Dư hiện tại mới phát hiện, vị bảo vệ này thật đúng là có khả năng nói tốt, ngay cả cô đã cự tuyệt cũng không biết xấu hổ mà nhận.

Tiếp nhận chìa khóa người bảo vệ đưa, đi đến phía ngoài xã khu, vừa thấy xe, cô thoáng chốc kinh ngạc nói không ra lời.

“Bác bảo vệ, trời ơi! Các hộ gia đình họp lại mua xe... Là xe Audi sao? Loại xe nhập khẩu này không phải rất mắc sao?” Cô vô luận thế nào cũng không cảm thấy chiếc xe kia đã có lịch sử lâu dài.

“Không sai! Cô đừng nghĩ chiếc xe này quý, kỳ thật là có người quen mua, cho nên có vẻ tiện nghi, hơn nữa có sửa sang qua rất nhiều lần rồi, nếu không cần bản đã cũ không thể nhìn.”

“Phải không?” Thư Cẩm Dư vẫn là có điểm hoài nghi, cô nhớ rõ trên tạp chí, nhìn đến khoản giới thiệu xe này, đây rõ ràng được đưa ra thị trường không lâu mà?

“Đúng vậy! Cô không phải sắp muộn giờ làm sao? Nhanh đi! Đến muộn là không tốt đâu.”

“Vậy... Được rồi!” Cô so với bình thường đã chậm trễ tận hai mươi phút rồi, mất thấy thời gian đi làm ngày càng gần, Thư Cẩm Dư chỉ có thể chạy nhanh tới chỗ chiếc xe kia, tới công ty trước rồi nói sau.

Sau khi cô lái xe rời đi, một thân ảnh tuấn dật cao ngất từ chỗ ẩn nấp đi ra, chăm chú nhìn chiếc xe đang dần đi xa.

“Đỉnh tiên sinh.” Người bảo vệ đi đến bên cạnh hắn, báo cáo với hắn: “Tôi đã dựa theo phân phó của ngài, sai người đem xe máy của Thư tiểu thư chở đi, mặt khác, ô tô cũng thuận lợi chuyển giao cho cô ấy rồi.”

“Tôi nhìn thấy rồi, cảm ơn anh!” Đinh Hạo Luân lấy ra một cọc tiền mặt giao cho hắn. “Đây là thù lao của anh.”

“Không cần! Tôi giúp anh chiếu cố, không phải vì tiền, mà là biết anh làm như vậy tất cả đều vì tốt cho Thư tiểu thư. Cô ấy là cô gái tốt, cần được người hảo hảo thương yêu! Tôi nghĩ – đứa nhỏ trong bụng cô ấy hẳn là của anh?”

“Đúng vậy.” Đinh Hạo Luân hoàn toàn không phủ nhận.

“Vậy anh nên nhanh đón cô ấy về nhà, đừng để cô ấy một mình ở nơi này, còn mỗi ngày cứ phải mang thai đi làm, như vậy thực vất vả.” Người bảo vệ có ý tốt khuyên nhủ.

“Tôi biết, nhưng chúng tôi trong lúc đó đã xảy ra một việc, tôi sợ cô ấy còn không chịu tha thứ cho tôi, cho nên muốn chờ tâm tình của cô ấy bình tĩnh một chút rồi mới bồi tội với cô ấy.”

Hắn sợ gặp phải lời cự tuyệt cô, làm hắn thống khổ.

“Vậy anh cần phải mau một chút, người lớn có thể chờ, nhưng đứa nhỏ trong bụng không thể chờ đâu!”

“Tôi sẽ lưu ý, cảm ơn anh!”

Đinh Hạo Luân lại nói lời cảm tạ, xoay người đi đến xe của mình.

Hắn muốn dùng phương pháp của riêng mình, truy hồi lại lòng của cô!

Tuy rằng buổi sáng đến công ty đúng lúc tiếng chuông bắt đầu giờ làm vang lên, nhưng tâm tình Thư Cẩn Dư cũng không tốt, cả ngày đều rầu rĩ không vui. Bởi vì cô cảm thấy có một ánh mắt, bất kỳ thời khắc nào, ở vị trí nào cũng chăm chú nhìn cô!

Trừ phi cô không có cảm giác, nếu không như thế nào lại không biết người kia là ai?

Không biết có phải cô ý an bài hay không, mà văn phòng hắn cách vách ngay tại văn phòng kế toán, hai gian văn phòng chỉ cách một cái cửa sổ thủy tinh, tuy có cửa chớp cách trở tầm mắt, nhưng Thư Cẩn Dư tin tưởng, kia căn bản chỉ là cho có mà thôi!

Chỉ cần hắn ở văn phòng, cô có thể cảm giác được ánh mắt hắn, xuyên thấu qua khe cửa chớp, truy đuổi thân ảnh của cô, có khi tầm mắt hai người chạm nhau, hắn còn vẫy tay với cô, làm cho cô buồn bực không thôi.

Cô thật sự rất muốn không để ý đến hình tượng mà hét to với hắn: “Đừng nhìn tôi như vậy nữa!”

Cô không biết hắn có chủ ý gì? Vì sao lại bỏ địa vị tổng giám đốc công ty Chấn Tinh cao vọi vọi, rồi xa nơi chôn rau cắt rốn đi đến nơi này? Còn dùng ánh mắt nóng bỏng không chút nào che giấu nhìn cô... Hắn kết hôn rồi không phải sao?

Chẳng lẽ... Là vì cô?

Cô hy vọng không phải!

Tuy rằng bọn họ đã chia tay, mà hắn cũng cưới người khác, nhưng trong mắt cô, hắn vẫn là một người đàn ông định thiên lập địa, có đức có tài có lý tưởng, nếu hắn là loại đàn ông có vợ con, còn muốn tìm “vợ hai” bên ngoài, như vậy cô sẽ thực thất vọng!

Cô phiền toái than nhẹ một hơi, thỉnh linh bụng bị đá một cái, cô nhìn lên đồng hồ, vừa lúc là ba giờ chiều, cô không khỏi nở nụ cười.

Tiểu tử kia lại muốn ăn rồi!

Cô lấy túi sữa bột, múc vài thìa vào trong cốc, chuẩn bị đến phòng trà nước đi pha sữa uống, đỡ để tiểu tử kia tạo phản trong bụng.

Cô vừa đẩy ra ghế dựa đứng dậy, cái người kia vụng trộm rình cô cả ngày, bỗng nhiên vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh cô, vẻ mặt hứng thú nhìn chằm chằm cốc sữa trong tay cô.

“Pha sữa sao?”

“Đinh đặc trợ.” Cô không tình nguyện chào.

Cô không biết hắn rốt cuộc có mục đích gì, cho nên thủy chung luôn phòng bị hắn, không chịu quá thân cận với hắn.

“Đã đói bụng rồi sao?” Hắn lại hỏi.

“Ừ.” Thư Cẩn Dư quét mắt liếc hắn một cái, thân nhiên trả lời, không nghĩ tới đồng nghiệp ở một bên nghe thấy câu hỏi của hắn, lập tức nhiệt tâm lớn tiếng báo cáo...

“Đúng vậy! Cẩn Dư chiều nào đến giờ ngo cũng đều pha sữa uống, bởi vì cô ấy đã đói bụng rồi. Đinh đặc trợ anh có điều không biết, người ta nói phụ nữ có thai đều rất thèm ăn, đây là điều bình thường, nhưng Cẩn Dư này là phụ nữ có thai chẳng những thực thèm ăn, mà còn đặc biệt thèm ăn khủng khiếp. Thời điểm cô ấy vừa mới vào công ty, mỗi ngày giữa trưa đều ăn hai hộp cơm, hơn nữa toàn bộ ăn sạch hết tron, khi đó mọi người đều hay nói giỡn, bảo cô ấy đại diện cho công ty đi Nhật Bản tham gia cuộc thi ăn thì tốt rồi!”

“Anh Chương Hoành!” Cô đỏ mặt, xấu hổ quần bách không chịu nổi chặn lại lời nói.

Hắn như thế nào lại đem sự việc từ tám trăm năm trước của cô toàn bộ khai ra hết?

“Ăn hai hộp cơm? Thật là nhìn không ra!” Đinh Hạo Luân tuy rằng vẫn là vẻ mặt nhả nhặn, nhưng Thư Cẩn Dư nhìn ra được hắn cố nén ý cười.

Trước kia bọn họ đi ra ngoài dùng cơm, cô cơ hồ không có lần nào ăn hết, nghĩ đến bộ dạng cô đem hai hộp cơm toàn bộ ăn sạch, hắn liền nhịn không được muốn cười.

Kia nhất định rất thú vị!

Chán ghét! Muốn cười thì cười đi, làm gì phải nhịn như vậy?

Cô không bởi vì sợ bị cười nhạo, mà để cho bụng đói làm cực cung thiếu dinh dưỡng!

Cô ở giữa tiếng cười vang của mọi người, xấu hổ và giận dữ tiêu sái đi vào trong phòng trà nước.

Vốn tưởng rằng, mọi chuyện đã xong, nhưng ba giờ chiều ngày hôm sau, cửa hàng ăn vặt ở ngoài đột nhiên đưa tới rất nhiều điểm tâm, khiến cho mọi người đều bàn luận.

“Có chè đậu!”

“Nghe nói là Đinh đặc trợ mời.”

“Kỳ quái! Cẩn Dư như thế nào lại không giống với chúng ta, hơn nữa giống như đặc biệt được chén lớn?” Có người đưa ra nghi vấn.

Đinh Hạo Luân ra mặt giải thích: “Ta nghĩ mọi người công tác thực vất vả, cho nên mời mọi người ăn chút điểm tâm. Về phần Cẩn Dư không giống với mọi người... Bởi vì cô ấy là phụ nữ có thai thôi, suy tính đến vấn đề dinh dưỡng của thai nhi, cho nên mời mời cô ấy một chút đồ ăn đặc biệt.”

“Úc, thì ra là thế.” Mọi người thế này mới giải trừ nghi ngờ.

Lục Khải Đạt thấy, âm thầm cười trộm nói: “Các người còn dám có ý kiến? Nếu không nhờ cô ấy, các người cái gì cũng không có mà ăn!”

Thư Cẩn Dư nắm tay, trừng mắt nhìn bát mỳ hải sản bốc khói nghi ngút trước mặt.

Hắn thật sự coi cô là heo sao?

“Làm sao vậy, mau ăn đi!”

Không biết khi nào, Đinh Hạo Luân đi đến trước mặt cô, đôi mắt mỉm cười chăm chú nhìn nàng.

“Nóng quá, tôi ăn không được!”

Kỳ thật cô thích nhất ăn mỳ hải sản, hắn cũng biết, nhưng cô muốn cố ý gây khó dễ.

Hắn nghe xong cũng không giận, lấy điện thoại di động, đi ra ngoài gọi điện.

“Ông chủ Lý? Thật xin lỗi, phiền toái ông giúp tôi đưa một phần đồ ăn lạnh tới đây – ngay lập tức, sinh tố mãng cầu lạnh đang thịnh hành nhất đây, tốt lắm... Được, cảm ơn ông!”

Hắn gác máy, nhìn cô cười nói: “Chờ thêm chút lát, ông chủ Lý lập tức đưa sinh tố đến.”

Trái tim của Thư Cẩn Dư thoáng chốc bị cảm động, hơn nữa thấy chính mình cố tình gây sự lại cảm thấy xấu hổ, cô lập tức cúi đầu, cầm đôi đũa trên bàn lúng ta lúng túng nói: “Không cần! Mỳ nguội rồi, tôi ăn mỳ cũng được.”

Đinh Hạo Luân cũng không giận, khoe miệng vẫn mỉm cười như cũ nhìn cô, sâu thẳm trong đáy mắt, cất giấu thâm tình nồng hậu.

Hắn thật sự là đồ ngốc! Hắn như thế nào nghĩ mình không có cảm tình với cô?

Mãi cho đến hiện tại mới biết được, chính mình yêu cô biết bao nhiêu!

Đều do hắn không tốt, tất cả đều là hắn cố chấp cùng mù quáng hại bọn họ, nếu hắn có thể sớm hiểu được tâm ý của mình, bọn họ sẽ không phải đi một chặng đường oan uổng như thế này.

Bất quá... Kỳ thật như vậy cũng không phải là không tốt!

Trước kia hắn một lòng nghĩ đến Thuận Thuận, chưa từng tận tâm đối xử tốt với Cẩn Dư, làm cho cô nhận rất nhiều ủy khuất, nay có cơ hội bù lại, hắn đương nhiên nắm chắc cơ hội, tận tình sủng cô, làm cho cô vui vẻ.

Thư Cẩn Dư máy móc đem mỳ nhét vào trong miệng, máy móc nhai nuốt, một giọt nước mắt trong suốt, theo động tác cúi đầu ăn mỳ của cô, không

tiếng động rơi vào trong bát.

Bát mỳ xào này ăn ngon lắm, cô khẳng định là Đình Hạo Luân vì cô gọi riêng, nhưng cô không hề cảm thấy cao hứng.

Trước đây là người yêu, nay là chồng của người khác vì cô chuẩn bị điểm tâm, có cái gì đáng vui mừng?

Cô cảm thấy cực kỳ vớ vẩn lại buồn cười, cô có nên thăm oán tạo hóa trên người hay không?

Tuy rằng cô vẫn yêu hắn, nhưng cô không có hứng thú trở thành đối tượng gặp mặt bên ngoài của kẻ có vợ có chồng, cho dù hắn là vì đứa nhỏ trong bụng cô mà đến, cô cũng sẽ không đáp ứng!

Đứa nhỏ là của cô! Hắn đã có vợ, tương lai muốn sinh bao nhiêu đứa nhỏ cũng không thành vấn đề, nhưng cô chỉ có một bảo bối này, nếu mất đi đứa nhỏ, cô tuyệt đối không thể sống một mình!

Thư Cẩm Dư thầm quyết định trong lòng, phải tìm một cơ hội nói chuyện rõ với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Trước khi tan tầm, Thư Cẩm Dư cuối cùng chờ được cơ hội, ở phòng trà nước tìm thấy Đình Hạo Luân đang uống cà phê.

Hắn một tay bưng cà phê, thoải mái dựa vào bàn, tay áo somi xắn lên gần khuỷu tay, trông thật sự đẹp trai.

Quản lý phòng tài vụ Cùng Thục Nghiền cũng ở bên trong, không biết đang tán gẫu cái gì với hắn mà có vẻ rất vui.

Cô nhìn thấy một màn này, một luồng khí từ ngực không ngừng bốc lên.

Hắn là đặc trợ của tổng giám đốc, cũng rất được nữ nhân hoan nghênh nha!

Nhớ tới trước kia khi bọn họ còn là người yêu, hắn luôn bình tĩnh ra mặt, cá tính hướng nội, rất ít có cơ hội nhìn thấy hắn cười to. Nhưng nay...

Thấy hắn mỗi ngày cùng mọi người nói chuyện cười đùa, quả thực giống như hoàn toàn thay đổi.

Cô nhin không được muốn biết: Đến tốt cùng là ai đã làm hắn thay đổi?

Không cần phải nói, đương nhiên là vợ mới cưới đáng yêu của hắn! Sau khi hắn cảm nhận được sự dễ chịu trong tình yêu, tự nhiên không cần phải hận đời nữa.

Nghĩ đến hắn cùng Thuận Thuận kết hôn mới được ba tháng, liền dễ dàng làm được những chuyện cô đã cố gắng mà vẫn không thể làm được trong ba năm qua, cô không khỏi âm ỉ đau lòng.

“Cẩm Dư, em có chuyện gì sao?” Đình Hạo Luân phát hiện thân ảnh của cô, lập tức đi tới, nhẹ nhàng hỏi.

“Đình đặc trợ, em... Em có chuyện muốn nói với anh.” Cô cúi đầu, không chịu nhìn ánh mắt ôn nhu của hắn.

Cô không muốn sẽ lại bị mê hoặc!

“Hạo Luân, sắp tan tầm rồi, tôi đi trước!”

Cùng Thục Nghiền cả người tràn đầy mùi hương, lúc đi ngang qua cô, cô ý tạm dừng một chút, đánh giá cô từ đầu đến chân, sau khi xác định cô không có tính uy hiếp, mới tao nhã thông dong rời đi.

Con mắt cô ta nhắm tới, tuyệt đối không cho phép có người mơ ước, nhưng cũng may mắn Thư Cẩm Dư là bà bụng bầu. Trừ phi ánh mắt của Đình Hạo Luân có vấn đề, nếu không hắn sẽ không coi trọng Cẩm Dư!

Cùng Thục Nghiền đi rồi, phòng trà nước rơi vào trầm mặc.

Thư Cẩm Dư nhìn sàn nhà, không biết nên mở miệng như thế nào, Đình Hạo Luân tham lam nhìn cô chăm chú, chỉ muốn ôm cô thật sâu vào trong ngực.

“Tôi hôm nay... A, Đình đặc trợ, thực xin lỗi!” Hai nhân viên trước khi tan tầm muốn đến phòng trà nước rửa cái lý, thấy bên trong có Đình Hạo Luân cùng Thư Cẩn Dư, lập tức dừng cước bộ.

Đối với viên chức nhà nước các cô mà nói, Đình Hạo Luân thuộc đẳng cấp trên, đối với hần tự nhiên có chút sợ hãi.

“Các cô cứ đi vào đi, không sao.” Hần quay đầu nói với Thư Cẩn Dư: “Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện!”

Thư Cẩn Dư yên lặng đi theo hần ra khỏi phòng trà nước, hai người vào thang máy, đi lên tầng cao nhất của công ty.

“Không ngờ tôi ở trong công ty, cũng có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp như vậy!”

Đình Hạo Luân hai tay đặt lên bức tường xi măng, vui vẻ thoải mái nhìn ra ngọn núi xanh vờn quanh phía xa xa.

Thư Cẩn Dư theo tầm mắt hần, quay đầu nhìn ngọn núi xa huyền ảo ở bên ngoài, bất giác nheo mắt lại.

“Thật đẹp.” Thiên nhiên luôn khiến con người yêu thích.

“Em đến tìm anh có việc sao?” Đình Hạo Luân mơ hồ đoán được, cô tìm hần là muốn nói cái gì.

“Thuần Thuần có tốt không?” Cô vừa mở miệng liền cố ý hỏi.

Kỳ thật là cô muốn ám chỉ hần, đừng quên sự cố chấp ban đầu của mình.

“Cô ấy tốt lắm, hiện tại là một phụ nữ đã kết hôn đang thụ hưởng ngọt ngào hạnh phúc.”

Bọn họ quả nhiên kết hôn rồi!

Thư Cẩn Dư cắn nhanh môi dưới, miệng vết thương lưu lại dưới đáy lòng, tựa hồ lại bị hung hăng đào lên.

“Một khi đã như vậy, anh tới nơi này làm cái gì? Anh không phải nên ở lại Đài Bắc sao? Sự nghiệp của anh, nhà của anh đều ở đó, em không rõ anh vì cái gì muốn tới nơi này?”

“Khải Đạt là bạn học của anh, hần vừa tiếp nhận công ty, anh đến hỗ trợ một thời gian cũng rất hợp lý đấy chứ.”

“Gạt người! Thiên hạ không có chuyện đúng dịp như vậy, anh căn bản không phải vì nguyên nhân này mới đến.”

“Anh đúng là vì nguyên nhân này mới đến.” Hần thề thốt phủ nhận bản thân mình có ý đồ.

Trước khi vẫn hồi lại trái tim của cô một lần nữa, hần sẽ không thừa nhận mình là vì cô mà đến.

Cô biết hần cũng không nói thật, nhưng mà cô cũng lười truy hỏi nguyên nhân.

“Hạo Luân, mặc kệ anh có thừa nhận hay không, đều không sao cả! Em không biết anh đến tới cùng suy nghĩ cái gì, cũng không có hứng thú biết, em chỉ muốn nói cho anh, em sẽ không tham gia vào chuyện của nhà người khác, cũng không có khả năng cùng một kẻ đã có vợ có chồng dây dưa không dứt, nếu anh cho là sau khi anh cưới vợ, em vẫn giống như trước không hề oán hận mà đi theo anh, như vậy thì anh sai lầm rồi!”

“Anh chưa từng nghĩ như vậy!” Hần không ti bi đến mức đem cô trở thành đối tượng vụng trộm bên ngoài.

“Không có là tốt nhất! Em sớm nói rồi, chia tay xong chúng ta vẫn là bạn bè, hiện tại em hy vọng chúng ta chỉ là đồng nghiệp bình thường, nếu anh nói cần em hỗ trợ, em sẽ đưa tay giúp, nhưng không hơn... Anh hiểu chứ?”

“Hoàn toàn hiểu!”

Hần nghe xong chẳng những không chán ngán thất vọng, ngược lại còn rất vui mừng, vẻ mặt cực kỳ khoái trá.

Bộ dạng này của hần, làm cho Thư Cẩn Dư không biết nên nói tiếp như thế nào.

Kỳ quái! Rõ ràng là cô đến tìm hần đàm phán, bắt hần đừng đến quấy rầy cô, nói nửa ngày rồi, lại biến thành trong lòng hần bình tĩnh, không hề có tà niệm, còn cô trở thành người có bệnh đa nghi nặng, cả ngày hoài nghi người ta thâm mến cô.

Chán ghét! Như thế nào lại biến thành như vậy?

Cô cắn cắn môi, dồn dập nói nhanh: “Dù sao thì cũng là như vậy, hẹn gặp lại!”

Cô ôm bụng, xoay người đi thẳng xuống lầu.

Ở phía sau cô, ánh mắt yêu thương của Đình Hạo Luân, hướng theo thân ảnh mượt đã đi xa.

Hắn hiểu được ý tứ của cô, cô hy vọng hắn có thể rời khỏi nơi này, đừng quấy rầy cô nữa.

Nhưng hắn sẽ không dễ dàng buông tha.

Hắn đã bỏ qua một lần, lần này tuyệt đối không thể buông tay!

Ngày thứ bảy cuối tuần, là ngày tâm tình Thư Cẩn Dư tốt nhất.

Hôm nay công ty nghỉ, sáng sớm không cần rời giường vội vàng đi làm, có thể an tâm ngủ một giấc ngon lành, hơn nữa đến buổi chiều cô thường hay ra ngoài đi dạo phố, cho nên tâm tình tự nhiên thoải mái khoái trá.

Hôm nay cô ăn qua bữa cơm trưa đơn giản, thay bộ trang phục xinh đẹp dành cho phụ nữ có thai, trang điểm nhẹ nhàng, sau đó liền cầm túi đi ra ngoài, chuẩn bị đến cửa hàng bách hóa dạo qua.

Đây là niềm vui lớn nhất trong cuộc sống bình yên của cô, bởi vì cô có thể từ trong cửa hàng bách hóa náo nhiệt, thấy rất nhiều điều thú vị mới mẻ, còn có thể cảm nhận một chút không khí, không còn làm cho cô cảm thấy cuộc sống quá mức cô đơn chán nản.

Cô đi đến bãi đậu xe của xã khu, chuẩn bị mở cửa xe màu đỏ để đi ra ngoài, bỗng nhiên có tiếng còi xe vang lên, cô nghi hoặc quay đầu lại, thấy Đinh Hạo Luân ngồi trên một chiếc xe thể thao màu bạc, vẫy tay cười với cô.

Hắn dừng xe bên cạnh cô, thân thiết nói: “Chào em!”

“Sao anh lại ở chỗ này?” Cô khiếp sợ trừng mắt nhìn hắn.

Hắn sẽ không thần thông quảng đại như vậy chứ, ngay cả cô đang ở nơi nào cũng biết hết?

“Anh vừa tới Tân Trúc không lâu, muốn đi dạo đâu đó, xem xét một chút. Không ngờ lúc lên xe, như thế nào lại đi đến nơi này, kết quả lại còn gặp được em, thật sự là trùng hợp nha!”

“Trùng hợp?” Thư Cẩn Dư cũng không cho rằng như vậy.

Hắn nhất định đã sớm biết cô sẽ đi ra ngoài, cho nên cố ý chờ ở nơi này!

“Em mặc đẹp vậy là để đi ra ngoài sao? Anh thuận đường đưa em đi!” Hắn cười tủm tỉm hỏi.

“Cám ơn anh, không cần! Em tự có xe.”

Cô dùng điều khiển mở cửa xe, ngồi trên ghế lái, thắt dây an toàn rồi ngẩng đầu, phát hiện xe hắn còn dừng ở chỗ cũ.

“Thực xin lỗi, xin anh nhường đường một chút, cho xe em đi ra ngoài.”

“Được” Hắn nghe xong liền dời xe đi.

Thư Cẩn Dư thấy hắn sáng khoái dời xe đi như vậy, một câu vô nghĩa cũng không có, bất giác có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ hắn thật sự đi ngang qua?

Quên đi! Mặc kệ hắn nói gì thì vẫn là cố ý, hơn nữa cũng không liên quan đến cô.

Cô vội gạt đi những suy nghĩ này, đạp chân ga, cẩn thận lái xe ra khỏi bãi đỗ, đi đến trung tâm thành phố.

Tới cửa hàng bách hóa lớn nhất Tân Trúc, cô lái xe tiến vào bãi đỗ, sau đó lên thang máy, đi đến khu thời trang trẻ em.

Tham quan quây thời trang trẻ em, mua quần áo cho đứa trẻ trong bụng, là sở thích sau khi mang thai của cô.

Lúc cô chuyên tâm chọn lựa những bộ quần áo đáng yêu, một thân ảnh thanh lịch xuất hiện bên cạnh cô.

“Mua quần áo sao?”

“Ồi!” Thư Cẩn Dư hoảng sợ, quần áo trẻ em trong tay cô đều rơi hết, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống nhặt chúng lên.

Cô trừng mắt nhìn một cái, hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Quả thực giống ma ám sau lưng, xuất quỷ nhập thần.

“Trùng hợp.” Đinh Hạo Luân vẫn dùng những lời này.

“Thật thế mới lạ! A... Em biết rồi, anh theo dõi em!” Cô tức giận chỉ vào hắn hét lớn.

“Điều này sao có thể tính là theo dõi? Đường cái là mọi người cùng sở hữu, cửa hàng bách hóa cũng là nơi mỗi người đều có thể đến, anh chỉ là có mục đích giống em thôi, nói theo dõi thì quá khó nghe.”

Hắn cọt nhả giải thích, Đinh Hạo Luân so với cái người giống động vật hơi tí là nổi giận trước kia, quả thực cứ như hai người.

Thư Cẩn Dư đầy hoài nghi nhìn hắn một lúc lâu, mới bĩu môi quay đầu đi.

Cô biết mình nói không lại hắn, cũng lười tranh cãi với hắn, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, hắn tuyệt đối là vừa mới vụng trộm đi theo cô tới đây, thiên hạ tuyệt đối không có chuyện trùng hợp như vậy!

Trăm ngàn vạn điều suy nghĩ, khiến đầu óc cô thành một mảnh hỗn loạn, mà lúc này hắn lại giống như người chẳng có việc gì, thoải mái chọn lựa những bộ quần áo rực rỡ sắc màu của trẻ em.

“Cẩn Dư, em xem bộ quần áo này thế nào? Đáng yêu chứ?” Hắn lấy ra một chiếc váy nhỏ màu phấn hồng, chất vải mềm mại, thêu rất nhiều đóa hoa xinh đẹp.

“Con gái mặc lên sẽ rất đẹp. Anh thích có con gái nhất!” Hắn cười đến thật sáng lạn.

Nghe được hắn nói thích có con gái, tim Thư Cẩn Dư thoáng chốc đập loạn.

Cô đi siêu âm ở khoa phụ sản trong bệnh viện, bác sĩ nói đứa bé trong bụng, đúng là con gái.

“Xin lỗi, con là của em, em muốn mua quần áo của bé trai!” Cô cắn nhanh môi dưới, cố ý làm trái lại hắn, càng muốn chọn quần áo của bé trai.

“Không sao cả. Nếu em nói thích con trai, thì thai thứ hai sẽ sinh con trai.” Hắn vui vẻ bồi thêm.

“Đinh Hạo Luân, anh rốt cuộc đang nói cái gì?”

Cô ngay cả chồng cũng không có, còn nói cái gì mà thai thứ hai?

Cô lập tức tức giận đến hốc mắt đỏ lên, cảm thấy hắn căn bản là có ý định khi dễ cô.

“Cẩn Dư, em làm sao vậy? Đừng khóc nha!” Hắn kinh hãi bỏ lại quần áo trong tay, tiến đến ôm lấy cô, liều mạng bồi tội nhận sai.

“Thực xin lỗi! Anh hay nói giỡn, nếu em không muốn sinh nữa thì thôi, đừng nóng giận được không? Nếu em vừa giận vừa khóc, đến lúc đó nhờ sinh ra một cục cưng xấu xí hay khóc nhè, tương lai lớn lên vạn nhất gả đi không được thì làm sao bây giờ?”

“Em nói trong bụng em là con trai, anh nghe không hiểu sao?” Mang thai khiến cảm xúc cô không ổn định, hơn nữa hắn luôn xuất hiện trước mặt cô, hại cô phiền lòng, hắn lại là đầu sỏ gây nên, cô không tìm hắn trút giận thì tìm ai?

“Được được! Cục cưng hôm nay làm con trai trước, ngày mai biến trở lại thành con gái được không?”

“Anh...” Thư Cẩn Dư quả thực bị sự ngoan cố của hắn đánh bại rồi.

Cô không khỏi hoài nghi, chắc hắn trước khi gặp cô, hắn đã đến khoa phụ sản hỏi thăm qua, nếu không làm sao dám khẳng định cô mang thai là con gái? Kỳ thật Đinh Hạo Luân không biết kết quả kiểm tra của cô là nam hay là nữ, hắn chỉ là có trực giác kỳ diệu, trong bụng cô nhất định là con gái, sẽ không sai!

Từ lúc hắn phái người điều tra chỗ ở của cô, ngoài ý muốn biết được cô mang thai, sau đó vào ban đêm hắn liền nằm mơ.

Hắn mơ thấy một cô bé diện mạo đáng yêu, thập phần rất giống Thư Cẩn Dư, ngồi lên đùi hắn, làm nũng kêu hắn là ba ba, còn bắt hắn phải ôm.

Từ sau ngày đó, hắn liền phi thường khẳng định, mình sẽ là cha của một cô bé đáng yêu.

Hôm nay, bọn họ ở khu thời trang trẻ em của cửa hàng bách hóa, Thư Cẩn Dư vì dỗi, mua một đồng lớn quần áo của bé trai, Đinh Hạo Luân cũng không ngăn cản, còn kiên trì giúp cô trả tiền.

Mà chính hắn còn đem những bộ thời trang trẻ em dành cho bé gái hắn nhìn trúng, toàn bộ mua hết, nhân viên cửa hàng thu tiền đến mời cả tay, cười đến toe toét.

“Cám ơn ngài đã hân hạnh chiếu cố, hoan nghênh lần sau lại đến nữa!”

Nhân viên mang đồ đóng gói vào túi, Đinh Hạo Luân kéo tay Thư Cẩn Dư, dẫn cô đi tới thang máy.

“Anh làm cái gì vậy?”

Thư Cẩn Dư không hiểu, không biết hắn lại muốn làm gì nữa.

“Đi đến quầy ăn trên lầu, ăn cái gì đi! Anh đã đói bụng rồi, em có đói bụng không?”

“Em...” Có hẳn nhắc cô chợt bừng tỉnh, mới nhớ tới chiều nay vẫn chưa ăn điểm tâm, lúc này bụng thật có chút đói.

“Đói bụng rồi phải không? Anh vừa rồi xem qua giới thiệu dưới tầng trệt, trên lầu có gian trà theo phong cách HongKong, chúng ta đi lên nếm thử.”

“Nhưng mà...” Cô còn chưa nói xong, hắn đã kéo cô vào thang máy, đi thẳng đến quầy ăn.

Sau khi bọn họ tiến vào thang máy, một phụ nữ ăn mặc hợp thời, lại bày ra gương mặt âm trầm, từ khu triển lãm đi ra, ghen ghét trừng mắt nhìn cửa thang máy đang chậm rãi đóng lại.

Cùng Thục Nghiên vốn tưởng rằng, Đinh Hạo Luân tương mạo anh tuấn sắp bị cô ta hấp dẫn, sớm hay muộn cũng sẽ là của cô ta dễ như chơi? Không ngờ tới... Hắn lại bị bà bụng bầu mà cô ta cho rằng không có chút uy hiếp nào đoạt đi mất!

Vừa rồi ánh mắt Đinh Hạo Luân nhìn Thư Cẩm Dư, cô ta đã nhận ra tuyệt không sai, đó chắc chắn là yêu!

Cái bà bụng bầu đáng người mập mạp hết như chim cánh cụt, dựa vào cái gì mà dám cướp đi nam nhân cô nhắm trúng?

Đáng giận! Nhất định phải khiến Thư Cẩm Dư đẹp mặt!

Khuôn mặt kiều diễm chợt trở nên vặn vẹo biến hình, có vẻ phi thường đáng sợ, đứa bé nắm lấy tay mẹ đi qua nhìn thấy cô ta, đều bị hơi thở oán hận trên người cô ta phát ra mà dọa khóc.

“Oa... Di kia giống hệt mẹ phù thủy, thật là khủng khiếp!”

“Câm miệng! Đứa nhỏ chết tiệt!”

Cùng Thục Nghiên trừng mắt nhìn đứa bé đang khóc lớn một cái, lập tức cao ngạo quay đầu rồi đi.

À sẽ không để cho Thư Cẩm Dư đắc ý!

À nhất định sẽ nghĩ biện pháp trừng phạt Cẩm Dư, từ nay đối đãi như tình địch.

Một tuần sau, Đinh Hạo Luân bởi vì trong nhà có việc gấp, tạm thời xin nghỉ để về Đài Bắc một chuyến.

Hắn đến Tân Trúc đã gần hai tháng, chưa từng trở về, công ty cơ hồ toàn dựa vào cha hắn một mình chống đỡ đại cục, ngày hôm qua cha gọi điện thoại cho hắn, nói công ty xảy ra một chút vấn đề, cần hắn trở về giải quyết, hy vọng hắn lập tức về Bắc một chuyến.

Nhưng mà sau khi hắn trở về mới phát hiện, việc kia căn bản chỉ là vấn đề nhỏ không đáng kể, không nhất thiết vì thế mà gọi hắn về!

Cẩn thận hỏi lại, mới biết được hóa ra là mẹ nhớ hắn, mới bắt cha giả danh nghĩa có việc, kêu hắn từ Tân Trúc trở về.

Hắn ở với mẹ nửa ngày, thuận tiện đem sự việc ở công ty xử lý hết, buổi chiều lại chạy xe về Tân Trúc.

Trước khi đi, Đinh mẫu bắt hắn mang theo rất nhiều thuốc bổ, để Thư Cẩm Dư bồi bổ thân thể.

Từ khi biết cô mang thai tôn tử bảo bối của Đinh gia, bà liền đau lòng đòi mạng, hận không thể lập tức đón cô trở về, để cô ở Đinh gia an tâm dưỡng thai. Nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện này, đứa con trai luôn đầy thần bí nói: Thời điểm chưa tới!

Thật không biết hắn rốt cuộc có chú ý gì?

Đinh Hạo Luân lái xe đến Tân Trúc, khoái trá ca hát, nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy Cẩm Dư, tâm tình vô cùng tốt, mỗi một tế bào trong cơ thể đều hát vang.

Trở lại công ty, hắn định đến chào Khải Đạt trước, sau đó mới đi tìm Cẩm Dư.

Không nghĩ tới khi đi qua phòng kế toán khóa cửa, vừa vặn nhìn thấy người hắn đang muốn tìm, đang lén lút dán tai trên cánh cửa, dáo dác nghe lén động tĩnh phía bên trong.

Hắn đi qua, nghi hoặc đánh giá người kia một lúc lâu, sau đó dùng ngón tay vỗ vỗ bờ vai của người kia, nhúm mày hỏi: “Khải Đạt, cậu ở trong này làm cái gì?”

Đường đường là tổng giám đốc công ty Hưng Đạt lại dán tai lên cửa nghe lén, thật quá khó nhìn đi chứ?

“Suyt!” Lục Khải Đạt làm động tác bảo hắn đừng lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Cùng quản lý hình như đang làm khó dễ cô gái nhỏ của anh, anh lại đây nghe xem.”

“Thực sự có loại sự tình này?”

Đinh Hạo Luân nhanh chóng đẩy ra hần, đem vành tai dán lên trên ván cửa, cẩn thận nghe động tĩnh bên trong.

Hần vênh tai, nghe được Cùng Thục Nghiên dùng giọng nói bén nhọn nói chuyện, không biết là chỉ trích ai, cẩn thận nghe lại, mơ hồ nghe được cô ta nhắc tới tên của Cần Dư.

Hần lặng lẽ đẩy nhẹ cửa hờ ra một khe nhỏ, để có thể nhìn rõ tình trạng bên trong.

Hần thấy Cùng Thục Nghiên đưa lưng về phía cửa, chỉ vào mũi Thư Cần Dư mắng to, khí điểm thấp phàn tăng vọt.

“Tôi nói đúng vậy đi? Thư tiểu thư! Cô công bố chính mình đã từng kết hôn, nhưng cũng đã ly hôn, nhưng trên thực tế... Tôi nhờ tín xã điều tra qua, cô căn bản chưa từng kết hôn, cũng đã mang bầu, nói cách khác, đứa nhỏ trong bụng cô, là một đứa con roi!”

“Thật vậy chăng?” Đồng nghiệp trong văn phòng, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô.

Cô nhục nhã nhắm mắt lại, nước mắt lập tức tràn mi.

Lúc trước cô vì muốn tránh loại tình hình này phát sinh, mới có thể nói dối rằng cô đã kết hôn, lại ly hôn rồi. Vốn tưởng rằng như vậy có thể tránh cho mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, dùng ngôn ngữ khó nghe chỉ trích cô, không ngờ... Vẫn tránh không được loại thương tổn này.

“Thư tiểu thư, có thể mời cô nói cho chúng tôi biết hay không, đứa nhỏ trong bụng cô là của ai?”

Cùng Thục Nghiên đi giày cao gót ba tấc, ở bên cạnh cô đảo qua đảo lại, giống như loài lang sói hung ác, chờ cơ hội xông lên phía trước, hung hăng cắn nát yết hầu của cô, phá tan cô thành từng mảnh.

“Đây là việc riêng của tôi, không bắt buộc phải nói cho cô!” Cần Dư ngẩng cằm trả lời.

Đó là kết tinh tình yêu của cô, tuy rằng không phải con hợp pháp, nhưng với cô mà nói, cũng là bảo bối quan trọng nhất.

“Được! Chắc không phải đến cô cũng không biết đứa con roi kia là của kẻ nào để lại chứ?”

“Cô...” Thư Cần Dư tức giận trừng mắt nhìn cô ta.

Miệng lưỡi của cô ta nhất định phải ác độc như vậy sao?

Thư Cần Dư đang muốn phát hỏa, một thanh âm phần nộ khác, đã giành trước một bước quát lên: “Cô calm mồm lại cho tôi!”

Đinh Hạo Luân dùng sức đẩy cánh cửa ban công, nhanh chóng tiêu sái tiến vào, hần thấy Thư Cần Dư sắc mặt tái nhợt, hốc mắt phỉm hồng, trong lòng không khỏi từng trận đau đớn.

Cùng Thục Nghiên này cũng thật lớn mật, cư nhiên dám thay mặt toàn bộ đồng nghiệp, khi dễ nữ nhân hần yêu thương!

“Đinh đặc trợ!” Cùng Thục Nghiên vừa thấy Đinh Hạo Luân đến, giọng nói vốn bén nhọn vừa rồi, lập tức trở nên ôn nhu ngọt ngào. “Đinh đặc trợ, anh đã trở lại? Đi Đài Bắc có vất vả không...”

“Cô hiện tại đang làm cái gì?” Đinh Hạo Luân không để ý tới cô ta đang làm nũng, nghiêm mặt lạnh lùng, từng chữ từng chữ hỏi.

“Tôi... Tôi đang thanh lý môn hộ nha!” Cùng Thục Nghiên thấy sắc mặt hần làm cho người ta sợ hãi, lập tức giả bộ vô tội nói.

Thanh lý môn hộ? Lục Khải Đạt thật sự muốn cười. Cô ta xem quá nhiều phim võ hiệp chăng?

“Cô ấy chưa kết hôn đã mang thai có ảnh hưởng đến cô sao? Cô dựa vào cái gì mà chỉ trích cô ấy?” Thái độ kiêu ngạo không tốt của Cùng Thục Nghiên, làm cho Đinh Hạo Luân có loại xúc động muốn đánh người. Thái độ Đinh Hạo Luân che chở Thư Cần Dư, làm cho Cùng Thục Nghiên ghen ghét không thôi, cô ta bỏ qua lớp mặt nạ nguy trang, toàn lực công kích Thư Cần Dư.

“Cô ta nói dối lừa bịp mọi người, chẳng lẽ không có sai sao? Văn bản điều lệ công ty rõ ràng quy định, nhân viên mới nhậm chức tiến vào công ty phải điền tư liệu cơ bản về cá nhân và gia đình, điểm ấy mọi người đều rất rõ ràng. Mà Thư Cần Dư mục hôn nhân kia điền ly hôn, chính là kẻ khả nghi lừa gạt thủ trưởng và người quản lý, cho nên tôi cho rằng cô ta không thể tha thứ! Thư Cần Dư chưa kết hôn đã mang thai có lẽ không liên quan đến tôi, nhưng cô ta khai dối tư liệu là không thể tha thứ!”

“Hừ! Cho dù cô ấy nói dối rằng chính mình ly hôn, thì đã sao? Công ty yêu cầu mọi người điền tư liệu thật, là sợ có người giả tạo bằng cấp giấy chứng nhận hoặc kinh nghiệm công tác, lừa bịp tiến vào công ty, sau đó tạo ra tổn thất lớn cho công ty. Cần Dư nói mình ly hôn rồi, như vậy hại tới công ty sao? Cô ấy kết hôn hay là không kết hôn, đối với công ty có gì ảnh hưởng sao? Chỗ các cô cần, chính là cô ấy rốt cuộc có kết hôn hay không sao? Tôi thực cảm thấy đáng thương thay Cần Dư, các người như vậy được gọi là bạn bè sao? Các người căn bản uống phí làm đồng nghiệp của cô ấy!”

Đinh Hạo Luân rõ giọng trách cứ, rất nhiều người đều xấu hổ cúi đầu, chỉ có Cùng Thục Nghiên vẫn như cũ không tiếp thu cho rằng mình có sai.

“Nhưng đó là công ty quy định, bất luận kẻ nào cũng không được phá hư quy củ.” Cô ta trừng mắt nhìn Thư Cẩn Dư một cái, lạnh lùng bổ sung nói: “Chiều theo quy định, Thư Cẩn Dư phải tức khắc từ chức, vĩnh viễn không thuê cô ấy nữa!”

Đinh Hạo Luân lười nói nhiều với cô ta, trực tiếp quay đầu hỏi Lục Khải Đạt: “Khải Đạt, anh nói như thế nào?”

Lục Khải Đạt làm sao có thể không rõ ý tứ của hắn? Nếu hắn phụ họa theo đề nghị của Cùng Thục Nghiên, yêu cầu Thư Cẩn Dư tạm rời cương vị công tác, tiểu tử này nhất định lập tức nhận lấy gánh nặng chân thành, mang theo nữ nhân của hắn rời đi.

Rốt cuộc ly hôn rồi hay không là việc nhỏ, đánh mất bạn bè mới là việc lớn! Mà cũng nói, Thư Cẩn Dư xưa nay biểu hiện lương hảo, hôn nhân của cô, căn bản không quan hệ với công việc.

Hắn trầm ngâm một lát, lập tức làm ra quyết định: “Chuyện hôm nay dừng ở đây! Thư Cẩn Dư cứ theo lẽ thường tiếp tục làm việc, về phần tư liệu hôn nhân của cô ấy, điền lại một lần nữa là tốt rồi.”

“Cẩn Dư, thật tốt quá!” Đồng nghiệp của cô, đều vì cô vỗ tay chúc mừng.

“Cám ơn mọi người, cảm ơn tổng giám đốc!”

Thư Cẩn Dư thật là cao hứng, vốn tưởng rằng công việc mà mình thật vất vả mới ổn định được đành phải vứt bỏ, không nghĩ tới cư nhiên còn có thể giữ lại.

“Không cần cảm ơn tôi, kỳ thật tôi là nể mặt người nào đó mới ra quyết định như vậy.”

Lục Khải Đạt dùng ánh mắt nhìn Đinh Hạo Luân, ám chỉ người cô nên cảm ơn là hắn.

Thư Cẩn Dư biết người hắn nói là ai, đỏ mặt chuyển sang Đinh Hạo Luân, thành khẩn nói lời cảm tạ: “Cám ơn anh!”

“Đừng khách khí!” Đinh Hạo Luân vuốt cằm, mỉm cười với cô.

Khó khăn của cô cũng là khó khăn của hắn, giúp cô chẳng khác nào giúp chính mình, cái này không cần phải nói lời cảm ơn.

“Bất luận như thế nào, vẫn là cảm ơn anh!”

Bọn họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau, khiến Cùng Thục Nghiên đứng ở xa xa, oán hận trừng mắt nhìn.

À không thể tin được, chính mình thật sự bại bởi bà bụng bầu Thư Cẩn Dư này! Mọi người đều nói giúp cô, ngay cả tổng giám đốc cũng che chở cô.

Hiện tại bà bụng bầu Thư Cẩn Dư kia được hoan nghênh vô cùng, tâm địa ả ác độc rất muốn hại người phụ nữ này! Đúng là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, ả chẳng những không chinh được Thư Cẩn Dư, ngược lại còn phá hủy hình tượng trong cảm nhận của Đinh Hạo Luân.

Vừa rồi Đinh Hạo Luân trừng mắt với ả, lạnh lẽo đến phát run.

Ả rất rõ ràng, hắn không có khả năng thích ả nữa rồi!

Thật sự là đáng giận!

Ả nắm chặt tay, hai mắt toát ra ánh lửa đỏ đậm, âm thầm thề, tuyệt không buông tha Thư Cẩn Dư.

Ả nhất định phải trả thù!

Ghen tị che mất lý trí của ả, rốt cục khiến ả làm ra chuyện hối hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Thư Cẩn Dư sáng sớm đã đến công ty, đêm qua cô trần trọc mất ngủ cả đêm, nghĩ đến chuyện của buổi chiều ngày hôm qua, liền khó có thể ngủ say.

Ít nhiều cũng là Hạo Luân giúp cô! Nếu không có hắn, cô đã bị đuổi ra khỏi công ty rồi.

Cô thật sự thực cảm kích hẳn, bởi vì đề cử của hẳn, cô mới được tiếp tục ở lại công ty đi làm.

Hẳn có lẽ không biết, công việc này đối với cô quan trọng biết bao! Tháng sau cô sẽ lâm bồn, phí sinh sản, phí sinh hoạt của hai mẹ con cô, phí giáo dục của đứa nhỏ trong tương lai, đều phải dựa vào công việc này để duy trì. Cô phải cẩn thận tính toán, tương lai mới không xảy ra miếng ăn núi lở, cuối cùng rơi vào kết cục phải mang đứa nhỏ lưu lạc đầu đường.

Cô lấy khăn lau, đến phòng trà nước làm ấm rồi trở lại văn phòng, lau sạch bàn làm việc cùng các ngăn tủ, hồ sơ.

Sau khi đem khăn lau sạch sẽ vắt sang một bên, mới kéo cái ghế có bánh xe chuẩn bị ngồi xuống.

Cô không phát hiện Cùng Thục Nghiên tiến vào văn phòng khi nào, giống như u linh đứng sau lưng cô.

Cùng Thục Nghiên thấy cô kéo ghế dựa, chuẩn bị ngồi xuống, thì một thanh âm tà ác không ngừng xui khiến ả:

Kéo ghế dựa của cô ta ra! Kéo ghế dựa của cô ta ra!

Gương mặt diễm lệ của ả trở nên dữ tợn vặn vẹo, giống bị ma quỷ nhập hồn, nhếch môi cười không tiếng động, vươn tay bắt lấy ghế dựa mà Thư Cẩn Dư đang định dùng, sau đó ngay một khắc lúc cô ngồi xuống, ả lập tức kéo ghế ra đằng sau.

Thư Cẩn Dư căn bản không biết phía sau có người, nên không nghĩ đến sẽ có người đem ghế của cô lôi đi, làm cô phát hiện mình đang ngồi vào không khí, lúc ngã, cái mông cô đập mạnh xuống nền đất cứng.

“A! Bụng của tôi...”

Cái mông rơi xuống đất tạo ra chấn động lớn, đầu tiên làm cho cô đầu choáng mắt hoa, tiếp theo một trận đau đớn kịch liệt từ bụng dâng lên, cô ôm cái bụng đang chịu từng trận co rút, cảm giác có một lượng lớn chất lỏng ấm áp từ giữa hai chân trào ra.

Cô sợ hãi cúi đầu, phát hiện nước ối trong bụng để bảo vệ thai nhi đã bị phá vỡ, lượng nước ối lớn liên tục chảy ra, trong đó còn pha cả máu tươi.

“Đau quá... Con của tôi...” Cô ngẩng đầu lên, vươn tay cầu cứu Cùng Thục Nghiên. “Xin cô gọi điện thoại kêu xe cứu thương, cứu đứa nhỏ của tôi...”

Cùng Thục Nghiên không nghĩ tới Cẩn Dư sẽ ngã đau đến thế, một cú ngã nghiêm trọng như vậy, nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Ả trừng mắt nhìn Thư Cẩn Dư đang vươn tay, không ngừng lui về phía sau, cứ như đó là đôi tay tà linh có ý định lôi ả xuống địa ngục.

“Không... Không phải! Không liên quan đến tôi... Không phải tôi hại cô! Không phải tôi!”

Ả sợ hãi xoay người muốn chạy ra khỏi văn phòng, làm bộ chính mình chưa từng tới công ty. Nếu Thư Cẩn Dư bất hạnh chết đi, cũng sẽ không có người nghĩ rằng có liên quan đến ả.

Ả chạy ra cửa, muốn thừa dịp mọi người chưa đi làm nhanh rồi đi, không ngờ vừa đến cửa liền va vào một lồng ngực cứng rắn, ả ngẩng đầu vừa thấy...

Chẳng lẽ là trời trừng phạt ả sao? ả đụng trúng vào Đinh Hạo Luân!

“Cùng quản lý? Sao kích động như vậy, muốn đi đâu?” Đinh Hạo Luân không biết cô ta làm chuyện gì, chỉ thấy mặt ả tái nhợt như cá chết.

“Tôi... Tôi...” Cùng Thục Nghiên không nghĩ tới hẳn sẽ đột nhiên xuất hiện, chợt dạ không dám nhìn hẳn, mắt không ngừng liếc trái liếc phải, cái gì cũng không dám nói.

“Hạo... Luân...”

Thư Cẩn Dư nghe được thanh âm hẳn nói chuyện, thật là cao hứng, hẳn đến đây rồi. Cô dùng hết toàn bộ khí tức bò ra phía cửa, tiếng kêu nhỏ như muỗi: “Đứa nhỏ có nguy hiểm... Cứu... Cứu nó...”

“Cẩn Dư?”

Đinh Hạo Luân nghe được thanh âm của cô, đẩy Cùng Thục Nghiên ra tiến vào văn phòng, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Thư Cẩn Dư té trên mặt đất, trên người đầy máu tươi, cố hết sức bò đến chỗ hẳn.

Hạ thân của cô không ngừng chảy máu, dọc hướng cô bò lê, kéo theo một vết máu dài.

“Xin anh... Cứu đứa nhỏ này...” Cô cố nén cơn đau, run run vươn tay về phía hẳn.

“Cẩn Dư...” Hẳn thê lương rống to, phát cuồng lên vọt đến bên cạnh cô, thật cẩn thận ôm lấy. “Có chuyện gì? Ông trời ạ! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Cùng quản lý cô ta... Kéo ghế dựa... Em... Té ngã... Vỡ nước ối...”

Cả mặt Thư Cẩm Dư đầy những giọt mồ hôi lớn, tất cả đều do những cơn đau kịch liệt, cô đứt quãng nói xong, ý thức dần dần mờ hồ.

“Cẩm Dư? Em tỉnh lại! Mau tỉnh lại, em phải cố gắng chống đỡ nha!” Hấn phát hiện nhiệt độ cơ thể của cô có xu thế giảm xuống, lập tức dùng hết toàn lực ôm lấy cô, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Hấn phải mau chóng đưa cô đi bệnh viện!

Đinh Hạo Luân lao ra khỏi văn phòng, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cái người rất giống tượng đá, Cùng Thục Nghiên không dám nhúc nhích kia.

Hấn chạy đến chỗ rẽ ở hành lang, vừa lúc gặp được Lục Khải Đạt, cùng những nhân viên đang lục đục đi làm.

“Sao lại thế này? Thư tiểu thư làm sao vậy?” Lục Khải Đạt thấy hấn ôm Thư Cẩm Dư nửa người dưới dính đầy máu, lập tức kinh hãi hỏi.

“Cô ấy ngã sắp xuống, tôi phải lập tức đưa cô ấy đi bệnh viện!”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Đến hỏi vị Cùng quản lý tâm địa rắn rết kia ấy!” Đinh Hạo Luân bỏ lại những lời này, lại xoay người chạy ra bên ngoài.

Đồng nghiệp trong công ty vừa đến nơi làm việc, nhìn thấy bên đường, Thư Cẩm Dư đang chảy máu được ôm ra ngoài, đều cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

“Cẩm Dư không có việc gì chứ?”

Lục Khải Đạt sắc mặt ngưng trọng nhìn theo thân ảnh Đinh Hạo Luân đi xa, lập tức nghiêng răng, nghiêm túc đi đến văn phòng tài vụ.

Cùng Thục Nghiên làm điều ác bị Đinh Hạo Luân gặp được, sớm đã bị dọa ngây người, lúc Lục Khải Đạt đi vào văn phòng, ả còn duy trì nguyên tư thế bất động đứng ở cạnh cửa.

Đám người tụ tập ngày càng đông, đều là các nhân viên vừa đến công ty chột nghe thấy tin tức.

Mọi người dùng ánh mắt khinh thường cùng hèn mọn nhìn Cùng Thục Nghiên sắc mặt tái nhợt, cả người cứng ngắc.

Mọi người sớm biết rằng ả không phải người tốt, không nghĩ tới ả còn quá ác độc, ngay cả phụ nữ có thai sắp lâm bồn cũng không buông tha!

Lục Khải Đạt đi vào văn phòng, thấy ghế của Thư Cẩm Dư nằm trên đất, đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Hấn đi đến trước mặt Cùng Thục Nghiên, lạnh lùng nói: “Cô thật sự ngu ngốc!”

Cùng Thục Nghiên quật cường ngang cằm, không biết hỏi cái còn kêu la: “Không phải lỗi tại tôi! Là bà bụng bầu Thư Cẩm Dư kia không nên cướp đi người đàn ông tôi thích! Là cô ta không tốt!”

“Cô thì biết cái gì?” Lục Khải Đạt lắc đầu cười lạnh. “Là ai cướp người đàn ông của ai mà cũng không hiểu được! Cô cho là Đinh đặc trợ vì cái gì mà đặc biệt cảm thấy hứng thú với một người phụ nữ mang thai?”

“Chẳng lẽ...” Không thể nào?!

“Đúng vậy! Bọn họ đã sớm quen biết nhau rồi, đã là người yêu nhiều năm, sau lại bởi vì một ít hiểu lầm, Thư tiểu thư mới có thể một mình mang theo đứa nhỏ đi đến nơi này.

Cùng Thục Nghiên, cô thật sự không đủ thông minh, cũng không ngần ngại xem Thư tiểu thư trong bụng có đứa bé rồi, nếu đứa bé kia không phải của Đinh đặc trợ, hấn như thế nào lại lo lắng cho một phụ nữ có thai? Ghen tị của cô, căn bản không có đạo lý! Uống phí cô có nhiều bằng cấp như vậy, kiến thức lại rộng, cư nhiên lại phạm phải sai lầm chết người này!”

Hấn xoay người đi ra khỏi văn phòng, lạnh giọng cảnh cáo: “Công ty chúng tôi không chào đón cô, mời cô sang nơi khác làm việc. Mặt khác... Tôi có thể hảo tâm nhắc nhở cô, Đinh đặc trợ tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô đâu, cô chờ xem đi!”

Nghĩ đến sự tức giận của Đinh Hạo Luân, Cùng Thục Nghiên liên khắc chế không được mà phát run.

Tại sao chỉ vì không chiếm được một người đàn ông, mà ả lại hủy đi cả sự nghiệp của mình?

Hiện tại tốt rồi! Kết quả là cái gì cũng không có, chỉ đổi lấy tiếng xấu một đời... Nói không chừng còn phải ăn thêm một vụ kiện!

Hiện tại ả mới phát hiện chính mình quá ngu ngốc! ả hối hận thất thanh khóc rống, quỳ rạp xuống đất.

Thư Cẩm Dư vừa đến bệnh viện, đã nhanh chóng bị đưa vào phòng giải phẫu, Đinh Hạo Luân ở bên ngoài lo lắng đi qua đi lại, sàn nhà đã bị hấn mài cho trơn bóng.

Sau đó, vợ chồng Đinh thị nhận được tin của Lục Khải Đạt cũng lập tức đến bệnh viện, bốn người ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu, mỗi mắt chờ đợi

bác sĩ từ phòng giải phẫu đi ra.

Thật vất vả, đèn ở phòng giải phẫu cuối cùng cũng tắt, vài y tá cùng bác sĩ nối đuôi nhau đi ra, Đình Hạo Luân lập tức tiến lên giữ chặt một người trong đó, vội hỏi: “Vợ của tôi thế nào? Cô ấy cùng đứa bé có khỏe không?”

Vị bác sĩ kia cời khẩu trang nói cho hắn: “Bởi vì sản phụ đã bị va chạm, tạo thành hiện tượng sinh non, cho nên vừa rồi chúng tôi phải mổ bụng cô ấy, sinh hạ một bé gái, trước mắt là mẹ tròn con vuông. Nhưng bởi vì sinh non, đứa bé phải ở trong lồng giữ ấm đến đủ tháng, hoặc là đến khi thể trọng phù hợp tiêu chuẩn mới được xuất viện.”

“Mẹ tròn con vuông? Ôi, cảm ơn trời đất!” Đình Hạo Luân nghe được hẳn chẳng những bảo vệ được Cẩn Dư, đồng thời còn có một đứa con gái, không khỏi ngửa đầu lên trời kêu to, chỉ thiếu không quý xuống đất dập đầu tạ ơn.

“Cái gì mà cảm ơn trời đất? Con phải cảm ơn bác sĩ mới đúng!” Đình Hạo tiến lên vỗ đầu hắn một chút, liên tục gật đầu nói lời cảm ơn với bác sĩ. “Các vị không cần khách khí, đợi lát nữa sản phụ được đưa vào phòng bệnh ngoại khoa, nếu cô ấy tỉnh, các vị có thể vào thăm, nhưng cẩn thận đừng để cô ấy kích động, nếu không miệng vết thương có khả năng sẽ vỡ ra.”

“Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn!”

Bác sĩ đi khỏi, Đình phụ Đình Hạo cao hứng đến rơi nước mắt.

“Cẩn Dư sinh con gái! Chúng ta có cháu gái rồi, thật tốt quá!”

Bọn họ vui mừng mà khóc, Đình Hạo Luân lại nhủ chặt mày.

Hắn nghĩ đến tình hình của Cẩn Dư, sợ thương thể của cô đột nhiên chuyển biến xấu, cho nên nhất thời cao hứng không đứng dậy.

Hắn tiếp tục kiên nhẫn chờ, mãi đến khi y tá nói với bọn họ là sản phụ tỉnh rồi, hắn mới vui vẻ nheo miệng cười.

“Cẩn Dư...”

Hắn đẩy cửa đang muốn tiến vào phòng bệnh thăm thì cha mẹ hắn vọt lên phía trước.

Đình phụ đình mẫu cười lắc đầu, nói thẳng hẳn chẳng biết lớn nhỏ gì cả, nhưng sau đó bọn họ sau lại đem phòng bệnh để lại cho con, cho hắn cùng Cẩn Dư từ từ nói chuyện, bọn họ sẽ không đi vào làm bóng đèn nữa.

Bởi vì bọn họ có một nơi rất tốt để đi rồi nha.

Vừa rồi bọn họ yêu cầu y tá, cho bọn họ nhìn cháu gái đang được giữ ấm, cô y tá đã đáp ứng rồi, cho nên hiện tại bọn họ rất muốn đi xem cháu gái bảo bối!

“Cẩn Dư!”

Đình Hạo Luân đi thẳng về phía trước vọt vào trong phòng bệnh, hết sức cẩn thận, bước nhẹ nhàng tới gần bên giường, chỉ e làm kinh hách đến người vừa mới thức tỉnh.

Thư Cẩn Dư mở to mắt, thấy con người Đình Hạo Luân tràn ngập thâm tình, không khỏi hé miệng cười.

“Hạo Luân...” Thanh âm của cô vẫn rất yếu ớt.

“Hu! Không nên nói, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Hắn nắm chặt tay cô, ngồi bên mép giường bệnh, đau lòng ngắm nhìn bộ dáng tái nhợt, nhu nhược của cô.

“Em vất vả rồi!”

“Đứa bé...” Cô muốn hỏi một chút về đứa nhỏ.

“Đứa bé tốt lắm, chúng ta có con gái rồi! Nhưng vì sinh non, nên trước hết phải ở trong đây để giữ ấm một thời gian.”

“Em có thể nhìn con không?”

“Em bây giờ chưa thể xuống giường, cục cưng cũng không thể rời lồng giữ ấm, chờ tới khi nào em có thể xuống giường, anh sẽ cùng em đi nhìn con. Được không?” Hắn ôn nhu dụ dỗ.

“Được.” Cô gật gật đầu, mặt mày nhắm mắt lại.

Một lát sau, cô bỗng nhiên mở mắt ra hỏi: “Anh biết đứa nhỏ là của anh sao?”

“Đương nhiên! Dựa theo tính toán thời gian, em mang thai khi chúng ta đang kết giao, đứa nhỏ đúng là con của anh.” Hắn nhìn cô, có chút không hiểu,

hỏi: “Khi đó em nhất định biết mình mang thai, vì sao không nói cho anh biết?”

“Bởi vì em không muốn phá hoại hạnh phúc của anh. Anh khó khăn lắm mới cùng người mình yêu kết hôn, nếu em nói cho anh rằng em mang thai rồi, anh nhất định sẽ ép mình chịu trách nhiệm mà cưới em, nhưng điều đó thay đổi được gì? Trừ việc làm cho đứa bé có thân phận hợp pháp, còn chúng ta hai người đều đau khổ, một khi đã như vậy, thì cần gì phải liên lụy anh? Không bằng để mình em gánh vác những nỗi khổ ấy là được rồi.”

Đinh Hạo Luân nghe xong thật sự cảm động, cảm động rất nhiều, không khỏi tự biết xấu hổ.

“Em rất lương thiện, anh căn bản không xứng với em!”

“Đừng nói như vậy, anh cũng là người tốt.”

Hắn nghe xong lập tức nở nụ cười, có vẻ thật cao hứng.

Hắn vuốt ve hai má tái nhợt của cô, cười nói: “Ba mẹ anh cũng đến đây! Bọn họ vừa rồi vốn định vào thăm em, nhưng bị anh giành trước mất rồi.”

“Ba mẹ anh cũng đến đây?” Thư Cẩm Dư kinh ngạc mở lớn miệng.

“Vậy bọn họ biết... Tin em sinh đứa bé?”

“Đương nhiên!” Hắn kiêu ngạo gật đầu. Đây là việc vui mà!

“Trời ạ! Bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?”

Cô thật sự cảm thấy hổ thẹn, cô không phải con dâu của Đinh gia, thế nhưng lại thay Đinh gia sinh cháu gái, thế này thì làm sao mà đối mặt với bọn họ đây?

“Bọn họ cực kỳ cao hứng, còn đang muốn đi xem mặt đứa bé đó!” Đinh Hạo Luân cao hứng nói.

Trong tâm Thư Cẩm Dư đột nhiên cảnh giác, cô hí hóp mắt, thử hỏi: “Vậy anh định đem cục cưng về Đinh gia sao?”

“Đó là chuyện đương nhiên! Cốt nhục của Đinh gia, đương nhiên nên trưởng thành khỏe mạnh ở Đinh gia.” Hắn không phát hiện sắc mặt của cô trong nháy mắt liền thay đổi.

“Hóa ra đây là ý đồ của anh!” Cô phẫn nộ kêu to, dùng sức đẩy Đinh Hạo Luân ra xa.

“Các người đừng ảo tưởng! Tôi sẽ không giao đứa bé cho các người, đứa bé là bảo bối tôi mang thai mười tháng mà sinh hạ, ai cũng không được phép mang con bé rời khỏi tôi!”

“Em bình tĩnh một chút! Bác sĩ nói nếu em kích động, miệng vết thương khi mổ sẽ có khả năng vỡ ra.”

“Tôi sẽ không để đứa bé trở về Đinh gia! Đó là đứa trẻ của tôi!”

“Em nói cái gì? Chẳng lẽ em không muốn mang theo đứa nhỏ cùng nhau trở về Đinh gia sao?”

“Về Đinh gia? Tôi lấy thân phận gì để về Đinh gia? Người tình của anh? Hay là vợ hai? Anh công khai mang mẹ con tôi trở về, chẳng lẽ không sợ Thuần Thuần của anh thương tâm sao?”

“Thuần Thuần?” Cô ấy vì sao phải thương tâm?

“Anh đã cưới cô ấy, nên có trách nhiệm với cô ấy, anh muốn tôi mang đứa bé vào cửa, không phải sẽ làm cho cô ấy khó coi sao?”

Đinh Hạo Luân cứng họng nhìn cô, vài giây sau đột nhiên cười to.

“Anh cười cái gì?” Bộ dáng hắn gập cả người mà cười đến nỗi suýt nữa gãy hông, thật khiến cho người ta tức giận!

Hắn cười lắc đầu nói: “Anh cười em rất đáng yêu! Em ngẩng lên xem nếu anh đã cưới Thuần Thuần, như thế nào lại đến Tân Trúc tìm em, hơn nữa ở lại đến tận hai tháng?”

“Ý của anh là nói...”

“Đúng, anh căn bản không kết hôn với Thuần Thuần!”

“Gạt người!” Thư Cẩm Dư thương tâm lên án: “Khi đó, em tận mắt chứng kiến anh cử hành hôn lễ, hơn nữa ở ban công tầng cao nhất của công ty, chính anh cũng nói cho em biết, Thuần Thuần đang là người phụ nữ đã kết hôn rất hạnh phúc, ngọt ngào.”

“Đúng là vậy mà! Thuần Thuần đã gả cho Trần Dĩ Lam, hiện tại là Trần Dĩ phu nhân ngọt ngào hạnh phúc. Mà lúc trước xác thực anh suýt chút nữa đã cưới Thuần Thuần, nhưng ở một khắc cuối cùng anh đã đổi ý rồi.”

“Anh dối ý? Vì cái gì?” Cô vô cùng kinh ngạc, việc này cô hoàn toàn không biết!

“Bởi vì em.”

“Vì em? Điều này có quan hệ gì với em? Trước lúc anh quyết định kết hôn với Thuần Thuần, em đã để cho anh đi rồi, anh không kết hôn với cô ấy, sao lại liên quan đến em?” Cô không rõ!

“Đúng vậy! Tuy rằng em buông tay để anh ra đi, nhưng tâm của anh, đã sớm đặt trên người em rồi. Sau khi chia tay em, anh vẫn rất thống khổ, mà anh còn ngu xuẩn nghĩ rằng đó liên quan đến việc anh chưa cưới Thuần Thuần!”

Hắn cười tự giễu. “Anh thật sự rất cố chấp, mặc kệ cô ấy có yêu anh hay không, hoặc là làm như vậy có thể xúc phạm tới người khác hay không, một lòng thầm muốn cưới cô ấy làm vợ. Anh nghĩ rằng chỉ cần cưới cô ấy, anh sẽ hạnh phúc. Kết quả mãi đến một khắc trước khi cử hành hôn lễ, anh vẫn hậm hực không vui, ngực trống rỗng, giống như bị phá một cái động lớn, như thế nào cũng không thể lấp đầy. Sau đó từ cửa sổ anh nhìn thấy em, lúc đó trong lòng vô cùng kinh hi và vui vẻ mới làm cho anh hiểu được, thì ra anh đã bắt tri bất giác sớm yêu em rồi! Anh lập tức đuổi theo, nhưng tìm không thấy em. Tiếp đến anh hủy bỏ hôn ước, đưa Thuần Thuần về với Thần Dã Lam, rồi phái người tìm tung tích của em.”

“Anh là nói... Thật sao?” Thư Cẩm Dư tròn to mắt không dám tin, nước mắt hạnh phúc dâng quanh vành mắt.

“Tuyệt đối chân thật! Về sau biết được em đến Tân Trúc, trùng hợp là – công ty em nhậm chức là của bạn học cũ của anh, bởi vậy anh liền liên lạc với hắn, giả bộ như anh đến công ty hắn hỗ trợ.”

“Cho nên anh đã tới đây?”

“Đúng vậy. Vì để có thể thuận lợi đến Tân Trúc tìm em, anh phải xử lý xong mọi việc ở công ty trên Đài Bắc làm anh mệt đến chết mất, gần ba tháng không thể ngủ ngon, lần đầu gặp lại em, là anh ngủ được một giấc ngon nhất.”

“Nói như vậy là thật... Em thật sự có thể ở cùng một chỗ với anh? Em thực sự có thể đạt được ước mơ hạnh phúc rồi?” Nghe xong hắn chân tình thông báo, cô vừa mừng vừa sợ, có cảm giác đang nằm mơ.

“Đó là đương nhiên! Từ hôm nay trở đi, anh chỉ thuộc về em, sẽ không có người khác đến chia sẻ tình yêu của anh đối với em... Bất quá, cục cưng em sinh ra là ngoại lệ!” Hắn tuyệt đối sẽ yêu thương con gái của hai người.

Cô lắc đầu ngọt ngào nói: “Em sẽ không tranh giành tình cảm với con. Anh yêu thương con, em sẽ chỉ càng thêm cao hứng.”

Cô vuốt ve cái bụng bằng phẳng đi rất nhiều, nhớ tới mình còn chưa nhìn đứa trẻ mới sinh, không khỏi nói: “Em thật muốn chạy nhanh đến nhìn cục cưng.”

“Anh nói rồi, chờ em có thể xuống giường, có thể thoải mái nhìn con. Cho nên em phải cố gắng, mau chóng hồi phục sức khỏe để có thể đứng lên đi! Chờ tương lai em cùng cục cưng đều xuất viện, anh liền mang hai người về Đài Bắc, đến lúc đó chúng ta mau chóng cử hành hôn lễ, để em trở thành Đỉnh phu nhân ai cũng phải ca ngợi...”

Hắn ngồi ở giường bệnh, ôm lấy người phụ nữ mình yêu, nhẹ nhàng lay động cô, ở bên tai cô kể ra giấc mộng trong tương lai.

Hắn thật sự yêu người phụ nữ này!

Lần này hắn xác định rất rõ, giờ phút này người phụ nữ trong lòng hắn, là tình yêu cuối cùng của hắn.

Kết thúc

Tháng hai tiết xuân se lạnh, em gái Thuần Thuần của Đỉnh Hạo Luân gả đi xa đến Nhật Bản nay cùng vị hôn phu trở lại Đài Loan, tham gia hôn lễ của Đỉnh Hạo Luân cùng Thư Cẩm Dư, thuận tiện thăm Đỉnh phụ, Đỉnh mẫu cùng với anh trai của cô qua tết âm lịch.

Sáng sớm tết Nguyên Tiêu qua đi, vợ chồng Thần Dã từ biệt người thân, dự tính đáp máy bay về Tokyo.

“Thuần Thuần, em phải chiếu cố tốt thân thể của mình, thời tiết Nhật Bản lạnh, nhưng đừng để bị cảm.”

Đỉnh Hạo Luân đưa bọn họ tới cửa, cẩn thận dặn dò.

“Anh, em biết rồi!” Thuần Thuần đáng yêu lè lưỡi.

“Em hiện tại là Thần Dã phu nhân rồi, đừng nhát gan như vậy nữa, cẩn thận bị người ta khi dễ.” Hắn dặn dò một chút rồi nhìn hung thần ác sát Thần Dã Lam một cái.

Cô là em gái hắn thương yêu từ nhỏ đến lớn, hắn thật lo lắng cô ở nước ngoài bị ức khuất, không có người thay cô làm chủ.

“Sẽ không đâu! Lam tuy rằng dữ, nhưng anh ấy sợ nhất làm cho em khóc, chỉ cần anh ấy dám lớn tiếng với em, em liền khóc cho anh ấy xem, như thế anh ấy sẽ ngoan ngoãn đầu hàng thôi.”

Cô đắc ý ở bên tai Đinh Hạo Luân khoe ra phương pháp khống chế ông chồng của mình.

“Nếu thật sự là như vậy, anh rất an tâm. Nhưng đừng đem chiêu này dạy cho chị dâu em!” Hấn nói giòn.

“A! Chị dâu đi ra rồi.”

Đinh Hạo Luân nghe em gái nói thế, quay đầu nhìn phía cửa nhà, quả nhiên Thư Cẩn Dư ôm cục cưng đi ra, đứng trước cửa lớn nhìn bọn họ.

Hấn lập tức tươi cười nhìn vợ con, giờ cao tay chào hỏi bọn họ.

“Được rồi! Anh, anh vào đi thôi! Em và Lam cũng nên đi rồi.” Thuần Thuần quay đầu nhìn vị hôn phu, hấn đã gần hết kiên nhẫn chờ rồi.

“Được, vậy em đi đường cẩn thận, bảo trọng!”

“Anh cũng thật là. Không được khiến cháu gái bé nhỏ của em sợ hãi nha! Nghe chị dâu nói, nửa đêm anh toàn trộm đứng lên, đến phòng trẻ con nhìn đứa nhỏ. Thiếu chút nữa dọa người! Cục cưng nửa đêm tỉnh lại thấy anh, nhất định sẽ bị anh dọa khóc.”

“Em nói cái gì hả?” Đinh Hạo Luân thật sự là dở khóc dở cười. Nói cứ như hấn là hổ báo không bằng!

“Tóm lại, em hy vọng mọi người luôn được hạnh phúc.”

“Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc. Hẹn gặp lại!”

Đinh Hạo Luân phát tay nhìn theo xe hơi màu đen chở em gái đi xa, trấn an cười, sau đó xoay người trở về nhà.

Hấn yêu nhất vợ và con gái, đang ở nơi đó chờ hấn!

Hấn đi tới chỗ vợ, đón nhận đứa bé trong lòng cô, treu trục gương mặt nhỏ nhắn hồng hào vừa tỉnh ngủ của con gái.

Hấn cúi đầu hôn môi vợ, sau đó ở bên tai cô ôn nhu nói...

“Cẩn Dư, anh yêu em!”

Hấn biết cô thích nghe lời tâm tình đó, mà hấn càng thích đôi mắt đọng nước sáng ngời của cô khi nghe.

Ánh mặt trời tháng hai ấm áp chiếu lên người bọn họ, trong lòng Đinh Hạo Luân cũng là một mảnh ấm áp. Hấn biết, Thuần Thuần đại diện cho những đen tối đã đi qua, mà Cẩn Dư là tương lai tràn ngập ánh sáng của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Bỏ Trốn Của Bạo Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.